

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

203

ஆனி 2023

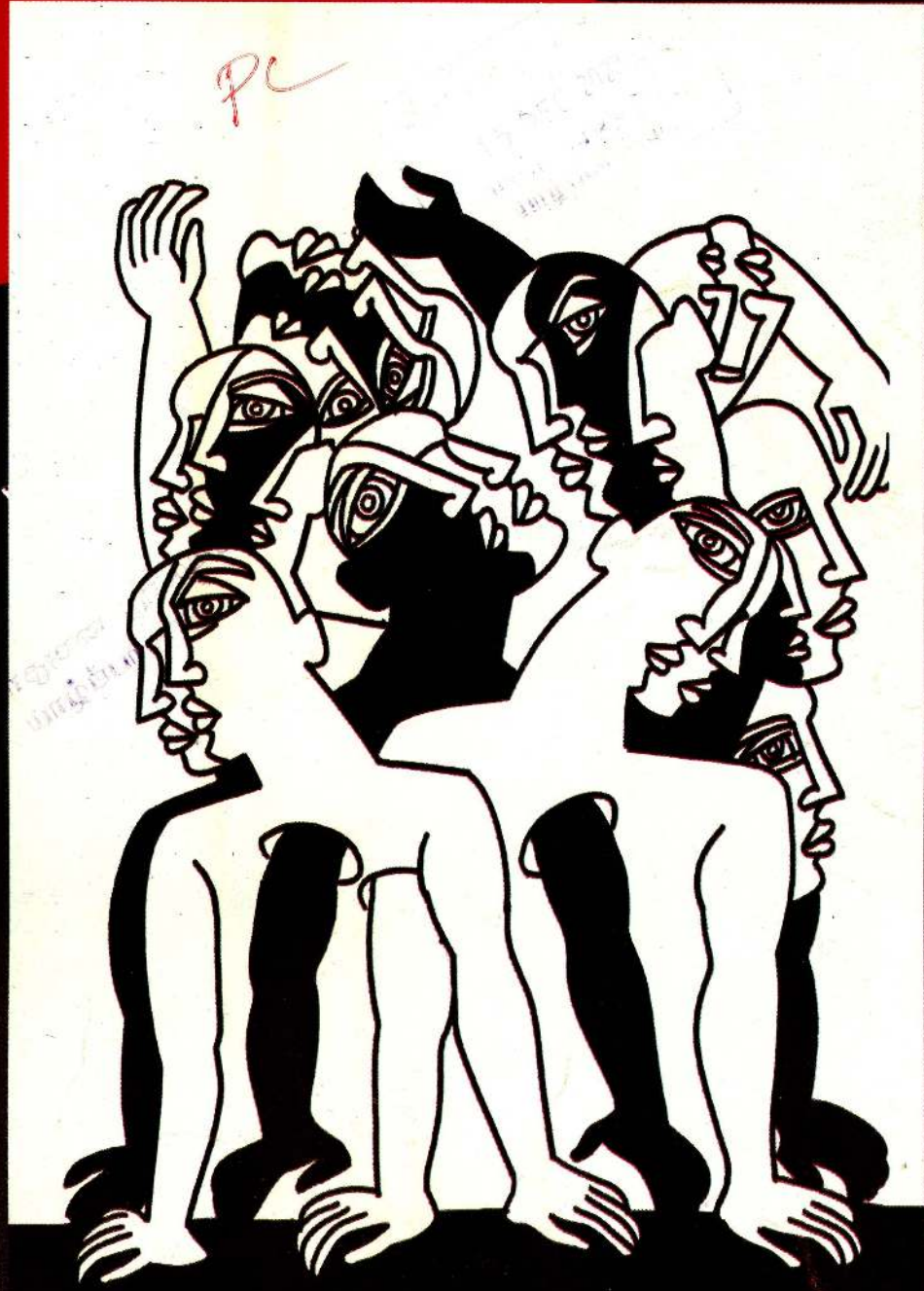
01.06.2023

100/-

ஆர்ப்பாட்டி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

ஐங்கரன் விக்னேஸ்வரா
எம்.எம்.ஜெயசீலன்
ஏ.எஸ்.சற்குணராசா
கௌசி
இ.சு.முரளிதரன்
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
இராஜினிதேவி சிவலிங்கம்
கீதா கணேஸ்
என்.கிருபானந்தகுமாரன்
கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ்
கனகசபாபதி செல்வநேசன்
கனிவுமதி
சி.ஜெயசங்கர்
செம்பாட்டன்
நா.நவராஜ்
த.ஜெயசீலன்
வ.ந.கிரிதரன்
அக்கரைகாரி

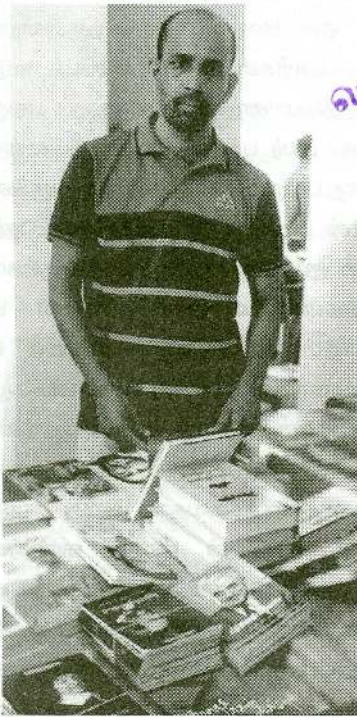
பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

- கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன் - 05
இராஜினிதேவி சிவலிங்கம் - 14
கீதா கணேஸ் - 18
எஸ்.கிருபானந்தகுமாரன் - 24
கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ் - 36

கவிதைகள்

- கனகசபாபதி செல்வநேசன் - 04
கனிவுமதி - 08
சி.ஜெயசங்கர் - 13
செம்பாட்டன் - 17
நா.நவராஜ் - 20
த.ஜெயசீலன் - 21

நாவல்(தொடர்)

- இ.ச.முரளிதரன் - 30

விமர்சனம்

- வ.ந.கிரிதரன் - 27
அிக்கரைக்காரி - 38

உள் ஓவியங்கள்

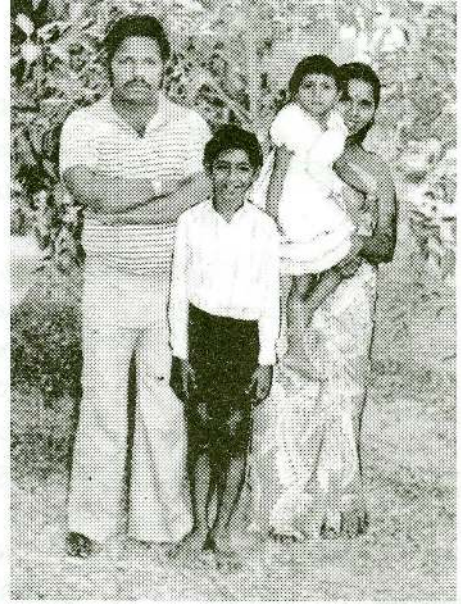
- கனிவுமதி

அட்டைப்படம்

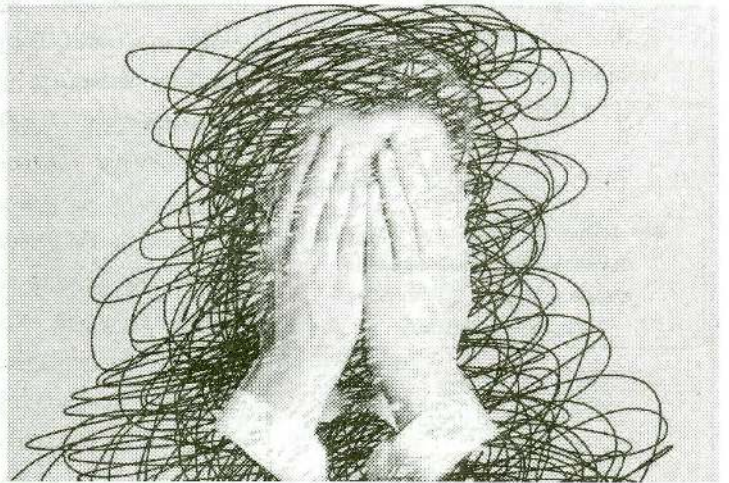
- கனிவுமதி

கட்டுரைகள்

- விமானங்கள் மீண்டும் வரும் படைத்த நெல்லைக் க. பேரன்
முழுக்குடும்பத்தோடு மீண்ட வராத துயரமிகு கொடூரம்
ஜங்கரன் விக்னேஸ்வரா - 03

- ஜிஃரி ஹாசன் புனைவில் நிகழ்த்தும் கலகம்
அகாலத்தில் கரைந்த நிழல் தொகுப்பை முன்வைத்து
எம்.எம்.ஜெயசீலன் - 09

- மகா கல்கழுவ ஓர் அறிமுகம்
ஏ.எஸ்.சற்குணராசா - 22

- புரியாத மன அழுத்தத்தில்
புலம் பெயர் மக்கள்
கௌசி - 33

ஜீவநதி

2023 ஆளி இதழ் - 203

விரதம் ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீதீனி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தரை ஆலடிப்பிளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நபராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

நவீர்தி - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/-
வெளிநாடு - \$ 100 U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில் மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும். அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,
Kalaiahram,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை யொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழிந்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்..!
- யாரதிநாசன் -

கொஞ்சம் சோம்பலும் கொஞ்சம் ஆத்திரமும்

ஜீவநதி வாசகர்களே, தலைப்பு வித்தியாசமாக இருக்கின்றது என யோசிக்கின்றீர்கள் போலும்...

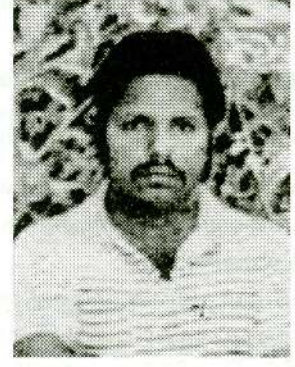
உண்மைதான் 16 வருடமாக தொடர்ந்து இயங்கி வருகின்றேன். ஒவ்வொரு இதழையும் வெளிக்கொண்டு வரப்படும் பாடு பற்றி ஏற்கனவே பலதடவை சுய புராணம் பாடிவிட்டேன். ஆனால் உண்மையில் இன்றைய நிலையில் ஒரு இதழைக் கொண்டு வருவதென்பது மிகுந்த சிரமம் மிக்கதொன்றாகவே தோன்றுகின்றது. பொருளாதார நஷ்டத்தை என் தலையில் சுமந்து செல்வேன் அது பரவாயில்லை. ஆனால் படைப்பாளர்களின் ஆக்கவியல் பஞ்சத்தை யாரால் போக்க முடியும். ஆக்கம் கேட்டு அதை குறித்த திகதிக்குள் பெறப்படும்பாடு பற்றி ஒரு புத்தகமே எழுதலாம். "ஏன் அவர் என்ன காசு தருகின்றாரா எமது படைப்புக்கு" எனக்கூட சில படைப்பாளர்கள் கேள்வி எழுப்பக் கூடும். ஆனால் இலங்கைச் சூழலில் இது சாத்தியமானதல்ல என்பதைப் பலரும் அறிவார்கள். ஆக்கங்களை கோரினால் பலர் புத்தக விமர்சனங்களையே எழுதுகின்றார்கள். கட்டுரைகள் எழுதுவதை பலரும் இன்று தவிர்ந்து வருகின்ற ஒரு துரதிஷ்டத்தை காண்கின்றேன். ஏன் இந்த மந்த நிலை என தெரியவில்லை. நூல் விமர்சனங்களும் தம்தம் குழுவ்குள் இருப்பவர்களுக்கான முக்கியத்துவப்படுத்தல் விமர்சனங்களாகவே அமைகின்றன. பல நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும் மாதம் 3 இதழை கொண்டு வர முயற்சிக்கின்றேன். இதற்கு சில படைப்பாளர்கள் அளித்து வரும் ஊக்கமும் அவர்களது படைப்புகளுமே காரணம்; அவர்களுக்கு எனது மனமாற்றந்த நன்றி. கொடுத்த வாக்குப்படி இந்த ஆண்டுக்கு மாதத்துக்கு 3 இதழ்கள் வந்து சேரும். சோம்பலினதும் ஆத்திரத்தினதும் வலைக்குள் சிக்கியதால் சிறிது தாமதம் ஏற்படுகின்றது. இதனை விரைவில் சீர் செய்வேன், ஜீவநதி வாசகர்கள் பொறுத்தருள்க. தங்களது படைப்பு வந்தால் தான் இதழை வாங்கும் இயல்புடைய பல இலக்கிய நெஞ்சங்கள் நிறைந்த ஈழத்து இலக்கிய சூழலில் தான் எமது பயணம் தொடர்கின்றது என்பதையும் மனதில் கொள்ளுங்கள். கௌரவப்படுத்தும் ஆளுமைகள் கூட தொடர்ச்சியாக இதழைப் பெறுகிறார் களா என்பது சந்தேகமே... எது எப்படியோ ஜீவநதி மனக்கொதிப்புகளை அடைந்தாலும் மனித இயல்பைப் புரிந்து கொண்டது என்பதால் முடிந்தவரை தனது பாதையில் பயணிக்கும்... முடிந்தவரையில் வெளிக்கொணரக்கூடிய இதழ்களை வெளிக்கொணர்ந்தே தீரும்.

- க. பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்பனையில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு.யாழவன் - திருகோணமலை,
7. கந்தரமடம் அ. அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

விமானங்கள் மீண்டும் வரும் படைத்த நெல்லை க. பேரன்! முழுக் குடும்பத்தோடு மீண்டு வராத துயரங்கு கோரம் !!

(ஈழத்து இலக்கிய படைப்புக்களில் முத்திரை பதித்த "விமானங்கள் மீண்டும் வரும்" நாவலை படைத்த நெல்லை க. பேரன், முழுக் குடும்பத்தோடு மீண்டு வராத துயரமிகு கோரம் ஜூலை 15, 1991இல் நிகழ்ந்தது. நெல்லை க. பேரன் நினைவாக இச்சிறப்புக் கட்டுரை பிரசுரமாகிறது)

கற்பனை உலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டு காதல் கதைகளை மாத்திரம் எழுதிக் கொண்டிருப்பது எனக்குப் பிடிக்காத விடயம். நான் அன்றாடம் காணும் பொது மக்களையும் அவர்களது சமகாலப் பிரச்சினைகளையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் எனது சக்திக்கு உட்பட்ட வரை எனது படைப்புக்கள் மூலம் தெரிவிக்க வேண்டும் என்பதே எனது விருப்பமாகும் என "விமானங்கள் மீண்டும் வரும்" எனும் நாவலைப் படைத்த நெல்லை க. பேரன் தன் முன்னுரையில் எழுதியுள்ளார்.

ஓர் எழுத்தாளர் குடும்பமே ஒன்றாகப் படுகொலை:

ஈழத்தில் ஓர் எழுத்தாளர் குடும்பமே ஒன்றாகப் படுகொலை செய்யப்பட்டது என்ற அழியா வடு கொண்டது எழுத்தாளர் நெல்லை க. பேரனின் வாழ்க்கையில் தான். வடமராட்சியில் ஜூலை 15, 1991இல் இக்கோரம் நிகழ்ந்தது. எழுத்தாளரும், பத்திரிகையாளருமான நெல்லை க. பேரன், அவரின் மனைவி உமாதேவி, மகன் உமா சங்கர், மகள் சர்மிளா என்று அந்த ஓட்டுமொத்தக் குடும்பமே ஜூலை 15 இரவில் இலங்கை இராணுவத்தின் எறிகணைத் தாக்குதலில் கொல்லப் பட்டனர்.

சுவையாகவும், இயல்பாகவும், அனாயாசமாகவும் கதை கூறும் நெல்லை க. பேரனது ஆற்றல் குறு நாவலெங்கும் இழையோடுகின்றது. இதற்கோர் எடுத்துக் காட்டு, விமானங்கள் மீண்டும் வரும் நாவலாகும் என அறிமுக விமர்சனத்தில் செ.யோகராசா குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அத்துடன் மத்திய கிழக்கு அனுபவங்கள் உண்மை அனுபவங்களாக, அதுவும் சொந்த அனுபவங்களாகவும் வெளிப்படும் ஈழத்தின் முதற் குறுநாவலென்ற சிறப்பையும்

இது பெற்றுவிடுகின்றது எனலாம் என செ.யோகராசா குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஈழத்து எழுத்தாளர் நெல்லை க. பேரன் யாழ்ப்பாணம் நெல்லியடியில் சுந்தசாமி, பறுபதம் ஆகியோருக்கு 18 டிசம்பர் 1946இல் பிறந்தவர். செய்திகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், புதினம், கவிதை, நேர்காணல்கள் எனப் பலவும் எழுதியவர். நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயம், யாழ்ப்பாணம் பல்தொழில் நுட்ப நிலையம், சட்டக் கல்வி நிலையம் ஆகியவற்றில் கல்வி கற்றவர்.

ஆரம்பத்தில் நெல்லை க. பேரன் 1960களின் தொடக்கத்தில் வீரகேசரியில் யாழ்ப்பாண செய்தியாளராகவும், பின்னர் 1966 இல் அஞ்சல் திணைக்களத்தில் எழுத்தாளராகப் பணியாற்றத் தொடங்கினார். குவைத் நாட்டில் சிறிது காலம் பணியாற்றியுள்ளார்.

இவரது சிறுகதைகள் ஒரு பட்டதாரி நெசவுக்குப் போகிறார் மற்றும் சத்தியங்கள் ஆகியன தொகுப்புக்களாக வெளிவந்துள்ளன. விமானங்கள் மீண்டும் வரும் என்ற குறுநாவல் இரசிகமணி கனக செந்தி நாதன் நினைவுக் குறுநாவல் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்று ஈழநாடு பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்தது. பின்னர் 1986 இல் நூலாக வெளிவந்தது.

விமானங்கள் மீண்டும் வரும்:

ஈழநாடு நிறுவனமும், யாழ் இலக்கிய வட்டமும் இணைந்து நடாத்திய இரசிகமணி கனகசெந்தி நாதன் நினைவுக் குறுநாவல் போட்டியில் விமானங்கள் மீண்டும் வரும் குறுநாவலுக்கு முதலாவது பரிசும் கிடைத்தது. ஈழநாடு வார மலரிலும் இந்நாவல் தொடர்ந்து பிரசுரமானது.

ஐங்கரன் விக்கினேஸ்வரா

ஈழநாடு பத்திரிகையில் இக்கதை தொடராக வந்து கொண்டிருந்த போது தன்னை நேரில் கண்டு பாராட்டி, கடிதங்களை எழுதி உற்சாகப்படுத்தியும், குவைத்தில் தன்னோடு வாழ்ந்த தனது எழுத்துக்களை அறிந்து கொண்ட பல நண்பர்கள் அனுபவங்களை வைத்து கதை எழுதுங்கள் என்று கேட்டதற்கு இணங்க விமானங்கள் மீண்டும் வரும் நாவல்களைப் போல வேறு படைப்புகளையும் தான் எழுத நினைப்பதாக நெல்லை க. பேரன் கூறியுள்ளார்.

தமிழ் இளைஞர்களின் மத்திய கிழக்கு வாழ்க்கையைப் படம் படித்துக் காட்டும் ரீதியில் தமிழ் மொழியில் வெளிவந்த முதலாவது நாவல் இதுதான் என்று பலர் எனக்குச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். இதுபோலவே வேறு நாடுகளில் வாழக்கூடிய தமிழ் எழுத்தாளர்களும் நிச்சயமாகத் தம் அனுபவங்களை எழுத வேண்டும் என்பது என் விருப்பமாகும் என விமானங்கள் மீண்டும் வரும் நூலின் முன்னுரையில் நெல்லை க. பேரன் எழுதியுள்ளார்.

குவைத்தில் தான் வாழ்ந்த காலத்தில் பல புதிய அனுபவங்கள் ஏற்பட்டன. தனது சொந்த அனுபவங்களையும் தொகுத்து நாவல் வடிவில் வெளிக்கொண்டு வரவேண்டும் என்பது தனது நீண்ட நாள் ஆசையாகும் எனக்கூறும் அவர், விமானங்கள் மீண்டும் வரும் நாவல் எல்லாவற்றையும் விட இன்னொரு காரணத்திற்காக நெல்லை க. பேரன் பாராட்டுக்குரியவராகின்றார்.

சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும் - கலைச் செல்வங்கள் யாவுங் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர் என்று பாடியவன் பாரதி. இன்று மத்திய கிழக்கு செல்பவர்

பலராயிருந்தாலும் கலைச்செல்வம் - கதைச் செல்வம் அளிப்பவர் எத்தனை பேர்? அவ்விதத்தில் ஒரு குறுநாவல் செல்வத்தை இவர் தந்துள்ளார் என்பதற்காகவும் பாராட்டுக்குரியவரன்றோ என விமர்சன உரையில் செ.யோகராசா குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பெரிய மீன் சின்னமீனை விழுங்குகின்றது. மனிதன் மனிதனை விழுங்குகின்றான். நல்ல மனங்களை நோகச் செய்யும் பான்மையும் விட்டுக் கொடுப்புக்கள் இல்லாமல் சமூக அநீதிகளுக்கு உரமூட்டும் செய்கைகளும் மலிந்து சமுதாயம் நலிவடைந்து செல்கின்றது.

குவைத்தில் தான் வாழ்ந்த காலத்தில் பல புதிய அனுபவங்கள் ஏற்பட்டன. தனது சொந்த அனுபவங்களையும் தொகுத்து நாவல் வடிவில் வெளிக்கொண்டு வரவேண்டும் என்ற எனது நீண்ட நாள் ஆசை என தெரிவித்த நெல்லை க. பேரன், முழுக் குடும்பத்தோடு துயரமிகு கோரமாக, அந்த ஒட்டுமொத்தக் குடும்பமே 1991 ஜூலை 15 இரவில் இலங்கை இராணுவத்தின் எறிகணைத் தாக்குதலில் கொல்லப்பட்டனர்.

நெல்லை க. பேரன் எழுதிய நூல்கள்:

1. ஒரு பட்டதாரி நெசவுக்குப் போகிறாள் (சிறுகதைகள், 1975)
2. விமானங்கள் மீண்டும் வரும் (புதினம்)
3. வளைவுகளும் நேர்கோடுகளும் (புதினம், 1978)
4. சத்தியங்கள் (சிறுகதைகள், 1987)
5. பேரனின் கவிதைகள்
6. சந்திப்பு (நேர்காணல்கள், 1986).

அறிந்த நிரந்தரம்

கருவறை கிழிக்கும் புதிய நட்சத்திரங்கள்....
பால்வீதி கடந்து நகர மறுக்கும்
கறுப்பு நெபுலாக்கள்
உறைந்த தண்ணீரில் வெள்ளைப் பூக்கள் உடைத்து
தூக்கத்தைக் கெடுக்கின்றன.

ஆட்காட்டியின் ஆரவாரத்தில் ஆரம்பிக்கிறது
ஆரண்ய காண்டம்
குளத்தின் நடிப்பை உதறிவிட்டு
உயர்கிறது தாமரை
தவளைகள் குதித்து உடைகிறது குளம்.

கலப்புச் சொற்களுடன் சமரசமின்றிக்
கவிஞன் ஒருவன்
கூன் விழுந்த முதுகின் கமைகளைக்
கொட்டிவிடுகிறான்

பேனா முனையில் உதயமாகிறது
அமாவாசை நிலவு.

அவன் பாதம் உதறிய கொலுசுகளில்
காதலின் படிமங்கள்
நினைவுகள் கலைத்து அம்மணமாக்குகிறது
தென்றல் தழுவின பூவின் தொடுகையில்
கசங்கிய மரபிலக்கியம்
சண்முகப் பாண்டியன் சபைதனில்
நக்கீரனைச் சரணடைகிறது.

கனவுகள் கலைத்த நாட்களின் மரணத்துக்காக
மூடிய விழிகள் புதிதாய் எழுதுகின்றது
மௌனக் கவிதை.

- கனகசபாபதி செல்வநேசன்
அல்வாய்

ஒத்துணர்வு

அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை குசாலியும் கணவர் பண்டாரவும் அறக்கப்பறக்க வீட்டைச் சுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தனர் அவர்களின் ஏவலுக்கு சலிக்காமல் பணி புரிந்துகொண்டிருந்தாள் மாலினி. சிராந்தி நடுக் கோலில் உள்ள குசன் செற்றியின் புதிய கவரை செற்றியீது அழகாக விரித்தாள். நடுவிலிருந்த ஸ்ரூலில் சிறிய மேசைவிரிப்பை விரித்து அழகிய பூவாசையும் வைத்து சுவர்களில் தொங்க விடப்பட்டிருந்த தமது குடும்ப படத்தையும் தனது தமக்கையின் கைவண்ணத்தில் செய்த ஒரு எம்புறொய்ட் வேர்க்கையும் களற்றி அதன் தூசைத் தட்டுமாறு மாலினிக்குப் பணித்தாள். பம்பரம் போல் சுழன்று வேலைசெய்து கொண்டிருந்த மாலினி அவர்களது குடும்பப் படத்தை ஒருகணம் மெய்மறந்து பார்த்து நின்றாள்.

“நான் என்ன சொல்லிறன் நீ என்ன படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய் நேரம் போகுது விரைவாகச் செய்” என்று கடிந்து கொண்டாள் சிராந்தி. மாலினிக்கு பெரும்பாலான சிங்களச் சொற்கள் பரீட்சயமானதால் அவர்களின் பணிப்புக்களை அவளால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது ஓரளவிற்கு அவளால் சிங்களத்தில் கதைக்கவும் முடிந்தது. மாலினி எப்படி சிங்களத்தைக் அவர்களிடத்தில் கற்றுக் கொண்டாளோ அதன் பாதிப்பங்கு தமிழை அவர்கள் மாலினியிடம் கற்றுக்கொண்டிருந்தனர். மொத்தத்தில் அந்தவீட்டில் மாலினியோடு நிகழும் உரையாடல்களில் தமிழும் சிங்களமும் கலந்த தங்களம் தான் பேச்சு மொழியாக இருந்தது சில சமயம் ஆங்கிலமும் இணைந்துவிடும்.

“மாலினி ஒருக்கா என்னோட றூமுக்கு வாங்களேன்” என்று அழைத்தது டி.னேஷாவின் குரல். டி.னேஷா அந்த வீட்டின்

மூத்த மகள், சிராந்தியின் அக்கா. அந்த வீட்டிலேயே மாலினியை ஒரு வீட்டுப் பணிப்பெண்ணாக மட்டும் பார்க்காமல் அதிக பாசம் கொண்டதோடு மற்றவர்களைவிட சற்றுத் தமிழ் அதிகமாகத் தெரிந்த ஓரே ஜீவன் அவள்தான். அதனால் மாலினிக்கும் டி.னேஷாவை நன்கு பிடிக்கும்.

“ஓம் அக்கா என்ன செய்து தரணும்” என்று டி.னேஷாவின் அறைக்குள் சென்றாள் மாலினி.

“என்னோட கையில் உங்கடை தமிழாக்கள் போடிற மாதிரி ஒரு மருதாணிக் கோலம் போட்டுவிடுவீரோ” என்றாள் டி.னேஷா.

வீட்டில் பாத்திரம் கழுவுவது, வீட்டைக் கூட்டிப் பெருக்குவது, தூசு தட்டுவது, துவைத்த உடுப்புக்களை உலர்த்துவது, சமையற்கட்டில் ஒத்தாசை புரிவது, விருந்தினர்களை உபசரிப்பது போன்ற பணிகளே அவளுக்கு அந்த வீட்டில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. டி.னேஷாவின் இந்த வேண்டுகோள்

மாலினிக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுத்தது.

“அக்கா தோகையோடு மயில் உருவை உங்கட இரு புறக்கரங்களிலும் மருதாணியால் வரைந்து தரவா?” என்று வினவியபடி தனது கரங்களை நன்கு கழுவினால் மாலினி.

சிரித்துக்கொண்டே “ஓ பீக்கொக், நல்ல அழகா இருக்கும்” என்றாள் டி.னேஷா.

டி.னேஷாவின் கரங்களை பிடித்த மாலினி சற்றே அதிகாரத்தோடு “இனி நான் சொல்லிறததான் நீங்க கேட்கணும் கையை கண்டபடி திருப்பவோ பிரட்டவோ கூடாது ஒகே” என்றாள்.

“ஓகே ஓகே அப்புறம் பீக்கொக் பறந்திடும் இல்லையா மாலினி” என்று சிரித்துக்கொண்டாள் டி.னேஷா.

கடந்த ஆறுமாதம் அதே வீட்டில் பணிப் பெண்ணாக இருந்தவள் சிறிது நேரம் எழுமானியாகக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை கச்சிதமாக பயன்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடும் மருதாணியை அழகாகப் போட்டு டி.னேஷாவின் மனதில் இடம் பிடிக்க வேண்டும் என்ற முனைப்போடும் மருதாணியைப் போட ஆரம்பித்தாள் மாலினி.

“எப்பிடி மருதாணிபோடப் பழகினீங்க. மேக்கப் போட ஏதும் பழகினீங்களா? என்று கேட்டாள் டி.னேஷா. காலை மலர்ந்த மலராய் இருந்த மாலினியின் முகம் சடுதியாக மாலை நேர மலராக வாடியது. டி.னேஷாவின் முகத்தை தலைநிமிர்ந்து பார்க்காமலே அவள் பதிலுரைத்தாள்.

“என்னோட அக்காக்கு மருதாணி ரொம்பப் பிடிக்கும் அவகிட்ட பழகினதுதான்” என்றாள் கண் கலங்க. பின் சடுதியாக மௌனித்துவிட்டாள்.

மாலினியின் மௌனத்தை தெரிந்துகொண்ட டி.னேஷா “என்ன மாலினி, அக்காவோட நினைப்பு வந்திட்டிதோ. அடுத்த லீவில் அவவ சந்திக்கலாம் தானே” என்று சமாதானப் படுத்தினாள்.

தலை நிமிராமல் “ஆம்” என்பதுபோல் தலை அசைத்தவள் “கையை அசைக்கவேண்டாம்” என்று மெல்லிய குரலில் கூறியபடி தனது வேலையில் மூழ்கினாள்.

தன் இரு கரங்களிலும் மயில் தோகைவிரித்து நிற்பதைக்கண்ட டி.னேஷா “ஓம் வொவ் சுப்பேஓப்” என்று ஆனந்தப்பட்டாள். தனது இரு கரங்களையும் திருப்பி கண்ணாடியில் பார்த்து பூரித்துப்போனாள். “ஏய் மாலி உன்னை ஒருக்கா கப்பண்ணணும்னு தோணுது ஆனால் கையை என்பாட்டுக் மூவ்பண்ணக் கூடாதுண்ணு நீ சொன்னதால் அப்பிடிச் செஞ்சிக்க முடியலை” என்றாள்.

உதட்டோரம் சிறு புன்னகையை சிந்தினாள் மாலினி.

“ஏய் மாலினி இந்த கிளாசஸ், நேய் எல்லாத்தையும் கழுவி வைச்சிட்டு காருக்குள்ள இருக்கிற பழங்களை எடுத்து பிறிட்ச்சிலவை” என்ற குசாலியின் குரலிற்கு

“ஓம் மேடம்” என்று பணிவோடும் பயத்துடனும் கூறிவிட்டு மீண்டும் பம்பரமாய் வேலையில் ஈடுபட்டாள் மாலினி.

அன்று மாலை டி.னேஷாவை பெண்பார்க்க அவளின் தந்தையின் நண்பர் சுமதிபாலவும் அவரது குடும்பமும் வருவதாக அறிவிக்கப்பட்டிருப்பதே

இத்தனை பரபரப்புக்கும் காரணம். மாப்பிள்ளை நாட்டின் வேறொரு பகுதியில் பணிபுரிபவர் இந்தவாரம் லீவில் வீட்டிற்கு வருவதால் அவரது தந்தை இன்றே பெண் பார்க்கும் படலத்தை ஒழுங்கு செய்திருக்கின்றார் என்பது சாடைமாதையாக மாலினியின் செவிகளில் பட்ட சேதி. ஆறுமாதங்கள் மாலினி அந்த வீட்டில் பணி யாற்றினாலும் அந்தவீட்டைப்பற்றியோ அவர்களைப் பற்றியோ இதுவரை முழுமையாக அவளுக்குத் தெரிந்த தில்லை அதேபோல் மாலினிபற்றிய பின்னணியும் அவர்களுக்கு பெரிதாகத் தெரிந்திருக்கவில்லை. மாலினி குடும்ப வறுமையினால் கிளிநொச்சியிலிருந்து கொழும்புக்கு வீட்டுப் பணிப்பெண்ணாக வந்திருக்கின்றாள், அவளது பெற்றோர் சகோதரிகள் கிளிநொச்சியில் இருப்பதாகவும் மட்டுமே அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அதுவே இரு தரப்பிற்கும் பாதுகாப்பு என்பது பொதுவியாக இருந்திருக்கும்.

அன்று விடிந்ததிலிருந்து கடிகாரத்தில் பெரிய முள்ளைத் தூரத்தியபடி சிறுமுள் ஓடிப் பிடித்ததால் மாலை 3.00 மணி என்பதை கடிகாரம் மும்முறை அறிவித்துவிட்டது. தனது சொந்த சகோதரிக்கு நடக்க விருக்கும் நிகழ்வைப்போல் மாலினி துருதுருவென்று பணியாற்றினாள். மாப்பிள்ளை என்னவேலை செய்யிறார் என்று டி.னேஷா அக்காவிடம் கேட்டுவிட வேண்டும் என்ற ஆர்வம் ஒருபுறம் சிங்களவர்கள் எப்படிப் பெண்பார்க்கும் படலத்தைச் செய்கின்றார்கள் என்பதை அறிந்துகொள்ளும் ஆர்வம் மறுபுறமாகவும் உற்சாகத்தின் உச்சியில் இருந்தாள் மாலினி. ஒரு சுயம்பரத்தை பார்க்கக் காத்திருக்கும் மக்களைப்போல் காத்திருந்தவளுக்கு நேரம் நெருங்குவது ஆனந்தப் பெருக்காய் இருந்தது.

காரொன்று அவர்களது வீட்டின் முன் நிற்கும் சப்தம் கேட்டது “அவர்கள் வந்துவிட்டார்கள் குசாலி எல்லாம் ரெடியா?” என்றார்பண்டார.

கண்ணாடி முன்நின்று தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்த இளைய மகள் சிராந்தி தனது தந்தையின் குரல் ஓயமுன் மாப்பிள்ளை வந்த சேதியை சமையலறையில் நின்ற தனது தாய்க்கு தந்தியடித்தாற்போல் அறிவித்தாள்.

ஆர்வம் தாழாத மாலினியும் தன்பங்கிற்கு “அக்கா அவங்க வந்திட்டாங்க ஒருக்கா கண்ணாடில வடிவா பாருங்க கெயார் ஸ்டைல், ட்ரெஸ் எல்லாத்தையும் திரும்பவும் பாருங்க” என்றாள் உரிமையோடு. சற்றும் பதட்டமில்லாமல் நின்ற டி.னேஷாவைப் பார்த்து “நீங்கள் ரொம்ப சோசல் ரைப் அக்கா” என்றாள் சிரித்துக்கொண்டு.

அவர்கள் வரும்பொழுது முழுவியளத்திற்கு முன்னிற்கு நிற்பதை அவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள் என உள்ளூர்வு உந்த சமையலறைக்குள் நுளைந்து கொண்டாள் மாலினி.

“ரீ போட்டு இந்த பிளாஸ்க்கில வைச்சிருக்கன் சோர்ட்டீசும் வைச்சிருக்கன் இப்ப நாங்கள் அவங்களை வெல்க்கம் பண்ணிற்று கொஞ்சநேரம் இருந்து கதைக்கிறம் ஒரு அரை மணித்தியாலம் பிறகு எல்லாத்தையும் ரெடிபண்ணு” என்றார் குசாலி.

“ஓகே மெடம்” என்றாள் மாலினி. “நான் சொன்னதெல்லாம் விளங்கினதா என்று மாலினியிடம்

கேட்குமாறு டி.நேஷாவிடம் கூறிவிட்டு அவர்களை வரவேற்கச் சென்றுவிட்டார் குசாலி.

சுமார் அரை மணித்தியாலமாக அவர்கள் தமது குடும்பங்களைப்பற்றியும் பொதுவிடயங்கள் பற்றியும் கதைத்துக்கொண்டிருந்தனர். இப்பொழுதும் மாப் பிள்ளை என்ன வேலை செய்கின்றார் என்று தெரிந்து கொள்ள அவள் ஆவலாய் இருந்தாள். இதனை நான் குசாலி மெடத்திடம் கேட்டால் “உனக்கு அந்தப் புதினம் எதற்கென்று பேசுவாரோ?”, “சிராந்தியிடம் கேட்டால் வந்த வேலையை மட்டும் பார்க்கும்படி பேசினால் ? என்னைவிட வயதில் இளையவளிடம் அவமானப் பட்டதாக போய்வரும்”. “அக்காவிடம் கேட்கும் போதெல்லாம் பதில்கூறாமல் ஏதோ சமாளிக்கின்றார் இருந்தாலும் பறவாயில்லை அவரிடமே மீண்டும் கேட்போம்” என்று ஒரு முடிவிற்கு வந்தவளாய்

“அக்கா இனியாச்சும் சொல்லுங்க மாப்பிள்ளை என்ன செய்யிறார்” என்று கேட்டுவிட்டாள் மாலினி.

“அவங்க எல்லாம் போனபிறகு இண்டைக்கு கண்டிப்பாச் சொல்லுவன்” என்றாள் டி.நேஷா.

மீண்டும் ஏமாற்றத்தோடு “இனி உங்களிடம் கேட்கமாட்டேன் நீங்களா சொல்லும் போது கேட்கிறேன்” என்றாள் மாலினி.

அதற்குள் குசாலி சிராந்தி மூலமாக ரீயையும் சோட்டீட்சையும் தயார்ப்படுத்தும்படி தகவலனுப்பி யிருந்ததால் மாலினி தயாரானாள். ஆனாலும் அவளது செவிகள் வெளிக் கோலில் அவர்களின் உரையையே கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

“ஆர்மியில் எவ்வளவு காலம் சேவை செய்தீர்” என்று வினவினார் பண்டார

“ரென் இயர்ஸ் அங்கிள்” என்றார் மாப்பிள்ளை

“என் மகன் முள்ளிவாய்க்கால் இறுதி யுத்தத்தில் போர் முடியும்வரைக்கும் அங்கை ஒரு இடை நிலைக் கட்டளைத் தளபதியாக இருந்தவர். எங்கட நாட்டை பயங்கரவாதத்தில் இருந்து மீட்டதில் என்ர மகனும் ஒருவரா களத்தில நிண்டவர் என்றது எங்கட குடும்பத்துக்கு எவ்வளவு பெருமை” என்றார் சுமதிபால. ஆசனத்தில் மேலும் தன்னை நிமிர்த்தி அமர்ந்தார் மாப்பிள்ளை.

“அடுத்தமாதம் வெற்றிவிழாவை பெரிசா செய்து இராணுவத்தைக் கௌரவிக்கப்போறதா ஒரு தகவல் இருக்கு. அதுக்கு இவை இரண்டுபேரும் ஜோடியாய் போய் கலந்துகொண்டால் அது உங்களுக்கும் பெருமைதானே” என்று சிரித்தார் சுமதிபால. பதிலுக்கு பண்டாரவும் அதை ஆமோதித்துச் சிரித்தார்.

சமையலறையிலிருந்த கேட்டுக்கொண்டிருந்த மாலினியின் கையில் ரீ கப்புகளோட ரேய் இருந்தது அவள் திடீரென நடுங்கி முகம் இறுகி கைநழுவமுன் தனது கையிலிருந்த ரேயை முன்னுக்குள்ள தட்டில் வைத்துவிட்டு சுவரைப் பார்த்துக்கொண்டு முட்டிவந்த கோபத்தையும் கண்ணீரையும் அடக்க முனைந்த தோற்றுப் போனாள். அழத்தொடங்கினாள். நடந்த வற்றையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த டி.நேஷா

“மாலினி ஏன் ?, என்ன நடந்தது ?, ஏன் இப்பிடி அமுறீர் உடம்பு முடியலையா ?” என்று கேட்டாள்

வேகமாகத் திரும்பிய மாலினி “அக்கா அவர் ஆர்மியா? அதுவும் முள்ளிவாய்க்கால் நின்ற

ஆர்மியா?” என்றாள்.

டி.நேஷாவிற்கு ஏதோ உள்மனதில் உறைத் திருக்கவேண்டும் “அதுதான் நான் உனக்கு அவர் என்ன வேலையெண்டு சொல்ல மறுத்தனான். நான் ஒரு ஆர்மியைத்தான் கட்டிக்கொள்ளவேணும் என்டது அப்பாண்ட நீண்ட நாள் ஆசை. நானும் அதுக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்கல” என்றாள் டி.நேஷா.

“அய்யோ அக்கா உங்கட வயசில எனக்கொரு அக்கா இருக்கிறா என்று சொன்னனெல்லோ. அவ இப்ப உயிரோட இல்லை. இறுதி யுத்தத்தில் சரணடைந்தவர் பிறகு அவளை...” வார்த்தைகள் அவள் தொண்டைக்குள் சிக்கித்தவித்தது கண்ணீர் தாரை தாரையாக பிளிந்து வெளியேறியது. அதற்குள் குசாலியும் சிராந்தியும் “ஏன் இவளவு லேட் ரீ எங்க?” என்று கேட்டபடி சமையலறைக்குள் நுழைந்தனர். மாலினியின் கண்ணீரும் அங்கு நிலவும் பதட்டமும் இருவருக்கும் புரியவில்லை.

“என்ன ஆச்சு ஏன் இவள் அழுகிறாள்?” என்று டி.நேஷாவிடம் கேட்டார் குசாலி. டி.நேஷா அருகில் வந்து மாலினியின் தோளைப் பற்றினாள். வளி நிரப்பப் பட்ட பல்லுனில் ஊசிமுனை பட்டதுபோல் வெடித்தழு தாள் மாலினி. “அக்கா.. யுத்தம்... முடிந்தபின் வலைத்தளங்களில் வெளியாகிய வீடியோக்களில்தான் நாங்கள் அவளை இறுதியாய் பார்த்தம் பிணமாய். கால் தெரிய குட்டைப் பாவாடைகூடப் போடமாட்டாள் நான் போட்டாலும் விடமாட்டாள். அப்படிப் பட்டவளை அந்தக் கோலத்திலய பாக்கணும் ?. இதைப் பார்த்த எங்கடை அப்பா கத்திக்கொண்டே ஓடினவர் தான் இரண்டு நாள் களிச்சுத்தான் வந்தார். திரும்ப வரும்போது தன்னை ஆரெண்டுகூடத் தெரியாமல் தன்னையே தொலைத்த ஒரு மனிதரா மெண்டலாத்தான் அயலவர்கள் கொண்டுவந்தார்கள். அம்மாவால தாங்கமுடியாம அவவும் ஓடிப்போய் கிணத்தில குதிக்க வெளிக்கிட்டவ அயலவர்கள்தான் காப்பாற்றி விட்டவை. இன்னமும் அம்மா பழைய அம்மாவா இல்லை. எங்களை முகாமுக்கு ஏத்தேக்கையும் நாங்கள் உயிரைக் காக்க மாணமிழந்து அவ்வளவு ஆண்களுக்கு முன்னுக்கு ... செக்பண்ணித்தான் ஏத்தினவை. இந்தக் கொடுமை எந்த நாட்டிலும், எந்தப் பெண்ணுக்கும் வரக்கூடாதக்கா. ஒரு வருடத்திற்கு முன் அப்பா ஒரு குளத்தில் பிணமா மிதந்தார்... தற்கொலை. அதுக்குப் பிறகு குடும்ப வறுமையால கொழும்புக்கு வேலை தேடி வந்தன். அதிலும் எங்களை தவறாக பயன் படுத்துவதாக கேள்விப்பட்டு அந்தவேலையையும் விட்டிட்டு உங்கட வீட்டில வேலைக்குச் சேர்ந்தனக்கா” என்றாள் விம்மிக் கொண்டு. அவர்கள் மூவரின் முகத்திலும் ஈயாடவில்லை இங்கு மொழி தேவைப்படவில்லை விறைத்துப்போய் நின்றனர்.

குசாலியிடம் ரீ எடுத்துவரும்படி பணித்தார் கோலில் விருந்தினருடன் இருந்த பண்டார.

குசாலியை நிற்கும்படி கூறிவிட்டு வேகமாய் விசிறிங்கோலை நோக்கி நடந்தாள் டி.நேஷா. “அப்பா நான் அவரிடம் சில கேள்விகள் கேட்கவேண்டும் என்றாள்”.

அவளின் குரலில் தெரிந்த கோபத்தைப் பார்த்த பண்டார “அவரைப் பற்றி எல்லாம் உனக்குத் தெரியும் தானே. அப்புறம் என்ன கேள்வி உள்ளது உனக்கு”

என்றார் சற்றுக் கோபத்தோடு

“டோன்ற கெட் அப்செற் பண்டார. அவ ஏதோ கேட்கணுமாம் கேட்கட்டும்” என்றார் சுமதிபால்

“நீங்கள் இறுதி யுத்தத்தில் முள்ளிவாய்காலில் நின்றீர்களா?” என்றாள் டி.னேஷா.

ஆமென்று தலையசைத்தார் மாப்பிள்ளை குழப்பத்தோடு, “அப்போ அங்கு பெண்களுக்கு எதிராக நடந்த குற்றங்களில் உங்களுக்கும் பங்கிருக்கா?” என்றாள் ஆவேசமாக.

“என் மகன் அப்படியானவரல்ல அவர் படித்தவர், போர்விதிமுறை தெரிந்தவர். இந்த நாட்டை மீட்டவீரர்” என்றார் நிலமையை புரிந்து கொள்ளாதவராய்

“அப்போ அந்த யுத்தவெற்றிக்கு மட்டும் தான் உங்கள் மகனுக்கு பங்குண்டா?”

“அங்கு நடந்த அநியாயங்களுக்கில்லையா?”

அது எப்படி. வெற்றியில் பங்குண்டானால் அங்கு நடந்த குற்றங்களுக்கும் பொறுப்புக்கூறத்தானே வேண்டும்”.

“அண்மையில் கொழும்பில் நடந்த போராட்டங்கள் நீங்கள் பெண்களோட நடந்துகொண்ட விதத்தை பார்த்தம்தானே” என்றாள் டி.னேஷா.

இவற்றையெல்லாம் ஓடிவந்து சுவரோடு ஓட்டி நின்று பார்த்தாள் மாலினி. அவளைப் பின் தொடர்ந்து கோலுக்குள் நுழைந்தனர் குசாலியும் சிராந்தியும்.

டி.னேஷாவின் கேள்விகளுக்கு பதில் கூறாமலே எழுந்து வெளியில் நிறுத்தியிருந்த கார் நோக்கி நடந்தார் மாப்பிள்ளை. அதுவரை நேரமும் தரையையே பார்த்திருந்த சுமதிபாலாவின் மனைவியும் இளைய மகளும் சுமதிபாலவை நிமிர்ந்து பார்த்து வெளியே போவோம் என்பதுபோல் சைகை செய்தார்கள். மூவரும் காரில் ஏறி வந்த திசைக்கு எதிர்த்திசையாகப் பறந்த மறைந்தனர்.

“அக்கா சொறி அக்கா உங்கடை கலியாணத்தை குழப்பிறது என்ட நோக்கமில்லை. என்னால தாங்க முடியல அதுதான் எல்லாத்தையும் உளறி அழுதிட்டன். நீங்கள் அவையளோட கதைச்ச முறையப் பாத்தால் என்ட அக்கா கோபத்தில கதைச்சமாதிரியே இருந்தது” என்று கூறிய படி வெளியில் ஓதுக்குப் புறமாக இருந்த தனது அறைக்குள் இருந்து பாதி மங்கிப்போன தனது அக்காவின் சிறிய போட்டோவை டி.னேஷாவிடம் கொடுத்தாள்.

அதனை உற்றுப்பார்த்தவள் கண்ணில் நீர்பெருக அதனை தாயிடமும் சிராந்தியிடமும் காண்பித்தாள்.

“ஏன் மாலினி இவ்வளவு நாளும் இதை எங்ககிட்ட சொல்லல?” என்றாள் உரிமையோடு.

“எப்பிடி அக்கா சொல்றது: வந்த புதுசில எனக்கோ சிங்களம் தெரியாது உங்களுக்கோ தமிழ் தெரியாது எப்பிடிச் சொல்லிப் புரியவைப்பன்?. அப்படியே புரிஞ்சுகொண்டாலும் எனக்கு என்ன நடக்கும்?, என்னை நம்பியிருக்கிற அம்மாவையும் தங்கச்சியையும் யார்பார்க்கிறது?” என்றாள் மாலினி.

“மொழிக்கு அப்பால் நாம் பெண்களென்ற ஒற்றை உணர்வு போதாதா உன்னோட வலியைப் புரிஞ்சுகொள்றதுக்கு” என்று மாலினியை அணைத்துக் கொண்டாள்.

சிராந்தி தனது கையிலிருந்த மாலினியின் அக்காவின் படத்தைப் பார்த்தபடி நின்றவள் என்ன நினைத்தாளோ தெரியவில்லை கோலின் நடுவில் விருந்தினருக்காகப் போடப்பட்ட ஸ்ரூலில் வெறும் அலங்காரப் பொருளாக இருந்த பூவாசை தந்தையின் காலடியில் போட்டுவிட்டு. ஸ்ரூலில் உள்ள அழுக்கை மறைத்துப் போடப்பட்டிருந்த மேசைவிரிப்பை அகற்றி ஒரு மூலையில் எறிந்தாள். ஸ்ரூலில் ஏறி தமது குடும்பப் படத்தின் மேல் நடுப்பிறேமில் தனக்கும் டி.னேஷாவிற்கும் இடையில் இருக்கும் வகையில் செருகி வைத்து விட்டு மாலினியைப் பார்த்தாள். அழுகையோடு புன்னகைத்தாள் மாலினி.

பண்டார குற்ற உணர்வோடும் வெட்கத்தோடும் நடுக் கோலில் செற்றியில் அமர்ந்திருந்தார் ஆண்களின் ஓட்டுமொத்தப் பிரதிநிதியாக.

மாலினியின் கரங்களைப்பற்றி தன் இறுதிச் சொட்டு கண்ணீரையும் காணிக்கையாக்கினாள் டி.னேஷா. நிமிர்ந்து பார்த்தபோது அவளது கரங்களை அழுகுபடுத்தியிருந்த மயிலின் தோகை கண்ணீரில் கரையைத் தொடங்கியிருந்தது.

ஆயிரந் தெய்வங்கள்

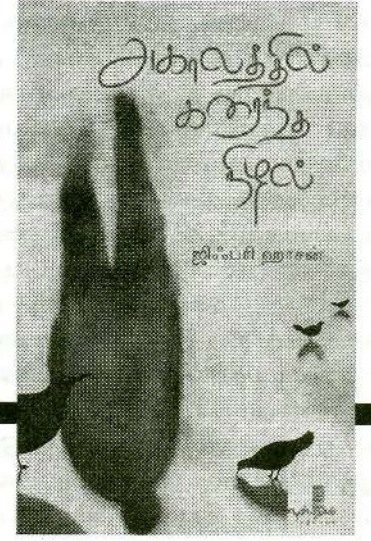
- கனிவுமதி -

ஆயிரந் தெய்வங்கள்
உண்டென்றும்
ஊரக் காக்கும் சாமிக்கு
ஒரு படையல் போட்டேனே
ஈரம் பூத்த பூமிக்கு
இரு படையல் போட்டேனே
முக்கண் சிவனுக்கு
மூனு படையல் போட்டேனே
நான் முக பிரம்மனுக்கு
நாலு படையல் போட்டேனே
ஐங்கர கணபதிக்கு
அஞ்சு படையல் போட்டேனே
ஆறுமுக வேலனுக்கு

ஆறு படையல் போட்டேனே
ஏர் உழுத எருதுக்கு
ஏழு படையல் போட்டேனே
எல்லைக் காக்கும் மாடனுக்கு
எட்டு படையல் போட்டேனே
ஒசந்த மலை சப்பாணிக்கு
ஒன்பது படையல் போட்டேனே
பஞ்சம் போக்கும் பூதங்களுக்கு
பத்து படையல் போட்டேனே
காட்டு சாமிக்கெல்லாம்

கற்பூரமேத்தி வச்சேனே
வீட்டு சாமிக்கெல்லாம்
விளக்கேத்தி வச்சேனே
வச்சு படையல் எல்லாம்
வீணாகிப் போச்சிதோ
கேட்ட வரங்கெல்லாம்
கிடைக்காம போச்சிதோ
கண்பார்க்கும் தெய்வங்களும்
கண் தூங்கி போச்சிதோ
தோட்டத்து சனங்க வாழ்வு
துலங்காம போச்சுதோ
தேசத்தில் எங்க வாழ்வு
தீட்டாகி போச்சிதோ.

ஜிஃப்ரி ஹாசன் புனைவில் நிகழ்த்தும் கலகம் அகாலத்தில் கரைந்த நிழல் தொகுப்பை முன்வைத்து

இலங்கைத் தமிழ்ப் புனைவுவெளியை வளப் படுத்திவரும் இளம் படைப்பாளர்களுள் யதார்த்தன், ஜிஃப்ரி ஹாசன், அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன், பிரமிளா பிரதீபன், சப்னாஸ் ஹாசிம் முதலான பலர் பரவலான கவனிப்பைப் பெற்றுவருகின்றனர். சமகால வாழ்வின் புற நெருக்கடிகளையும் தனிமனிதர்களின் அகப் போராட்டங்களையும் வெவ்வேறு மட்டங்களில் படைப்பாக்கி வரும் அவர்கள், நடைமுறை வாழ்வு மீதான விமர்சனங்களை அழகியல் பெறுமதிகள் சிதையா வண்ணம் வெளிப்படுத்த முனைகின்றனர். அப்படைப் பாளர்களுள் ஒப்பீட்டளவில் அதிகமாக எழுதிவரும் ஜிஃப்ரி ஹாசன் படைப்பு, விமர்சனம், மொழிபெயர்ப்பு முதலான தளங்களில் ஆர்வத்துடன் இயங்கிவருகிறார்.

அகாலத்தில் கரைந்த நிழல் ஜிஃப்ரி ஹாசனின் இரண்டாவது சிறுகதை தொகுப்பாகும். போர்க்குணம் கொண்ட ஆடுகள் என்ற அவரின் முதல்தொகுப்பு 2018 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்துள்ளது. அத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகளுடன் இப்புதிய தொகுப்பை ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது அவர் அடைந்துள்ள வளர்ச்சியைத் துலக்கமாகக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது.

சொல் விளையாட்டுக்களிலும் வடிவச் சிதைப்பு முயற்சிகளிலும் ஆர்வம் செலுத்தாது நேர்கோட்டுப் பாணியில் எளிமையாகக் கதைகளை வெளிப்படுத்தி வரும் ஜிஃப்ரி ஹாசன், தான் எதிர்கொள்ளும் அனுபவங்களையும் தன்னைச் சூழ இடம்பெறுகின்ற நிகழ்வுகளையும் கொண்டு சராசரி மனிதர்கள் எதிர் கொள்ளும் புறநெருக்கடிகளையும் அவை ஏற்படுத்தும் அகச்சிதைவுகளையும் பெரிதும் புனைவாக்கம் செய்து வருகிறார். அவரின் மொழி எளிமை நிறைந்ததாகும். காட்சிப்படுத்தல், பாத்திர உரையாடல், நிகழ்வுகளின் விவரணை என யாவற்றிலும் மொழியானது சிக்கலற்று விரிகிறது. கிழக்கிலங்கை இஸ்லாமிய வாழ்வியல் கதைகளின் களமாக அமைந்திருந்தாலும் பிராந்திய மொழிவழக்குக்கு அவர் அதிக அழுத்தம் கொடுக்க வில்லை. சமகாலத்தில் கிழக்கிலங்கை வாழ்வியலைப் படைப்பாக்கம் செய்துவரும் சப்னாஸ் ஹாசிமின் நடையுடன் ஒப்பிடும்போது அந்த இடைவெளியை வெளிப் படைப்பாக்கக் கண்டுகொள்ளலாம்.

ஜிஃப்ரி ஹாசன் சராசரி மனித அனுபவங்களைச் சிக்கலற்ற வடிவத்தில் எளிமையாகப் புனைவாக்கம் செய்துவந்தாலும் அதனூடாக அவர் குவிமையப் படுத்தும் அம்சங்கள் அசாதாரணமானவையாக விளங்குகின்றன. அவரின் பெரும்பாலான கதைகளில் வெளிப் படைப்பாக்கம் மறைமுகமாகவும் ஒரு கலகக் குரல் உள்ளியங்கி இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. சமகால யதார்த்த வாழ்வில் காலான்றி நின்று, மதத்தின் பெயரில் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ள வாழ்வுக்கும் நடைமுறை வாழ்வுக்கும் இடையிலான முரணைப் போட்டுடைப்பதாக அமைந்துள்ள அக்கலகம், மாற்றுக் கருத்துக்களையும் மாற்றத்துக்கான தேவையையும் வலுவாக முன்னிறுத்தியுள்ளது.

அகாலத்தில் கரைந்த நிழல் தொகுப்பிலுள்ள ஒத்திகைக்கான இடம், ரூஹின் யாத்திரை, உறங்கும் சூபியின் இல்லம், பெருஞ்சலனம் முதலான கதைகள் நேரடியான கலகக்குரலின் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்துள்ளன. மறுவுலக நன்மைக்காகச் சிறுவர்களை அவர்களின் விருப்பின்றி மௌலவியாக்க முனைவதன் அபத்தத்தை உளவியல் பின்னணியில் வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ள ஒத்திகைக்கான இடம், மதம் கற்பிக்கும் மறுவுலக வாழ்வில் கொண்ட ஈடுபாட்டால் இவ்வுலக வாழ்வை இழக்கும் துயரை அழுத்தமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளது. ரூஹின் யாத்திரை, ஒருவர் மரணத்தை நெருங்குகிறார் என்ற எடுகோளின் அடிப்படையில் அவரின் மறுவுலக நன்மைக்கென ஒதப்படும் குர்ஆன், வாழ்த்துடிக்கும் உயிரின் இறுதிப் பிடிப்பினை நெரிக்கும் துயரைப் பதிவுசெய்துள்ளது. அக்கதையில் இறந்தவர் உடலை உடனே அடக்கம் செய்யவேண்டும் என்ற இஸ்லாமிய நடைமுறையுடன் ஒத்துப்போக மறுக்கும் தன் மாற்றுநிலைப்பாட்டையும் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

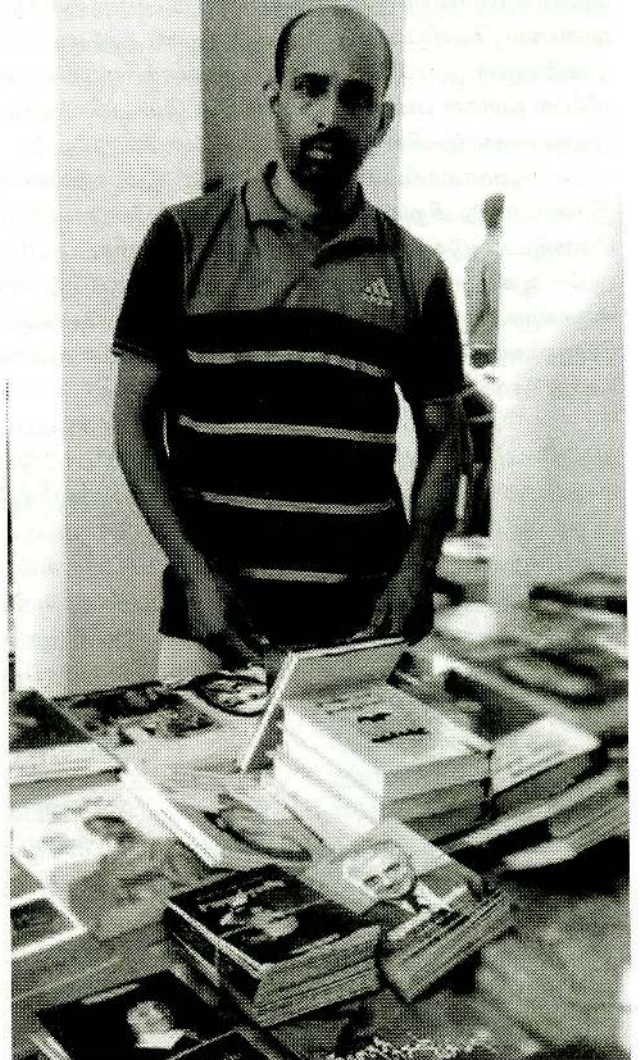
ஜிஃப்ரி ஹாசனின் கதைகளில் இடம்பெறும் கலகம் இரண்டு தளங்களில் வெளிப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது. ஒன்று, கிளர்ந்தெழும் கலக உணர்வு செயலில் வெளிப்படல். இரண்டு, கலக உணர்வு செயல்தலைபெறாமல் தன்னளவிலேயே அமுங்கிக் கொள்ளல். மதம்சார் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில்

பின்பற்றப்படும் நடைமுறைகள் இயல்பு வாழ்வுக்கு அந்நியப்பட்டு நிற்கும்போது அவற்றுக்கு எதிராக அவ்வப்போது கிளர்ந்தெழும் கலக மனம், அக்கலகத்தைச் செயல்நிலையில் வெளிப்படுத்தாமல் தன்னளவிலேயே அமுக்கிக்கொள்வதைப் பல கதைகளில் காணமுடிகிறது. உதாரணத்துக்கு, ரூஹின் யாத்திரையில் மாமா மரணத்தின் வாயிலில் இல்லை; ஒதப்படும் குர் ஆனினால் மரணித்தாகவேண்டிய துரதிஸ்ட நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளார் என்பதை உணர்ந்துகொள்ளும் கதைசொல்லி, குர்ஆன் ஒதுவதை நிறுத்துவதற்கான எவ்வித முயற்சிகளிலும் ஈடுபடவில்லை. இறந்த உடலை உடனே அடக்கம் செய்வது பொருத்தமில்லை எனக் கருதும்போதும் அதனைத் தடுக்கும் முயற்சிகளில் இறங்கவில்லை. இறந்த உடலைத் தோளில் சுமந்து சென்றே அடக்கம் செய்வது சிரமமானது என்பதற்கு எதிராக மட்டும், “சந்துக்க வாகனத்திலதான் இனிக் கொண்டு போகலும்... அதான் லேசி” எனக் கம்மிய குரலில் மாற்றுக்கருத்தை முன்வைக்கிறார். ஆனால், அதைக் கேட்டவரின் பார்வை, பல நூற்றாண்டு காலப் பழமையானதாக இருந்ததும் அக்கலக மனம் மீண்டும் சுருங்கிக்கொள்கிறது. “பல நூற்றாண்டு காலப் பழமை வாய்ந்த பார்வை” என்றவொரு தொடரின் மூலம் இஸ்லாமியப் பண்பாட்டுச் சூழல் மாற்றுக்கருத்துக்களை முன்வைப்பதற்கான, மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொள்வதற்கான திறந்தவெளியற்று மூடுண்ட நிலையிலிருப்பதைக் கச்சிதமாகக் காட்சிப்படுத்தியுள்ள ஆசிரியர், அம்மரபுப் பிடியிலிருந்து விடுபட வேண்டிய தேவையைச் சாதாரண நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டே வெளிச்சமிட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

மேற்படி சம்பவம் கிளர்ந்தெழும் கலக உணர்வு செயல்நிலை பெறாமெக்கான யதார்த்தச் சூழலையும் வெளிப்படுத்தி நிற்பதைக் காணலாம். மரபுசார் இறுக்கம் தனிமனிதனொருவனின் நிலைப்பாடாக மட்டுமன்றி சமூகத்தின் பொதுநிலைப்பாடாக விரியும்போது, சராசரி மனிதனொருவனுக்குள் தோன்றும் கலக உணர்வு, அதுவும் மதம்சார் நம்பிக்கைகளில் தோன்றும் கலக உணர்வு செயல்நிலை பெறும் சாத்தியம் மிகவும் அரிதானதாகும். அந்த யதார்த்தத்தை ஜிஃப்ரி ஹாசன் மேற்பூச்சுக்களற்று இயல்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அவ்வாறே அகாலத்தில் கரைந்த நிழல் கதையிலும் ஒரு பெண்ணின் விடுதலைப் பயணத்தைப் போலி ஒப்பனைகளால் புரட்சிமயப்படுத்தாமல், தன் சுயமான இருப்பினை நிலைநிறுத்த முயலும் பெண்ணை ஆணாதிக்கச் சமூக அமைப்பு எத்தகைய நெருக்கடிகளுக்கு உள்ளாக்குகிறது என்பதை யதார்த்தமாகப் பதிவுசெய்துள்ளார்.

மதத்தின் பெயரால் விதிக்கப்படுகின்ற வாழ்க்கை விதிகள் சிலவற்றுக்கு எதிரான செயற்பாடுகளைச் செயல்நிலையில் முன்னெடுத்தல் சில கதைகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. உதாரணத்துக்கு, பெருஞ்சலனம் என்ற கதையில் இஸ்லாமிய சமய மார்க்கம் என்பதன் அடிப்படையில் பாடசாலை மாணவர்களுக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டுள்ள அம்சங்கள், உண்மையில் தடுக்கப்பட வேண்டியவை அல்ல என மாணவர்களிடத்து விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதைக் குறிப்பிடலாம்.

நிறுவனமயமான சமயப் பண்பாடு கட்டியெழுப்பும் வாழ்க்கை விதிகள், இயல்பு வாழ்வுக்கு அந்நியப்படுமபோது அவற்றை அச்சமயச் சூழலுக்குள் ளிருந்தே கேள்விக்குள்ளாக்கும் ஜிஃப்ரி ஹாசன், அந்நிறுவனமயமான சமய நடைமுறைகளுக்கு மாறான உள்நூர் சமயப் பண்பாட்டுக் கூறுகளைப் பேண விழைந்துள்ளதை உறங்கும் சூபியின் இல்லம், முடிவற்ற கண் முதலான கதைகளில் காணமுடிகிறது. உறங்கும் சூபியின் இல்லத்தில் தமிழ் முஸ்லிம்களிடையே மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த தர்கா வழிபாடு, அவ்வழிபாடு கைவிடப்பட்ட பின்னணி, அம்மரபை மீட்டெடுக்க வேண்டியதன் தேவை முதலான பல செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அதிலும், மதப்பற்றற்று, புறவயமான உண்மைகளை மட்டும் ஏற்றுக்கொள்பவனாக ராஃபி என்ற பாத்திரத்தை உருவாக்கி, அப்பாத்திரமே கதையின் முடிவில் தர்கா மரபை, சூபிசத்தைப் பேண விழைவதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளமையானது உள்நூர் மதப் பண்பாட்டின் வலிமையை, அதனைப் பேண வேண்டியதன் அவசியத்தை மத நம்பிக்கையைக் கடந்து நியாயப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. ஆனால், ராஃபியின் மன மாற்றத்துக்கான பின்னணி ஆழமாக வெளிப்படாமையால் அந்நியாயப்பாட்டின் வலிமை அழுத்தம்பெறவில்லை. அதனால் உள்நூர் சமய நம்பிக்கைகள் மத எல்லைக்கு அப்பாலான பண்பாட்டுப் பெறுமதிகளைக்

கொண்டுள்ளன என்ற தளத்தில் கதையினைப் புரிந்து கொள்வதற்கான இடைவெளி மட்டுப்பட்டளவிலேயே வெளிப்பட்டுள்ளது.

முடிவற்ற கண் கதையில் வேம்பில் வைரவன் இருக்கிறான், அவன் காக்கும் தெய்வம் முதலான நம்பிக்கைகள் கிழக்கிலங்கை இஸ்லாமியச் சமூகத்தில் நிலவியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை வெற்று நம்பிக்கைகளாக இல்லாமல் உயிர்ப்புள்ளவையாக விளங்கியிருக்கின்றன என்பதை நிரூபிப்பனவாக கதையில் இடம்பெற்றுள்ள துரோகம் இழைத்த காசிம் குடும்பத்தினரைத் தீ இரையாக்கியது, மயானத்தில் வேப்பமரம் கிளைகளால் தீயை வளர்த்தது, வேம்பு களிலிருந்து சட்டித்தலையுடனும் நெருப்புக் கண் களுடனும் மனிதர்கள் (வைரவனின் தோற்றத்தில்) நிலத்தை உதைத்தபடி அணிவகுத்தனர் முதலான வாய் மொழிக் கதைகள் அமைந்துள்ளன. இஸ்லாமியத் தூய்மைவாத நிலைப்பாட்டுக்கு மாறான இந்நம்பிக்கைகள் தமிழ் முஸ்லிம் வாழ்வியற் கூறுகளின் வெளிப்பாடுகளாகும். தமிழ்ச் சூழலில் தமிழ்க் கிறிஸ்தவம், தமிழ்ப் பௌத்தம் முதலானவை குறித்து இடம்பெற்றுவருகின்ற உரையாடல்களுடன் ஒப்பிடும்போது தமிழ் முஸ்லிம் குறித்த உரையாடல்கள் மிக அரிதாகவே இடம் பெற்றுள்ளன. இஸ்லாமிய மத நடைமுறைகளும் அவை கட்டியெழுப்பியுள்ள வாழ்க்கை முறையும் சுதேசிய பண்பாட்டிலிருந்து விலகி பெரிதும் தனித்து இயங்கு தல், இஸ்லாமியத் தூய்மைவாதச் செயற்பாடுகளின் தாக்கம் முதலானவற்றால் தமிழ் முஸ்லிம் குறித்த உரையாடல்கள் பரவலாக இடம்பெறவில்லை எனலாம். இருப்பினும், தமிழ்க் கிறிஸ்தவம், தமிழ்ப் பௌத்தம் போல தமிழ் முஸ்லிம் குறித்தும் உரையாடுவதற்கான வெளி இற்றைவரை திறந்தே கிடக்கிறது. அதேவேளை, தமிழ்ச் சைவம், தமிழ் வைணவம் முதலானவைக் குறித்தும் விரிவான உரையாடல்களை நிகழ்த்த வேண்டிய தேவையும் உண்டு. அதனைக் கா.சிவத்தம்பி அழுத்தமாக வலியுறுத்தியுள்ளமை இவ்விடத்தில் சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

தமிழ்நாட்டுச் சூழலைப்போல் இல்லாமல் தமிழர்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே அரசியல் நிர்ப்பந்தங்களால் நிலையான பிரிகோடுகள் உருவாக்கப் பட்டுள்ள இலங்கைச் சூழலில், தமிழர்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகளும் மோதல்களும் அடிக்கடி நிகழ்ந்த கிழக்கிலங்கையிலிருந்து, இஸ்லாமியத் தூய்மைவாத இயக்கங்களின் செயற்பாடுகள் வீரியமாக இடம்பெற்ற பிராந்தியம் ஒன்றிலிருந்து ஜிஃப்ரி ஹாசன் தமிழ் முஸ்லிம் பண்பாட்டுக் கூறுகளைப் பேசுதல் என்பது அத்துணை சாதாரணமானதல்ல. அதனையும் ஒருவகையில் கலகச் செயற்பாடாகவே கொள்ளவேண்டியுள்ளது. இத் தொகுப்புக்குக் கனதியைச் சேர்க்கும் வலுவான அம்சங் களுள் ஒன்றாக இந்தத் தமிழ் முஸ்லிம் பண்பாட்டுக் கூறுகள் விளங்குகின்றன. கடந்த காலக் கசப்புக்களால் மறக்கப்பட்டும் மறைக்கப்பட்டும் வந்த தமிழர்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையிலான பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியை மீட்டுப்பார்ப்பதற்கான வெளியினை

இக்கதைகள் மூலம் ஜிஃப்ரி ஹாசன் திறக்க முனைந்துள்ளார் எனலாம்.

புறநெருக்கடிகளால் ஏற்படுகின்ற அகச்சிதைவு ஒத்திகைக்கான இடம், அகாலத்தில் கரைந்த நிழல், அகநதி முதலான கதைகளில் நடைமுறை வாழ்வனுபவங் களுடாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எதிரெதிர் திசை யில் பயணப்பட்ட தந்தையின் விருப்பும் மகனின் விருப்பும் நிறைவேறாதநிலை தோன்றும்போது, அவர் களுக்கு ஏற்படும் அகச்சிதைவு பிறழ்வு நிலைக்கு இட்டுச் செல்வதை ஒத்திகைக்கான இடம் கழிவிரக்கம் தோன்றும் வகையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளது. இஸ்லாமிய மார்க்கத்தில் மட்டுமல்ல ஏனைய எல்லா மதங்களிலும் பின்பற்றப்படுகின்ற நடைமுறை வாழ் வோடு ஒத்தோடாத நம்பிக்கைகள் அல்லது பிறழ்ப் புரிந்துகொள்ளப்படுகின்ற நம்பிக்கைகள், அந்நம்பிக்கை களை அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டியெழுப்பப் பட்டுள்ள வாழ்க்கை நோக்கு முதலியன அவற்றை இறுகப் பற்றிக்கொள்ளும் சராசரி மனிதர்களின் இயல்பு வாழ்வை எவ்வாறு சிதைக்கின்றன என்பதற்கு இக்கதை நல்ல எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது.

விஷேட தேவையுடையோரின் நடத்தை, அவர்களின் நடத்தையில் புறக்காரணிகள் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்கள் முதலானவற்றை அகநதி, பெருஞ்சலனம் ஆகிய கதைகளில் கவனப்படுத்தியுள்ள ஜிஃப்ரி ஹாசன், அத்தகையோரை விலக்கல்களும் பாரபட்சமுமற்ற சக மனிதர்களாக மதிக்க வேண்டும் என்ற தார்மிக அறத்தை உருக்கமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அகநதியில் அலாவு தீனின் நடத்தை மாற்றத்தை, அவனுடைய அடக்கப் பட்ட உணர்வுகளின் வெளியேற்றத்தைச் சமூகத்தின் பொதுப்புத்தியில் தேங்கியுள்ள ஒழுக்கவிதி சட்டகத் துள்நின்று அளவிடவோ தீர்ப்பளிக்கவோ முயற்சி செய்யாமல் அவற்றை அவ்வாறே பதிவுசெய்து கடந்து சென்றுள்ளமையானது, ஆசிரியர் மரபார்ந்த ஒழுக்க நியதிகளுக்குள் கட்டுண்டு, சமகாலச் சம்பவங் களை அணுகவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. கல் விளக்குக் கதையிலும் இதன் பிரதிபலிப்பைக் காணலாம். சரத் ஆனந்த பிக்குதனக்குப் பிடித்த பெண்ணைக் காதலித்துக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளவென ஆங்கிலப் பாட நெறிக்கு வருதல், அவரும் அப்பெண்ணும் காதல் வயப் படுதல், அவர்கள் இருவரும் மாலை வேளையில் சந்தித்து உரையாடுதல் முதலானவற்றை அதிர்ச்சியான செய்தி களாக அணுகாமல், பற்றுக்களிலிருந்து நீங்கிய பிக்கு வொருவர் காதல் வயப்படலாமா என்ற உணர்வு தோன்றாமல் சாதாரண நிகழ்வுகளாக எடுத்துரைக்கப் பட்டுள்ளன.

நிலவுகின்ற ஆணாதிக்கச் சூழலில் கிராம மொன்றில் வாழ்கின்ற கணவன் இல்லாத சாதாரண இஸ்லாமியப் பெண், குடும்ப மட்டத்திலும் சமூக மட்டத்திலும் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகளையும் அந் நெருக்கடிகள் அவளில் ஏற்படுத்தும் அகச்சிதைவுகளையும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ள அகாலத்தில் கரைந்த நிழல், தன் சுய இருப்பினைத் தக்கவைக்க முனையும் பெண், ஆணாதிக்கம் நிகழ்த்தும் நெருக்கு வாரங்களால் நிகழ்கால வாழ்விலிருந்து வலிந்து வெளி

யேறி காலமற்றக் காலத்துக்குள் தன்னைக் கரைத்துக் கொள்வதை - சுய இருப்புக்காகச் சுயத்தை மறைத்து வாழ வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுவதைப் - பிரசார நெடியற்ற வகையில் பதிவு செய்துள்ளது. ஆணாதிக்கக் கொடுங்கரங்களிலிருந்து விடுபடுவதற்காகத் தன் தோற்றத்தை, தன் நடவடிக்கைகளை மாற்றிக்கொள்ளுதலில் தொடங்கி, இறுதியில் ஜின் (பேய்) பிடித்தவளாக உருக்கொள்ளும் மாமி, ஆணாதிக்கம் நிறைந்த குடும்பச் சூழலும் சமூகமும் ஏற்படுத்தும் புறநெருக்கடிகளால் பெண்கள் எத்தகைய அகச்சிதைவுகளுக்கு உள்ளாகிறார்கள் என்பதற்கான சாட்சியமாக வார்க்கப்பட்டுள்ளனர்.

ஒத்திகைக்கான இடம், அகாலத்தில் கரைந்த நிழல் ஆகிய இரு கதைகளிலும் இடம்பெறும் ஜின் பிடித்தல் பற்றிய கருத்துக்கள், மத நம்பிக்கைகளுக்கு அப்பால் ஆழ்ந்த உளவியல் பின்புலத்தினைக் கொண்டவையாக விளங்குகின்றன. புறநெருக்கடிகள் தரும் நெருக்குவாரங்களிலிருந்து தற்காலிகமாக விடுபடுவதற்கான மார்க்கமாகவும் தன்னளவில் எதிர்ப்பினை வெளிப்படுத்துவதற்கான கருவியாகவும் ஜின் பிடித்தல் கைக்கொள்ளப்பட்டுள்ளதை அக்கதைகளில் காண முடிகிறது. மௌலவியாகும் விருப்பற்ற சாஹிபு அதனைத் தன் தந்தைக்கு நேரடியாக வெளிப்படுத்த முடியாத அச்சத்தினால் ஜின் பிடித்தவளாக மாறுகிறான். தன் விருப்பின்றி தொடர்ந்து வீட்டுக்குவரும் தூரத்து உறவினரான கோப்றலின் நடவடிக்கைகளுக்கு மறைமுகமான எதிர்ப்புக்களை வெளிப்படுத்திவந்த மாமி, அந்த எதிர்ப்புக்களையும் தாண்டி அவர் தரும் அசௌகரியங்களிலிருந்து விடுபடுவதற்காக அவருக்கான எதிர்ப்பினை வெளிப்படுத்துவதற்காக ஜின் பிடித்தவளாக மாறுகிறான். இந்துமரபில் நிலவிவரும் சாமியாடுதல், பேய் பிடித்தல் முதலானவையும் அவ்வாறான உளவியல் காரணிகளின் தாக்கங்கள் கொண்டவையாகும். சான்றாக, ஆ.சிவசுப்பிரமணியனின் பின்வரும் கருத்தினைச் சுட்டிக்காட்டலாம்:

“தங்களை ஆவி பிடித்திருப்பதாக நம்ப வைத்து அதன் மூலம் தாங்கள் நேரடியாகச் சொல்ல முடியாததை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். சான்றாகக் கூட்டுக்குடும்ப வாழ்வில் கணவனையோ மாமியாரையோ நேரடியாக எதிர்த்துப் பேச முடியாத பலவீனமான பெண் தன்னைச் சாமிபிடித்திருப்பதாகக் காட்டிக்கொள்ளும்போது தன் விருப்பம்போல் பேசுதீர்க்கிறாள்”.

ஜின் பிடித்தல் பற்றிய நோக்கினைப்போல் அல்லாமல் மீவியல்பை, மீவியல்பாகவே முன்நிறுத்துவதாக முடிவற்ற கண், உறங்கும் சூபியின் இல்லம் ஆகிய கதைகளில் இடம்பெறும் சம்பவங்கள் அமைந்துள்ளன. அறக்கவலையை அறம்சார் அச்சத்தை ஏற்படுத்தவும் வழக்கிறந்துவரும் உள்ளூர் பண்பாட்டுக் கூறுகளைப் பேணவேண்டிய அவசியத்தை வெளிப்படுத்தவும் அம்மீவியல்புசார் கூறுகள் கையாளப்பட்டுள்ளன.

முடிவற்ற கண், கல்விளக்கு, பெருஞ்சலனம் முதலான கதைகள் தனிமனித விருப்பு வெறுப்புகள் நிகழ்த்தும் சூழ்ச்சிகளையும் அச்சூழ்ச்சிகளால் விளையும் அழிவுகளையும் வெளிப்படுத்தல் என்ற தளத்திலும் கவனத்தைக்கோருவனவாக அமைந்துள்ளன. அரசியல்

கெடுபிடிகள், அரசியல்சார் மேலாதிக்கம் முதலான வற்றை இன ஆதிக்கத்தின், இனம்சார் நலனின் வெளிப்பாடுகளாகப் பொதுமைப்படுத்திக் காட்டுதல் என்ற பெரும்போக்கிலிருந்து விலகி, தனிமனித விருப்பு - வெறுப்புகள் நடைமுறை அரசியற் சூழலை எவ்வாறு தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்கின்றன என்பதை அக்கதைகள் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளன. முடிவற்ற கண் கதையில் தனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரியான பாத்தும்மாவின் சொத்தை அபகரிக்க விரும்பும் காசிம், அவளுக்கு விடுதலைப் புலிகளுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாக இராணுவத்துக்குத் தகவல் வழங்குகிறான். கல்விளக்கில் சிங்களப் பெளத்த ஆதிக்க நடவடிக்கைகளுக்கு, பொதுபலசேனாவின் செயற்பாடுகளுக்கு எதிரான பிக்குவாக நடமாடும் சரத் ஆனந்த தனது காதலியின் நிராகரிப்புக்கு இஸ்லாமிய நண்பனே காரணமென்றநிலை வரும்போது, பொதுபலசேனாவுடன் இணைந்து இஸ்லாமியப் பள்ளியை எரிக்கிறார். பெருஞ்சலனம் கதையில் தன் இருப்புக்கு அச்சுறுத்தல் ஏற்படுவதை உணரும் பொறுப்பற்ற ஆசிரியரான நலீபா, இஸ்லாமிய மார்க்கம், இஸ்லாமிய கலாசாரம் என்ற ஆயுதத்தைக்கொண்டு முற்போக்கான ஆசிரியர்மீது கலாசார சீரழிவை ஏற்படுத்துபவர் என்ற விம்பத்தைக் கட்டியெழுப்பி, அவரைப் பாடசாலையைவிட்டு வெளியேற்றுகிறான். இவை தனிமனித விருப்பு, சுயநலம் முதலானவை நிகழ்த்தும் சமூக அழிவை, சமூக விரோதத்தை நன்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

மார்க்சியத் தளத்தில் மாற்று அரசியலை விதைக்கமுயலும் சிறுகுழுவினின் பயணம் பற்றிய சின்ன மீன்கள் கதையில் இளமைத் துடிப்பில் புரட்சிகர செயற்பாடுகளில் உடனடியாக ஈர்க்கப்பட்ட ஒருவனின் இரண்டக நிலையைக் காணமுடிகிறது. லெனினின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பேசும் “லெனினுக்கு மரண மில்லை” என்ற நாவலால் புரட்சிகர செயற்பாடுகளுக்குள் ஈர்க்கப்பட்ட மொஹிதீன் என்ற இளைஞன், தன்னிடம் பிரத்தியேக வகுப்புக்கு வருகின்ற மாணவர்களைக் கொண்டு சமுதாயத்தில் மாற்று அரசியல் கருத்துக்களை விதைக்க முனைகிறான். ஆனால், அவன் வெகுவிரைவிலே தன்நிலைப்பாட்டிலிருந்து விடுபடுவதுடன் தான் பயிற்றுவித்த இளம் செயற்பாட்டாளர்களையும் அந்தரத்தில் கைவிட்டுவிடுகிறான். மொஹிதீன் புரட்சிகர செயற்பாடுகளுக்குத் தலைமைதாங்கும் அளவுக்கு வீரியமானவனாக இல்லாமல் உள்ளார்ந்த பலவீனம் கொண்டவனாக விளங்கியுள்ளான் என்பதைக் கதையோட்டத்திலிருந்து புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. சான்றாக, பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்:

• மொஹிதீன் ஆழமான புரிதலுடனும் விரிந்த கள அனுபவத்துடனும் புரட்சிகர செயற்பாடுகளில் ஈடுபடவில்லை. லெனின் பற்றிய நூலினால் ஈர்க்கப்பட்டு உடனடியாகத் தன்னைப் புரட்சிகர செயற்பாட்டாளனாக மாற்ற முயல்கிறான்.

• மாகாணசபைத் தேர்தல் பற்றிய மொஹிதீனின் உரையில் வர்க்க அரசியலுக்கு மாறாக முஸ்லிம், தமிழ் ஆகிய இரு இனங்களையும் எதிரெதிர் நிலையில் முன்நிறுத்தும் அடையாள அரசியலின்

தாக்கம் உறைந்திருக்கிறது.

மார்க்சியத் தளத்தில் புரட்சிகர செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்குமளவுக்கு ஆழமான அரசியல் பார்வையற்றவனாக விளங்கியுள்ள மொஹிதீன் புரட்சிகர செயற்பாடுகளிலிருந்து வெளியேறியமைக்கு அவனுடைய உள்ளார்ந்த பலவீனங்களைக் காரணமாக முன்னிறுத்தாமல் மார்க்சியச் சித்தாந்தத்தைப் போதாமையுடையதாகக் காட்டும் முயற்சி கதையில் இடம்பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. மொஹிதீன் வாசிப்பாலும் அனுபவத்தாலும் முதிர்ச்சி பெற்றபோது மார்க்சியச் சித்தாந்தநிலைப்பட்ட போராட்டத்தால் சரியான தீர்வுகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதென அறிந்துகொண்டான் என்று விபரிக்கப்பட்டுள்ளமையானது மார்க்சியநிலைப்பட்ட மாற்று அரசியல் செயற்பாடுகளின் உள்ளார்ந்த ஆற்றலைச் சிதைப்பதாகவும் மார்க்சியத்தின் விடுதலை அரசியலைக் குறுகிய தளத்தில் அணுகுவதாகவும் அமைந்துள்ளது. அதனால் இத்தொகுப்பிலுள்ள ஏனைய கதைகளில் இடம்பெறும்

கலகக்குரலில் வீரியத்தை இக்கதையில் காணமுடியாதுள்ளது.

ஜிஃப்ரி ஹாசன் புனைவுகளின் தனித்துவ பண்புகளுள் முதன்மையானதாக அவற்றுள் விரியும் கலகத்தைக் குறிப்பிடலாம். இஸ்லாமிய சமுதாயச் சூழலுக்குள்ளிருந்து இஸ்லாமிய மதநடைமுறைகளை முற்றிலும் நிராகரிக்காது சமகால வாழ்வுடன் முரண்படும் சமய நடைமுறைகள், அவை கட்டியெழுப்பியுள்ள வாழ்க்கை விதிகள், பிறழ்ப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டுள்ள சமய நம்பிக்கைகள் முதலானவற்றையும் அவற்றினால் ஏற்படுகின்ற மனித அவலங்களையும் அம்பலப்படுத்தும் மாற்றுக் குரலாகவும் இஸ்லாமியத் தூய்மைவாத நிலைப்பாட்டுக்கு மாறாக உள்ளூர் மதப் பண்பாட்டுக் கூறுகளைப் பேணவிழையும் புரட்சிக் குரலாகவும் அவரது கலகம் வெளிப்பட்டுள்ளது. அக்கலகமும் அதனூடாக நடைமுறை வாழ்வுமீது முன்வைக்கப் பட்டுள்ள விமர்சனங்களும் ஏனைய இளம்படைப்பாளர்களிலிருந்து ஜிஃப்ரி ஹாசனைத் தனித்து அடையாளங் காட்டுகின்றன.

தேடித் தேடி பிடுங்கித் திண்டபடி...

வங்குரோத்தை வாழ்க்கையாக
ஆக்கித் தந்தவர்கள்
கடந்தகாலக் கற்பிதங்கள் கறந்து
மாயக்கதைகளை யதார்த்தமெனப்
படைக்கிறார்கள்

உள்ளதை, உண்மையை
மாயத் திரைசுற்றி மறைத்து
முயங்கிக் கிடக்க வைக்கிறார்கள்

துயில்கின்ற அறிவில்
துன்பங்கள் துயரங்கள் தெரிவதில்லை

யதார்த்தம்
சேற்றைவாரி முகத்தில் வீசியடித்தாலும்
மாயக்கதைகளின் மயக்கங்களில்
மூழ்கித் திளைத்திருத்தல்
நல்ல சுகம்

ஆடைகளை உருவி
அம்மணமாக்கி
அலைய விட்டாலும்
பொத்திக் கிடத்தல்
கோடி சுகம்

கல்வி கேள்வி
கண்களைத் திறக்காத
பட்டயச் சூழலில்

அறியாமை

அறியாமை
மாற்பு விரித்து
விறைத்த தலைநிமிர்த்தி
ஆரவாரித்து அலைகிறது

அறிவின் கங்குகளைத்
தேடித் தேடி
பிடிங்கித் திண்டபடி

புதுவெளிச்சம் தெறிக்க வேண்டும்

காடுகளை அழிக்கும்
எரித்தழிக்கும்
புராணிகர் மீதான
ஆதிக்கோபம்
அசுரத்தனமானதென அழிக்கப்பட்ட
கதையாடல்கள்
மெய்யானதாக
பக்தியாகப் புனைந்தேற்றி
சித்தமெல்லாம் கலந்துவிட்ட
பொய்மை நச்சகற்றும்
புலமை
புத்தியெல்லாம் பரவவேண்டும்
செம்பில் கவிந்த செழும்பெனப்
புத்தியில் படிந்த புராணிகங்கள்
தேய்த்தகற்றி
புதுவெளிச்சம்
அறிவில் தெறிக்க வேண்டும்

- சி.ஜெயசங்கர்

நெய்தல் வாடை

முருகன் கோயில் மணியோசை கேட்டு பரபரப்பாக எழுந்த சுந்தரம் தான் படுத்திருந்த படுக்கையிலிருந்த போர்வை தலையணையை எடுத்து வைத்துவிட்டு பாயைச் சுருட்டி சுவரோரமாக வைத்தான். வெளியே வந்தவன் குசினிக்குள் விளக்கெரிவதைக் கண்டு “கனகம் எழும்பி விட்டாள் போலேயிருக்கு முகம் கழுவிப் போட்டு வந்து தேத்தண்ணியை குடிச்சிட்டு வெளிக்கிடுவம். யோகனும், கணேசும் பாத்துக் கொண்டு நிப்பினம். இப்ப போனால் பொழுது விடியக்கு முன்னம் தோட்டத்துக்கு போயிடலாம்...” தனக்குள்ளே முணுமுணுத்துக் கொண்டு கிணற்றடிக்குச் சென்றான்.

அந்தக் கிராமத்திலே வாழ்கின்ற மக்களில் பெரும்பாலானவர்கள் விவசாயிகள். அவர்கள் தமது நிலத்தில் மட்டுமன்றி கிழக்கு வெளியிலே உள்ள நிலங்களிலும் பயிர் செய்தனர். அவர்களுக்கு சொந்தமான நிலங்கள் இறதாவல், நாச்சிமார் கோயில், கொன்னதீவு, செம்பியன் திடல், மந்தோடை ஆட்டுப்பட்டி ஆகிய இடங்களில் இருந்தன.

நெய்தல் நிலம் ஆதலால் சதுப்பு நிலங்களாக சில இடங்கள் இருந்த போதிலும் திடலான நிலங்களில் சித்துப் பயிர்களாக போஞ்சி, புடோல், பாகை, பூசணி, வெண்டி என்பவற்றையும், வெங்காயம், மிளகாய், என்பவற்றுடன் மணல் செறிந்த நிலங்களில் வற்றாணையும் பயிரிட்டனர்.

கொல்லன் பனை, விழுப்பாக்காடு ஆகிய இடங்களில் உள்ள வயல் நிலங்களில் நெற்பயிர் செய்கையையும் மேற்கொண்டனர். வானம் பார்த்த பூமி ஆதலால் மழையை நம்பி பயிர் விதைத்தாலும் கிணறுகளையும் தோண்டி அதன் மூலம் தண்ணீரை பெற்றுக் கொண்டனர். மருதமும் நெய்தலும் இணைந்த நிலங்கள் ஆதலால் சில இடங்களில் உவர் நீரும் சில இடங்களில் நல்ல நீர் கிணறுகளும் இருந்தன.

காட்டுறோட்டு, ஆவரங்கால் சந்திக்கு அண்மையில் உள்ள கரதடி ஆகிய பாதைகளைப் பயன்படுத்தியே விவசாயிகள் தோட்டங்களுக்குச் செல்வது வழக்கம் சுந்தரம் செம்பியன் திடல், கொன்னதீவு, இறதாவில்

செய்வது வழக்கம். அவனது தகப்பன் தோட்டம் செய்த நிலங்கள் அவை. செம்பியன்திடலில் வெங்காயமும் கொன்னதீவிலும், இறதாவிலும் போஞ்சி, பாகல் புடோல் முதலிய சித்துப் பயிர்களும் நட்பிருந்தான்.

அவனது விளை நிலங்களுக்கு அருகிலே தான் யோகனும், கணேசும் தோட்டம் செய்தனர். அவர்கள் இருவருக்கும் கொல்லன் பனையில் நெல்வயல்கள் இருந்தன. மூவரும் சேர்ந்தே தோட்டங்களுக்கு செல்வது வழக்கம் முதல் நாள் கணேஸ் “நாளைக்கு சுந்தரம் நீயும் யோகனும் வெள்ளாப்பில் வந்தீங்கள் எண்டால் வயலில் விதைப்பு நடக்குது. இரண்டு பேரும் கொஞ்சம் உதவி செய்தால் அதுக்குப் பிறகு இரண்டு பேரின்ற தோட்டத்துக்கும் போய் போஞ்சி ஆய்ஞ்சு கொண்டு வரலாம்...” கணேஸ் முதல் நாள் கூறியதனால் தான் கோயில் மணிச்சத்தம் கேட்டு எழுந்தான் சுந்தரம்.

முகம் கழுவி நெற்றியில் திருநீறும் பூசிக் கொண்டு குசினிக்குள் நுழைந்தவன் கைகளில் தேனீரை கொடுத்த கனகம் “கயல்விழிக்கும், சேந்தனுக்கும் இண்டைக்கு ரியூசன் காசு கட்டவேணும். எப்பிட்யும் இரண்டு மணிக்கு முன்னம் காசு கொண்டு வந்து தாங்கோ...”

“எவ்வளவு காசு ரீயூசனுக்கு கட்டவேணும்...”

“ஆயிரம் ரூபா வேணும் இரண்டு பேருக்கும் கட்டகுடுத்து விட வேணும்...”

“சரி கனகம் எப்பிட்யும் இரண்டு மணிக்கு முன்னம் காசு கொண்டு வரப்பாக்கிறன். நீ யாரிடமாவது மாற முடிஞ்சால மாறிக்குடுத்துவிடு நான் வந்து தாறன்”

“நான் யாரிட்டை மாறிறது. கேட்டாலும் ஒரு

தரும் தர மாட்டினம்... போன மாதமும் தனமக்காவிறற் கேட்தற்கு அவ என்ன சொன்னவ தெரியுமே இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு பிள்ளையைளைப் படிப்பிக்க வேணுமே பேசாமல் அதுகளை நிப்பாட்டு. ரியூசனுக்கு போக வேணுமெண்டால் அதுக்கு வசதியும் இருக்கவெல்லோ வேணுமெண்டு சொன்னவ. நான் ஒரு தரையும் கேட்க மாட்டன். நீங்கள் காசு கொண்டு வந்து தாங்கோ..." கண்களில் நீர் மல்க கூறினாள் கனகம்.

சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டு கணேஸ் வீட்டிற்குச் செல்லும் வரை கனகத்தின் கண்ணீர் தோய்ந்த முகமே நினைவுக்கு வந்தது. சுந்தரத்தின் நெருங்கிய நண்பன் கணேஸ் சின்னவயது முதல் இருவரும் நட்பாக பழகியவர்கள் கனகம் கணேசின் மாமாவான விநாயகமூர்த்தியின் மகள். விநாயகமூர்த்தியின் தங்கையான பாக்கியம் தன் மகன் கணேசை கனகத்திற்கே திருமணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்றவிருப்பத்தில் விநாயகமூர்த்தியிடம் "அண்ணா சின்ன வயது தொடக்கம் உங்களுர் மகள் கனகத்தைதான் என்ற மருமகளாக்க வேணும் என்று நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் மறுக்கக்குடாது..." விநாயகமூர்த்தியின் கைகளைப் பற்றியவாறு கேட்டாள் பாக்கியம்.

"தங்கச்சி நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதயம்மா, கணேசைத்தான் என்ற மகளுக்கு கட்டிக் குடுப்பன்... உறுதியாக கூறினார் விநாயகமூர்த்தி. நீரிழிவு நோயால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த பாக்கியம் தீரென படுத்தபடுக்கையாகி விட்டாள். ஏற்கனவே கணவனை இழந்த அவன் தன் ஒரே மகனான கணேசின் திருமணத்தை நடத்தி விட விரும்பினாள். படுத்த படுக்கையாக இருந்த, அவளுக்கு ஒத்தாசையாக வந்து தங்கினாள் கனகம்.

கணேசின் நெருங்கிய நண்பனான சுந்தரம் அங்கு வந்திருந்த கனகத்தைக் கண்டான். அவளது அழகு அவனது மனதைக் கவர்ந்து விட்டது. மாநிறம், அழகிய நீண்ட கண்கள், பிருஷ்டிபாகம் வரை நீண்ட கூந்தல் பார்த்தவரை மீண்டும் பார்க்கத்தூண்டும் அவளை மீண்டும், மீண்டும் பார்க்க வேண்டும் என்று தனது மனம் அலைபாய்வதை அவனால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

கனகம் தனது அத்தையைப் பராமரிக்க வந்தாளே தவிர அவள் கணேசை திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணியதில்லை. கணேஸ் மீது அவள் காட்டியது அவன் தன்னுடைய அத்தை மகன் என்ற பாசம் மட்டுமே. ஆனால் சுந்தரம் கணேசுடன் வீட்டிற்கு வந்தபோது அவனது கம்பீரமான தோற்றமும் அவனது குணமும் அவளுக்குப் பிடித்து விட்டது. அவன் தன்னை ஆர்வத்தோடு பார்ப்பதைப் பார்த்து தலையைக் குனிந்து கொண்டவள் அவன் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்ட போது, வெளியே ஓடி வந்து கதவருகில் நின்று கொண்டாள். படலைவரை சென்ற சுந்தரம் ஒரு கணம் நின்று வீட்டைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கே வாசலில் நின்ற கனகத்தைப் பார்த்து புன்முறுவலுடன் தலையைச் சைத்து விடை பெற்றான்.

நாட்கள் நகர்ந்தன. படுத்த படுக்கையாக கிடந்த பாக்கியத்தின் நிலை மோசமடையவே விநாயகமூர்த்தி டாக்ரரை அழைத்து வந்து காட்டினார். அவரும் இரண்டு

மூன்று நாட்கள் கூட தாங்காது எனக் கூறிவிட்டுச் சென்று விட்டார். தன்னருகில் அமர்ந்திருந்த விநாயகமூர்த்தியின் கைகளை பற்றி "அண்ணா... என்ற பிள்ளையை கைவிட்டிடாதேங்கோ அவனுக்கு கனகத்தை செய்து குடுப்பன் என்று சத்தியம் பண்ணுங்கோ..." அவரிடம் யாசித்த தங்கையின் கைகளைப் பற்றி "பாக்கியம்... நீ பயப்பிடாதே நான் கணேசுக்குத்தான் என்ற பிள்ளையைக் கட்டிக் குடுப்பன்..." கூறியவரின் கைகளை பற்றிய படியே கண்களை மூடியவளின் தலை சாய்ந்தது.

பாக்கியத்தின் இறுதிச் சடங்கிற்கு வந்த சுந்தரம் எல்லா வேலைகளையும் இழுத்துப் போட்டுச் செய்தான். கணேசும் சுந்தரத்திடமே பொறுப்புக்களைக் கொடுத்திருந்தான். வீட்டிலே இருந்த கனகத்துடன் பழக வேண்டிய சந்தர்ப்பம் சுந்தரத்திற்கு ஏற்பட்டது. அந்த தொடர்பு காதலாக மாறியது.

சுந்தரமும், கனகமும் வீட்டின் பின் புறத்தில் மிக நெருக்கமாக இருப்பதைக் கண்ட கணேஸ் திகைத்து விட்டான். கனகம் தனக்கே உரியவள் என்ற கனவு களோடு வாழ்ந்தவளின் நெஞ்சு சுக்குநூறாக உடைந்து போனது. தனது உயிருக்குரியான நண்பனையும் வெறுக்க முடியவில்லை. கனகத்தையும் மறக்க முடியவில்லை. ஆனால் கனகம் தன்னை விரும்பாமல் சுந்தரத்தையே விரும்புகின்றான். அவளின் மகிழ்ச்சியான வாழ்வே முக்கியம் என்று மனதிலே எண்ணியவன் ஒரு தீர்க்கமான முடிவுக்கு வந்தவனாக விநாயக மூர்த்தியைத் தேடிச் சென்றான்.

வீட்டின் பின்புறத்திலுள்ள மாட்டுத் தொழுவத்தில் மாடுகளுக்கு வைக்கோல் போட்டுக் கொண்டிருந்த விநாயகமூர்த்தியின் அருகில் சென்ற கணேஸ் "மாமா... உங்களோடே ஒரு முக்கியமான விஷயம் கதைக்க வேணும்..."

"என்ன... விஷயம் தம்பி வா இங்க கதைக்க லாமோ அல்லது வீட்டில போய்க் கதைப்போமோ..."

"வேண்டாம் மாமா இங்கேயே கதைக்கலாம் நான் கனகத்தினர் கலியாண விஷயமாகத்தான் வந்தனான்..."

"இப்ப என்ன அவசரம் அம்மாவின்ர காரிய மெல்லாம் முடியட்டும் கனகத்தை உனக்குக் கட்டித் தருவன்தானே இப்ப நல்ல காரியம் செய்யேலாது தானே தம்பி..." கூறிய விநாயக மூர்த்தியை இடை மறித்த கணேஸ் "மாமா... நான் என்ற கலியாண விஷயத்தை கதைக்கேல் கனகத்தினர் கலியாணத்தைப் பற்றித்தான் கதைக்கப் போறன்..."

"என்ன கனகத்தினர் கலியாணத்தைப் பற்றியோ என்ன தம்பி விளையாடுகிறீங்களே..."

"மாமா... கனகத்துக்கு என்னைப் பிடிக்கேல்ல. சுந்தரத்தைத்தான் பிடிச்சிருக்கு. அவளின்ர விருப்பம் தானே முக்கியம். சுந்தரம் நல்ல பிள்ளை கனகத்தை நல்லாப் பார்த்துக் கொள்ளுவான் மாமா..."

"நான் தங்கச்சிக்கு குடுத்த வாக்குக்கு என்ன அர்த்தம் தம்பி நான் இந்தக் கலியாணத்துக்கு சம்மதிக்க மாட்டன்..."

அவரை ஒப்புக் கொள்ள வைக்க முயன்றும் முடியாது போகவே அருகிலுள்ள முருகன் கோயிலில்

சுந்தரத்திற்கும் கனகத்திற்கும் திருமணத்தை நடத்தி முடித்தான் கணேஸ். மகளை தன் மருமகனுக்கு திருமணம் செய்து கொடுக்க முடியாத கவலையால் அவளை வெறுத்து ஒதுக்கிய விநாயகமூர்த்தி படுத்தபடுக்கையாகிவிட்டார். அந்த மனக்கவலையால் கண்களை மூடினார் விநாயகமூர்த்தி.

செம்பியன் திடலில் உள்ள நிலத்தில் வெங்காயமும் கொன்னதீவில் உள்ள நிலத்தில் போஞ்சி, பாகல், புடோல் முதலிய சித்துப் பயிர்களும் செய்து வருமானத்தை பெற்ற சுந்தரம் கனகத்தை கண்கலங்காமல் பார்த்தான் கயல் விழியும், சேந்தனும் பிறந்ததும் இருவரும் மகிழ்ச்சியின் உச்சத்திற்குச் சென்றனர். கணேசுக்கு எப்படியும் ஒரு திருமணத்தைச் செய்து வைக்க வேண்டும் என்று சுந்தரமும், கனகமும் முயற்சி செய்தனர். கணேஸ் அடியோடு மறுத்து விட்டதால் அவர்களின் முயற்சியும் தோல்வியில் முடிந்தது. அவனது நிலைக்கு தாங்களும் ஒரு காரணம் என்ற குற்ற உணர்சியால் இருவரும் வருந்தினர்.

இராணுவ நடவடிக்கையின்காரணமாக கிழக்கு வெளியில் விவசாயம் செய்தவர்கள் அங்கு செல்ல முடியவில்லை. வருமானம் இல்லாமல் கையிலிருந்த பணமெல்லாம் கரைந்து போனது. தேடி வைத்திருந்த நகைகளையும் அடகு வைத்தும் விற்றும் பிள்ளைகளை வளர்க்க வேண்டியதாயிற்று. கணேஸ் பல முறை உதவி செய்ய முன்வந்தும் இருவரும் அதனை ஏற்க மறுத்து விட்டனர்.

கொறோனாப் பிரச்சினை, பொருட்களின் விலையேற்றம், பெற்றோல் மண்ணெண்ணைத் தட்டுப்பாடு என்பவற்றால் விவசாயம் செய்ய முடியாது தடுமாறியது. சுந்தரத்தின் குடும்பம் பிள்ளைகளின் படிப்பு, வீட்டுச் செலவுக்கென வருமானமின்றிவித்த சுந்தரம் விவசாய அட்டைக்கு கிடைத்த மண்ணெண்ணையைக் கொண்டு தோட்டம் செய்ய தொடங்கினான். யோகன், கணேஸ், சுந்தரம் மூன்று பேரும் சேர்ந்தே தோட்டத்திற்குச் சென்றனர்.

பிள்ளைகளுக்கு ரியூசன் காசு கட்டவேணும் சுந்தரம் இரண்டு மணிக்கு முன் வருவதும் சந்தேகம். எனவே காதுகளில் தான் அணிந்திருந்த தோடுகளைக் கழற்றி வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கும் அன்னக்காவிடம் கொண்டு சென்று அவற்றை அடைவு வைத்த கனகம் வரும் போது அவளது வீட்டிற்கு அயலில் உள்ள பெண்கள் மீன்காரனிடம் மீன்வாங்கிக் கொண்டு நிற்பதைக் கண்டு தானும் மீன் வாங்குவதற்காக அருகில் சென்றார்.

அவளைக் கண்டதும் ஊர் வம்பு பேசுபவர்களான தனமும், மல்லிகாவும் “கனகம் என்ன இண்டைக்கு மீன் வாங்க வந்திருக்கிறாய் கணேசண்ணையும் உங்கன்ர வீட்டுக்கே சாப்பிட வாறவர்...” கேட்ட மல்லிகாவை இடைமறித்த தனம் “கனகம் போன மாதம் பிள்ளையழுக்கு ரியூசன் காசு கட்ட வேணும் எண்டு என்னட்டை காசு கேட்டனி இந்த மாதம் கணேசண்ணை காசு தந்ததாலை என்னை கேக்கேல்லையோ...”

“கணேசண்ணை கலியாணம் வேண்டாமெண்டு இருக்கிறது. உனக்குத்தான் வசதியாப் போச்சு...” மீனை வாங்கியவள் பொங்கி வந்த கண்ணீரை அடக்கியவளாக

வீட்டிற்கு விரைந்தாள். சமையலை பரபரப்பாகச் செய்து முடித்தவள் பிள்ளைகள் இருவக்கும் காசைக் கொடுத்து ரியூசனுக்கு அனுப்பி வைத்தாள். சுந்தரம் வந்ததும் அவன் தோள்களில் சாய்ந்து கதறி அழவேண்டும் என்று மனம் துடித்தது அவளது வரவுக்காகக் காத்திருந்தாள் கனகம்.

கணேசன் வயல் விதைப்பிற்கு உதவிய சுந்தரம் தனது தோட்டத்தில் போஞ்சி, பாகல், புடலங்காய் போன்றவற்றை ஆய்ந்து கொண்டு சந்தைக்குச் சென்று விற்று காசாக்கிய பின்னரே அவனுக்கு நின்மதியாக விருந்தது. வரும்போது கணேசின் வீட்டைப் பார்த்தான். அது பூட்டப்பட்டிருந்தது.

வீட்டிற்குச் செல்லும் பாதையில் அவனை இடைமறித்த தனம் “சுந்தரம்... வீட்டில இண்டைக்கு கணேசுவுக்கு மீன் விருந்தோ கனகம் மீன் வாங்கிக் கொண்டு போனவ. இப்ப தான் கணேசு சாப்பிட்டிட்டு போறான் போல இருக்கு நீ கொஞ்சம் கவனமாயிரு...”

பரபரப்பாக வீட்டிற்கு வந்த சுந்தரம் “கனகம் பிள்ளையள் ரியூசனுக்கு போட்டினமே. கணேஸ் இங்க வந்தவனே...”

“பிள்ளையளுக்கு ரியூசனுக்கு காசு குடுத்து விட்டிட்டன். கணேசத்தானும் வந்து உங்களை கேட்டிட்டு போனவர். நீங்கள் முகம் கழுவிப் போட்டு வாங்கோ சாப்பிட மீன் குழம்பு வைச்சிருக்கிறன்...”

“எனக்கு சாப்பாடு வேண்டாம். கணேசனிற வேண்டியே ரியூசன் காசு குடுத்தனி. உனக்கு இப்ப ஆட்டம் கூடிப்போச்சு...” கூறியவன் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறினான். “என்ன கணேசத்தானிற நான் காசு வாங்கினானோ...” அவள் கத்தியதைக் கேட்க அவனில்லை.

இதுவரையில் அவன் அவளை சந்தேகித்த தில்லை. ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாக அறைக்குள் நுழைந்தாள் கனகம்.

கோபத்தோடு சைக்கிளில் சென்ற சுந்தரத்தை இடைமறித்த அன்னம் “தம்பி வீட்டில ஏதேன் கஷ்டமே கனகம் காலமை வந்து தோடுகளை அடைவு வைச்சிட்டு ஆயிரத்தி இருநூறு ரூபா காசு வாங்கினது...” அவர் கூறியதைக் கேட்டு திகைத்த சுந்தரம் “வாறன் அக்கா வந்துசொல்லுறன்...” கூறியபடி சைக்கிளைத் திருப்பினான். கனகத்தின் குணம் அறிந்தும் தனத்தின் கதையை நம்பி அவளை சந்தேகப்பட்டதை நினைத்து வெட்கப்பட்டவன் கனகத்திடம் தன் செயலுக்கு மன்னிப்புக் கேட்க விரைந்தான். வீட்டின் உள்ளே நுழைந்தவன் “கனகம்... கனகம்” என்று அழைத்தான் பதில் வரவில்லை. அறைக்கதவு சாத்தியிருந்தது. அவளை அழைத்த படி அறைக்கதவை தள்ளியவாறு உள்ளே நுழைந்தான் சுந்தரம். உள்ளே உத்தரத்தில் சேலையைக் கட்டி சிறிய மேசைக்கு மேல் ஏறி நின்று கழுத்தில் சுருக்கை மாட்ட முயன்ற கனகத்தை கண்டவன் ஓடிச் சென்று அவளது கைகளை தட்டி சுருக்கை மாட்டாத வாறு தடுத்து “கனகம்... என்னை மன்னிச்சிடம்மா...” என்றபடி அவளை வாரி அணைத்துக் கொண்ட அவளது தோள்களில் சாய்ந்த வாறு விம்மி அமுதவனின் கண்ணீரைத் துடைத்தவாறு அவளது நெற்றியில்தனது உதடுகளைப்பதித்தான் சுந்தரம்.

மனிசர் இரத்தத்தில் அறுசுவை புசி அறிஞர்கள்,
 விடுப்புக்கள் பிடுங்கும் விண்ணறிவாளர்,
 பிறரின் விரக்தியில் வேதனையில் செத்த வீட்டில்,
 கிசுகிச சிலாகிக்கும் எழுத்தாள விம்பங்கள்,
 முள்ளிவாய்க்காலில் முகவரி தேடும் முகமற்ற முண்டங்கள்,
 வில்லங்கங்களில் விலாசமெழுப்பும் வீரதீரக் குஞ்சுகள்,
 சாவீட்டிலும் செத்தபிணம் தானென்றும்
 தன்னையே பிறர் உற்று நோக்குவரென்றும் உளப் பூரிப்பில் ஆடுகள் நாயகர்கள்,
 பிணம் காயம் மனிசக் கழிவுகளில் கனவில்
 கணந்தோறும் கவியின்பங்காண் வித்துவ வேந்தர்கள்,
 கொலை செய் வெறியராய் வெளியார் கொடு வீரத்தில் குளிர்காய் குதூகலத்தில்
 கலை காண் காமுகர் மகிழ் அணியும் படிமமும் பரப்பும் கவிஞர்கள்,
 செத்த பிணத்தில் தன் பிள்ளை தேடும் தாயின்
 பெத்த நோ மாறுமுன் புறமுதுகிடாத புளுகத்தில் புலம்பிடும் புறநானூற்றுப் புலவர்கள்,
 ஊழிச் சந்தையின் விலைப்பட்டியலில் விலாசந் தேடும் விற்பன்னர்கள்,
 முள்ளிவாய்க்கால் கஞ்சியிலும் சமையல் குறிப்பிலும் கவித்துவங்காண் கவிஞர்கள்,
 உடல் எரிந்த புகையில் கைகள் கட்டப்பட்டு மல்லாக்காகக் கிடந்த
 பெண்களின் நிர்வாணத்தின் மீது ஊழிப்பருந்து மிதந்து சென்றதை
 மீள் வாசிப்புச் செய் மீடியாக்காரர்கள்,
 தாயை மகளை தந்தையை மகனை மருத்துவனை தாதியை
 அதிகாரியை பெண் பணியாளரை
 நிர்வாணம் நிர்வாணம் நிர்வாணமென நீட்டிவாசிக்கும்
 நெஞ்சுக்கு நீதிசெய் நற்றமிழ் சொல்லேர் உழவர்கள்,
 முள்ளிவாய்க்காலில் கொள்ளி வைத்த அலங்காரத்தின் ஆடையின்
 துண்டு துணியின் குவளையின் கைப்படையின் கோதுகளின்
 உடல் வேல மரமுள்ளின் ஆடம்பர வேலைப்பாட்டில்
 அமைந்த நினைவுச் சின்னத்தின் சிருங்காரத்தைச் சிலாகித்து மகிழ்
 அம்மண அரசனின் அமைச்சர்களும் அணியாளர்களும்,
 2020- பெரிய வெள்ளியில் தேவகுமாரனின் முள்முடியே வைரசாக இருந்ததென்றும்
 2020- உயிர்த்த ஞாயிறில் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்த்து மாஸ்க் அணிந்தாரென்றும்
 தன் நகைச்சுவையில் தானே சுய இன்பங்காண் கலைவாணர்கள்,
 வில்லன்களை நாயகர்களாக்கி விலாவாரியாக விளாசுவதும்
 பிட்டும்தோசையும் பீட்சாவுமென்ற அவர்தம் மணிவாக்கில் மகிழ்வுறு மாண்புடையோர்,
 கடல்நீரில் உப்புத்திரி வற்றாப்பளையில்
 கோடைமுழுதும் நின்று எரியுமென்றுசொல் அற்புத வித்தைக்காரர்கள், அறிஞர்கள்
 விண்ணறிவாளர்கள் எழுத்தாள விம்பங்கள்
 வீரதீரக்குஞ்சுகள் நாயகர்கள் வித்துவவேந்தர்கள்
 கவிஞர்கள் புலவர்கள் விற்பன்னர்கள் மீடியாக்காரர்கள்
 சொல்லேர் உழவோர் அமைச்சர்கள் அணியாளர்கள்
 கலைவாணர்கள் மாண்புடையோர் அற்புதஞ்செய் வித்தகரென்றும் பலவாறாக ஒன்றாகி
 இரண்டாகி
 தேவரும் அசுரரும் அகந்தை தலைக்கேறி
 மண்வயலுழு பாற்கடலில் பனைமரத்தை மத்தாக்கி
 கடலலையை கயிறாக்கி அமிர்தம் கடைந்தோர்
 கடைசியில் கண்ட நஞ்சுநிலம் மீதில்
 நஞ்சுண்ட கண்டன் தோன்றும் வரையிலே
 எஞ்சிய மனிசராய் மிஞ்சிய மாந்தரெல்லாம்
 மாழாதிருக்க மருந்தொன்று தா மாதவனே எம்பெம்மானே!

அன்பே அமிர்தமாய் ஊறும் அறவோர் அல்லது பிண வியாபாரிகள்

மாற்களும்

மாறல்களும்

தென்றாலும் தமக்கென்றொரு வீடு கட்டிப் பிள்ளைகளை தம் மலைகளின் குழந்தைகளாய் வளர்க்கவே மனம்மொத்தனர்.

2000...

இரண்டு வயதான விசு, குழந்தைகள் காப்பகத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்ட பின்பே கொழுந்து பறிக்கப் பறப்படுவது அவன் பிறந்ததிலிருந்து அமுலாகி யிருந்தது. அன்றும் வழமைபோன்றே தாயின் முத்தங் களுடன் குழந்தைகள் காப்பகத்தில் ஒப்படைக்கப் பட்டான் ஆனால் அதுதான் தாயின் இறுதி அணைப்பு என்பது அந்தப் பிஞ்சால் அறியமுடியாதிருந்தது.

ஊடகங்கள் விசேடசெய்தியாக எதிர்பாராத அந்த மண் சரிவையும் மீட்புப் பணியையும் ஒலி பரப்பிக்கொண்டிருந்தன.

“எமது தோட்ட மக்கள் மண் சரிவால் இறப்பது இதுவே இறுதிச் சம்பவமாக இருக்க வேண்டும். சடலங் களை மீட்கும் பணிகள் இடம்பெறுகின்றன. இவ்வாறு இனி வரும் காலங்களில் நடைபெறாதிருக்க உரிய நடவடிக்கையை மேற்கொள்வேன். இச்சம்பவத்திற்கு தனது அனுதாபத்தைத் தெரிவிப்பதாகவும் உரியவர் களைக் கண்டிப்பதாகவும் அறிக்கை விட்டிருந்தார் அந்தத் தோட்டத்தின் புதிய மக்கள் பிரிதிநிதி.”

கொழுந்து பறித்து வாழ்ந்த மக்கள் அதற்கு உரமாகிப்போக ஆங்காங்கே குவிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

இளம் தம்பதிகளாய் சாந்தாவும் முருகனும் புதையுண்டு போக விசுதனியனாய்...

எதையும் மனவுறுதியோடு எதிர்கொள்ளும் பாக்கியம் இதையும் எதிர்கொள்ளத்தயாரானாள்.

இப்போதெல்லாம் அவள் கனவு விசுவின் வாழ்வில் ஒளியேற்றவேண்டும் என்பதே.

பாக்கியம் கொழுந்து பறிக்கவரும் பெண்களுக் கும் பழுத்த அனுபவசாலியாக விளங்கினாள் என்பதை பல புதிய தொழிலாளர்களின் தொழில் ஆர்வத்தில் அறியக்கூடியதாக இருந்தது. புதிதாக இணையும் பெண் தொழிலாளர்க்கு பாக்கியம் முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்தாள். வாழ்க்கையில் முன்னேறுவதற்கான படிகளை விளக்குவாள்.

எடுக்கும் கூலியை தேவைக்கேற்ப செலவு செய்து சேமிக்கப் பழகவேண்டியதன் இரகசியங்களை யெல்லாம் சொல்லிக்கொடுப்பதால் இளம் தொழிலாளப்

பசுமை நிறைந்த மலைக்குன்றுகளைப் போல் அவள் தன் வாழ்வும் பசுமையாக உயர்ந்து மிளிரும் எண்ணங்கள் மனதில் விரிய, வாயிலை நெருங்கினாள். இவள்தான் வருகிறாள் என்பதைத் தொலைவிலேயே அறிந்தவராய் மேசை மீதிருந்த முகக்கவசத்தை அணிந்து கொண்டார். “பெரும் தொற்றுக்களிலிருந்து” தன்னை விடுவித்துக்கொள்வதற்காய்...

அவள் வாசலை நெருங்கும் போதே, சுவை மிகுந்த தேநீரின் வாசனையை அவள் நாசிகள் நுகர்ந்து அனுபவித்தன. தாங்கள் பறித்த தேயிலைக் கொழுந்தி லிருந்து இத்தனை வாசனையை அனுபவிக்கக்கூடியதாக இருந்ததை எண்ணி அவள் ஆச்சரியப்படத்தேவை யில்லை. தேநீரின் சுவையை அவர்களது நாவினை விடவும் நாசிகளே அதிகம் நுகர்ந்த பாக்கியசாலிகள்.

கோபுர வாயிலிலிருந்து மூலமுர்த்தியைத் தரிசிப்பதை ஒத்ததாக இருந்தது அவளுக்கும் அந்தப் பெரியவருக்குமான இடைவெளி. அவர் எத்தகைய “கிருமித்தொற்றுக்களும்” நெருங்காத வகையிலேயே தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொண்டார்.

“பெரியவரை சந்திக்கணும்” என்ற அவள் வேண்டுகல் இன்றும் நிறைவேறுவதாய் அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

இன்றுடன் இந்த மாதத்தின் நான்காவது தடவையாக அவள் வருகை அமைந்திருந்தது. பிரதி ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் பெரியவரின் பங்களாவை நான்கு மாதங்களாக அவளே தூய்மைப்படுத்தி வருகிறாள். கொழுந்து பறிக்கும் தொழிலில் ஏறக்குறைய முப்பது வருடகால அனுபவம் பெற்றவளுக்கு குடும்பச் சுவை அவள் வயதை மீறி நின்றது.

மலைபோல் உயர்ந்தும் பசுமை நிறைந்ததுமான வாழ்விற்காய் ஏங்கும் எண்ணற்ற தொழிலாளிகளுள் விசுவின் பெற்றோரும் நீண்ட பெரும் கனவுடன் திருமணத்தில் இணைந்து பயணித்த அப்பாவித் தொழிலாளிகள். லய வீடுகள் பழக்கப்பட்டுப் போன

பெண்களும் அவளிடம் ஆலோசனை கேட்பது அதிகமாக, அவளுக்கென்றொரு கூட்டமே உருவாகியது.

அவள் மனவோட்டமாகவே விசு வளர்கிறாள் என்பது,

“எனக்குப் பசிக்கும் போது நான்தான் சாப்பிடணும் எனக்காக தொரை எப்பிடி சாப்பிட ஏலும்? என்னோட வயித்துப் பசியை அவரு எப்படி தீர்மானிக்க முடியும்?” மலைகளின் உயர்ச்சியை விடவும் அந்தச் சிறுவனின் கேள்வி பாக்கியத்திற்கு இவன் தன் பேரன்தான் என்பதை உறுதிப்படுத்திற்று.

“மவன் நீ பெரியவனா வந்ததும் எங்க மலையகக் கொழந்தைகள் பாத்துப்பியாப்பா?

“பாட்டி காலங்காலமா ஆரும் பாத்துப்பாங்க எண்டு நம்பியிருந்துதான் நாம ஒண்ணுமில்லாம மலைகளுக்குள் புறையுண்டு போறம்...”

அவன் பள்ளியிலும் தோட்டத்தொழிலாளியின் மகன் என்றில்லாது தான் எதிர்காலத் தொரையாக வருவேன் என்றே நண்பர்களுக்குக் கூறுவான். பள்ளியிலும் அவனது வகுப்பறை அவனது தலைமைத்துவத்திலேயே இயங்குவது தெளிவாகியது.

“நான் வளர்ந்ததும் பெரிய தொரையா வருவன்” அவன் பாட்டிக்கு அடிக்கடி சொல்லிவருவான்.

தான் வளர்த்த மலையின் குழந்தையொன்று இந்தத் தோட்டத்திற்கே துரையாக வரப்போகிறான் என்பதை அவனது கல்விப் பெறுபேறுகள் எடுத்துக் காட்ட அவனது உயர்கல்வித்தேவைக்கான பணத்தை ஏற்பாடு செய்யவேண்டிய தேவையும் இருந்தது.

“மகனே தோட்டத்துப் புள்ளைங்க படிக்கிற துக்கு பெரியவங்க உதவுறாங்களாம். அவங்களப் போய் சந்திச்சு கேட்டுப் பாப்பம்... முடிஞ்சு ஒதவி செய்துக்கு வாங்க...” சாயத்தண்ணியையும் உரொட்டித்துண்டு களையும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தவனிடம் பாக்கியம் மெதுவாய் எடுத்துக் கூறினான்.

“பாட்டி, இந்த மலைகளின் காற்று எங்களுக்குகானது நாம சாப்பிடுற அளவையும் நாம குடிக்கிற சாயத்தண்ணிட தரத்தையும் அவங்க தீர்மானிக்கிறாங்க. அப்புறம் ஏ அவங்கட ஒதவில நாம படிக்கணும்? அவங்களுக்கு மனுசத்தன்மை இருந்தா தொழிலாளிங்களுக்கு கூலியச் சரியாகக் கொடுக்கணும்.” அவன் முதலாளித்துவத்தின் உதவியை ஏற்பதாயில்லை.

முப்பது வருடங்களுக்கு மேல் கொழுந்து பறித்த பாட்டியின் கைகளுக்கு ஓய்வு கொடுக்க விரும்பினான். ஆனாலும் அவனது கனவை நிறைவேற்றும் துடிப்பில் அவனது இயலாமை ஓடி ஓளிந்தது.

இதன் முடிவாகத்தான் பங்களாவில் தன் தோட்டத்தின் அருகிலிருந்த பங்களாவிற்கும் தூய்மைப் பணியாற்ற சென்று வந்தான்...

இரண்டுமாதங்களாகியும் அவளுக்கான கூலி கொடுக்கப்படாமையால் அவள் பெரியவரைச் சந்தித்து கூலியைப் பெற்றுக்கொள்ள முனைந்ததன் விளைவுதான் அவளது இன்றைய வருகை.

அவள் மனதில் கனவுகளின் கூடுகள் அழகழகாய் கட்டப்பட்டிருந்தன.

விசு பெரியவனாய் பங்களாவில் இருப்பதாய்...

அவனைப் பலரும் சந்தித்து வருவதாய்...

அவன் மலையின் குழந்தைகளுக்கு சிறந்த உதாரணபுருஷனாய்...

தாங்கள் வாழும் லயத்திற்கு அண்மித்த பகுதியில் கட்டட நிர்மாணப்பணியில் இணைந்திருந்த விசு, தன் உயர்கல்விக்காக சிறுவருமானத்தைப் பெற்றான்.

பாக்கியத்திற்கும் தன் பேரனின் உயர்படிப்புக்கான வாயிற் கதவைத் திறந்து செல்லும் துடிப்பு முதுமையை மறைத்தது.

இன்றும் ஏதோவொரு நம்பிக்கையில்தான் அவரிடம் கூலி பெறுவதற்காய் வருகை தந்திருந்தான்.

அவரோ வாசனை மிகுந்த தேநீரைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தார். மலைகள் முழுவதையும் உள்ளடக்கிய வாசனையாய் அந்தத் தேநீரின் சுகந்தம் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

அவனது உயர்படிப்புக்கான பதிவுகள் முடிவதற்கு இன்னும் இரண்டு நாட்களே...

பெரியவர் பணிக்குரிய கூலியைக் கொடுப்பதாய் இல்லை... சேமிப்பில் இருந்த பணமும் தீர்ந்து போய் பங்களாக் கூலியை மட்டுமே நம்பியிருந்தவளுக்கு அதுவும் கையறுநிலையில்.

விசுவின் கனவு... தன் கண்முன்னால் கரைகிறதோ என ஏங்கினான்...

தோட்டமக்களின் அடிமை வாழ்வு காலந் தோறும் தொடர்வதை அவளால் ஏற்கமுடியாதிருந்தது.

அவர்களது இரத்தத்தை உறிஞ்சும் அட்டைகளாய் முதலாளித்துவம் தலைதூக்கி நின்றது. வாசனை நிறைந்த தேயிலையைப் பிழிந்து சாயம் எடுத்ததும் சக்கையாய் எறியப்படும் அப்பாவி மக்கள்.

தன் உழைப்புக்குரிய ஊதியம் அவர்களால் உறிஞ்சப்படுவதாய் மெல்ல உணர்கிறாள் பாக்கியம்.

விடிந்தால் விசுவிற்கு முதற்சம்பளம் கையில் கிடைக்கும்.

தான் பிறந்த மலையிலேயே சுதந்திரமாய் வாழப்போகும் உணர்வு துளிர்விட நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் தூங்கினான்.

2020...

அதிகாலையில் ஊடகங்கள் பரபரப்புடன் விசேடசெய்தியை ஒலிபரப்பிக்கொண்டிருந்தன...

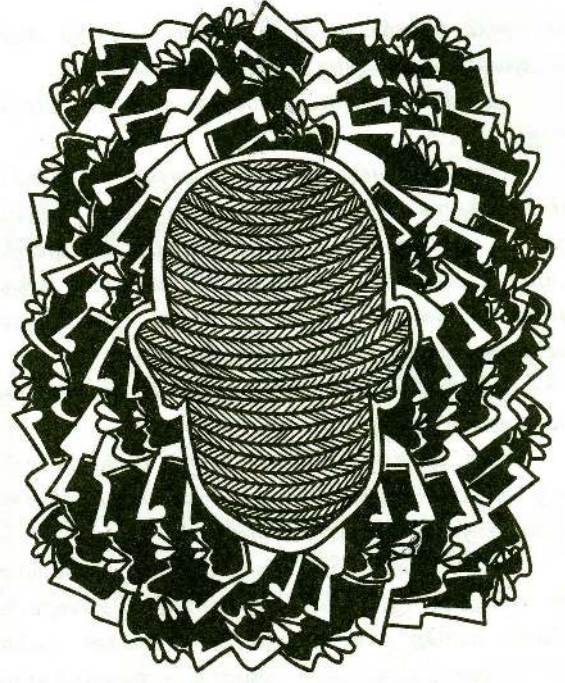
நள்ளிரவு திடீரென ஏற்பட்ட மண் சரிவால் பல லயங்கள் மண்ணுக்குள் புறையுண்டன. சடலங்களை மீட்கும் பணிகள் இடம்பெறுகின்றன.

பெரும் தொற்றுக்கள் தன்னை நெருங்காதவாறு முகக்கவசத்தை திருத்தமாக அணிந்தவாறே,

“எமது தோட்ட மக்கள் மண்சரிவால் இறப்பது இதுவே இறுதிச் சம்பவமாக இருக்க வேண்டும். சடலங்களை மீட்கும் பணிகள் இடம்பெறுகின்றன. இவ்வாறு இனி வரும் காலங்களில் நடைபெறாதிருக்க உரிய நடவடிக்கையை மேற்கொள்வேன். இச்சம்பவத்திற்கு தனது அனுதாபத்தைத் தெரிவிப்பதாகவும் மக்களுக்கு இந்த அனர்த்தம் தொடர்பில் உரிய நேரத்தில் அறிவிப்பு விடத்தவறியவர்களைக் கண்டிப்பதாகவும் அறிக்கை விட்டிருந்தார் அந்தத் தோட்டத்தின் பழுத்த அனுபவசாலியான மக்கள் பிரிதிநிதி.”

காலமாற்றம்

நான்...
ஒரு துணைநாடி...
துணையைப் பிரிந்து...
வாழ்வுச் சமுத்திரத்தில்
புணையின்றி...
கரை காணமுடியாமல்
தத்தளிப்பவன்...
வானத்து இருள்மேகக் கூட்டமாய்
மனத்து வெளியெங்கும்
கரும்புகைக் கைகளின் பிசைதல்கள்
மூச்சுக் குழல்களை
முறுக்கிச் சுதிசேர்க்க
எழும்
பெருமூச்சின் சுவாலைகள்
இருள் முகத்தில் மின்னலாய் தோன்ற
கருகும் வாசனை
பரவிச் செல்கிறது...
ஆணி பிடுங்கப்பட்ட
மனப்பேயின் ஆரவாரக் கேலிகளின்
ஆனந்தக் கூத்து
கைமீறிச் செல்ல
இனிக்கும் வார்த்தைகளால்
பிறர்
இதயம் வருடியவன்
பிறள்வு நடத்தையில் சிக்குண்டு
உன்முன் இருக்கின்றேன்.
கவட்டினை முன் இறுக்கி
கத்திரியாய் உன்கால்போட்டு
கதிரையில் நீ...
விறைத்த உடலொடு
உறவுகளைப் பிளந்தெறியும்
வார்த்தையின் உரசொலியால்
என் செவித்துளை புண்ணாக
நான் ஒரு
உளவளத்துணையாளன்
என்ற போது...
குழையும் ஒரு குழந்தை
மனம் நிகர்த்த நான்
அஞ்சும் விழியலமலக்க
குந்தியிருந்தேன் குனிந்தபடி...
நீயும் ஒரு தக்காளிதான்
நானும் ஒரு தக்காளிதான்
என்ன..
நான் சற்று முன்னே அமுகிவிட்டேன்
அவ்வளவுதான்.

புத்தகப் புனர்ச்சி

தனித்த அறையில் புத்தகமும் நானும்
புனர்ந்த வேளையில்
என் உருச் சிறுத்து
அணுவிற்கணுவாய் அப்பாலுக்கப்பாலாய்
உணர்வினில் இலயித்து
மிதந்தேன்...
சாளரம் ஊடே
அவள்
கண்களின் வெளிச்சம்
என்மீது நீடொளி வீசிற்று
அணுவாய் இருந்த நான்
புத்தகத்தை நிலத்தில் புரளவிட்டு
சாளரத் துளையின் வழியே
பிரபஞ்சம் நோக்கிப் பாய்ந்தேன்
பெருநூலாய் அது விரிந்தது
சிறுதுகளாய் நான் மிதந்தேன்..
எழுத்துக்கள்
ஒலியாய்
அண்டம் பிளந்து
வெளிக்குள் வெளிகடந்து
எல்லையற்றுப் பேயின
இனவெழுத்தும் மதவெழுத்தும்
வெறும் மலினப்பட்ட
மனக்குட்டைகளின் குடம்பிகளே...
புத்தகப் பக்கங்கள் வெறுமையாயின
மனவெறுமையின் பிரதிமைபோலே..
தீடிரென
புத்தகப் பக்கங்களில் என் உருப் பெருத்தபோது
மூச்சுத்திறையது
விழித்தபோது
புத்தகம் என்மார்பில் புரண்டுகொண்டிருந்தது.

- நா.நவராஜ்

ஏன் தான் நிமிரலை இன்னும்?

துன்பம் எனும் கடல் ஏறிக் கடந்திட
தோணி கிடைத்திட வில்லை- அட
துடுப்பும் அகப்பட வில்லை -கடற்
தண்ணியைத் தாண்டிட நீச்சல் தெரியலை
தாங்கி முக்குளிக்குமெம் எல்லை - தாண்டின்
தாழ்வோம்...எதும் மீட்சியில்லை!

எங்களை மட்டுமேன் துன்பம் தொடருது
எம்மோடேன் நொட்டுது நாளும் - எமக்கு
ஏன் நிதம் குட்டுது காலம் - மனம்
இங்கு நம் வாழ்க்கையில் இன்பத்தைக் காணவே
ஏங்கும்; இடர் மட்டும் சூழும் -இந்த
எதார்த்தத்தில்... வாழ்வதே பாவம்.

என்ன பழி, பிழை, யாருக்குச் செய்தோமோ
எவரெவர் சாபம் பெற்றோமோ? -முன்பு
எவர் வயிற்றில் அடித்தோமோ -எங்கள்
முன்னோர் புரிந்த வினையோ? வரலாற்றை
முறைத்துமே ஏய்த்த தவறோ? -பரி
காரங்கள் இல்லாக் குறையோ?

ஒன்றாகக் கூடி இருந்த சரித்திரம்
ஒருநாளும் இல்லாத சாதி -இது
உதிர்ந்தது தனக்குள் தான் மோதி -பிறன்
நன்று செய்தாலோ தடுக்கும்...தனித்துத்தன்
நன்மை பெற எழும் தேடி - சுய
நலத்தால் விழும்... தினம் வாடி.

எத்தனை தெய்வத்தை ஆதரித்தோம்...அவை
ஏன் வழி காட்டாமல் இங்கே - எமை
ஏய்த்தன...ஊதின சங்கே "நாமே
உத்தமரா" என எங்களை நாம் கேட்டு
உளக்குணம் மாற்றுவோம் இன்றே -இல்லை
ஒருநாளும் வாழோம் யாம் நன்றே!

கடன்

இந்த மண்ணது எங்கள் மண்ணென
இன்று சொல்லிடக் கூடுமோ?
எம் சிறப்புகள் எம் தனித்துவம்
இங்கு இற்று நீர்த்தோயுமோ?
அன்னை மண் முகம் மாறுமோ? அயல்
அந்நியம் புகுந்தாளுமோ?
அன்றிருந்து நாம் கட்டிக் காத்த நம்
அதிசயங்களும் நாறுமோ?

எங்கள் தாய்நிலம் எண்ணிலாக் கலை
கேள்வியால் நிமிர்ந்திட்டது.
எங்களின் மொழி எங்களின் மதம்

ஈடிணைகளும் அற்றது.
எங்கள் வாழ்வியல் எம் இலக்கியம்
ஏற்றம் கோடிகள் கொண்டது.
இன்றிவைகளும் என்ன ஆனது
ஏன் இளைத்துச் சிதையுது?

எம் தனித்துவம் சாய வேணுமென்
றெமை வெறுப்பவர் எண்ணுவார்.
எங்கள் வாழ்வில் தம் அந்நியங்களை
ஏற்றி ஒட்ட முயல்கிறார்.
எம்மிடை பிளவோங்கவும் பிரிவு
ஏறவும், வழி செய்கிறார்.
எங்களின் அடையாளமற்று நாம்
இழிய வேணுமென் றேங்குவார்.

எங்களின் தரம், எங்கள் பண்புகள்,
எம் மொழி, சம்பிரதாயமும்,
எங்களின் குணம், எங்களின் குரல்,
எம் கவி, இசை, நாடகம்,
எம் மரபுரிமைகள், புகழ்
எங்கள் ஊரின் வழக்கையும்
இன்று பேணுவோம்; எங்கள் மண்ணிலே
எம் சுயம் நிலை நாட்டுவோம்.

எம் ஸ்திரம் அற்ற பாழ் அரசியல்,
எம் பலவீனம், தோல்விகள்,
இங்கு எங்களை மேலும் தாழ்த்திடும்
எண்ணிலாப் பகை பேதங்கள்,
எங்களுக்குளே ஏதிரப்பினும்
"எம் தனித்துவம் காப்பதே
எம் தலைக்கடன்" என்றெமெல்லையின்
இயல்பைக் காத்து உயர்த்துவோம்!

த. ஜெயசீலன்

மகா கல்கழுவ ஓர் அறிமுகம்

வடமேல் மாகாணத்தில் குருநாகல் மாவட்டத்தின் வடகிழக்கு புறத்தில் கல்கழுவ நகரம் அமைந்துள்ளது. கல்கழுவ நகரிலிருந்து அண்ணளவாக கிழக்கு புறமாக ஐந்து கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் மகா கல்கழுவ கிராமம் காணப்படுகின்றது. இக்கிராமம் அத்தலில் பற்றுமேற்கு கோரணையின் மாத்தொடம்பே பிரிவின்கு உட்பட்டதாகும். இக்கிராமத்தின் வரலாறானது முந்நூறு ஆண்டுகள் பழமையானது. இக்கிராமம் சிறந்த இயற்கைக்காட்சிகள், நீர்ப்பாசனக் குளங்கள், காட்டுப்புறங்கள் போன்றவற்றை உள்ளடக்கியது ஆகும். மகாகல்கழுவ வில் வசிக்கும் மக்கள் இன்றும் தமிழ்மொழியையே பேசிக் கொண்டு இருக்கின்றனர். அனைவருமே கத்தோலிக்க சமயத்தை சார்ந்தவர்களாக காணப்படுகின்றார்கள். கல்கழுவ வாசி என்னும் குளத்தின் எதிரே உள்ள குன்றில் அமைந்த புனித அந்தோனியாரின் ஆலயத்தை சுற்றி வர மக்களின் குடியிருப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. தென்புறம் அமைந்த உதயகந்த என்னும் குன்றானது ஏனைய கிராமங்களிலிருந்து இக்கிராமத்தை பிரித்து நிற்கின்றது.

காடு சார்ந்த தழுவும் நீர் நிலைகளும் காணப்படுவதால் சிறகை, உள்ளான், ஆட்காட்டி, தாரா போன்ற பறவையினங்களை இங்கு காணக்கூடியதாக உள்ளது. அதே போல் அருகிலுள்ள காடுகளில் மான், மரை, பன்றி, கரடி, எருமை, யானை போன்ற மிருகங்களும் காணப்படுகின்றன. இதனால் இங்கு மிருகவேட்டையாடுவதற்கான சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. மிருகங்கள் கிராமங்களுக்கு வருவதும் உண்டு. இங்குள்ள குளமானது பூதங்களினது உதவியுடன் மனிதர்களால் வெட்டுவிக்கப்பட்டது என ஓர் ஐதீகம் நிலவி வருகின்றது. கோடைகாலங்களில் கூட இங்கு குளங்கள் வற்றுவிடலை. இக்குளத்தில் மீன் பிடித்தலும் இக்குளத்து நீரின் மூலம் விவசாயம் செய்தலும் பிரதான தொழிலாக உள்ளது. இத்தொழில்களே இங்குள்ள மக்களின் பிரதான ஜீவனோபாயமாக உள்ளது. இங்கு வாழும் தமிழ்பேசும் மக்கள் தொடர்பாக பல கதைகள் உலா வருகின்றன. இராமாயணக் கதையிலே வருகின்ற ஓடம் செலுத்திய குகனின் வம்சமே தங்களின் மூதாதையர்கள் எனவும் தாங்கள் முக்குவர் சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் எனவும் வட இந்தியாவில் இருந்து தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த தங்கள் மூதாதைகள் பின்னர் இலங்கைக்கும் குடிபெயர்ந்து ஆரம்பத்தில் கீரிமலையில் குடியேறினர் எனவும் குறிப்பிடுகின்றனர். இவர்களின் கீரிமலைக் குடியேற்றம் தொடர்பாக யாழ்ப்பாண வைபவமாலையில் நான்காம் ஐந்தாம் பக்கங்களில் குறிப்பிப்பட்டுள்ளதாக கூறுகின்றனர்.

சைவர்களான கீரிமலை வாழ் மக்கள் தங்கள் புனித பூமியான கீரிமலை இம்முக்குவர் கூட்டத்தால் அசுத்தம் ஆவதாக கருதி அங்கிருந்து விரட்டி விட இம்மக்கள் மட்டக்களப்பு நோக்கி கால்நடையாக இடம் பெயர்ந்தனர். மட்டக்களப்பில் வாழும் காலத்தில்

இக்குலப் பெண்கள் வட இந்திய தொடர்பு காரணமாக நிறுமானவர்களாகவும், அழகானவர்களாகவும் காணப்பட்டமையினால் மட்டக்களப்பை பூர்வீகமாக கொண்ட ஆண்களுக்கும் இவர்களுக்கும் இடையில் திருமணத் தொடர்பு ஏற்பட்டன. இக்காரணத்தால் அங்கிருந்தும் இவர்கள் விரட்டப்பட கால்நடையாக புத்தளப் பக்கமாக நடந்த இவர்கள் இறுதியில் கற்பிட்டியில் குடியேறினார்கள். அந்நேரம் கல்பிட்டியானது சீதாவாக்கை இராசதானி கட்டுப்பாட்டில் இருந்துள்ளது. போர்த்துக்கேயரின் வரவால் இவர்கள் கத்தோலிக்கர்களாக மதம் மாறிக் கொண்டனர். சீதாவாக்கை அரசனால் இப்பகுதியின் நிர்வாகத்திற்கென பதினெட்டுப் பேர் கொண்ட மூத்தோர் சபை என்னும் அமைப்பு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டிருந்துள்ளது. அவ் அமைப்பின் தலைவருக்கு அரசனால் வன்னியன் பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

1811 ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் பதினைந்தாம் திகதி வெள்ளிக் கிழமை அன்று எழுதப்பட்ட இங்குள்ள தேவாலயம் தொடர்பான ஓலைச்சுவடியானது அக்காலத்தில் வாழ்ந்த அந்தோனிப்பிள்ளை, பிரென்சிபிள்ளை, அதிராம்பிள்ளை எனும் கத்தோலிக்கர்கள் சீதாவாக்கை அரசனால் வன்னியன் பட்டம் வழங்கப்பட்ட குமாரசிங்க வன்னி உன்னலாகே என்பவரின் வம்சாவழியினர் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

1669 ஆம் ஆண்டு கற்பிட்டி பிரதேசத்தை கைப் பற்றிய புரட்டஸ்தாந்து மதத்தைச் சேர்ந்த ஓல்லாந்தர்களினால் கத்தோலிக்கர்களான இவர்கள் துன்புத்திற்கு ஆளாக்கப்பட்ட நிலையில் மீண்டுமோர் இடப்பெயர்வு ஏற்பட்டது. இடம் பெயர்ந்த இவர்கள் கண்டி அரசனின் அனுமதியுடன் இன்றைய மகாகல்கழுவ கிராமத்தில் குடியேறினர். வெறும் கால்கள் மூலம் நடந்து சென்ற இவர்கள் இவ்விடப்பெயர்வு மூலம் மிருகங்கள் போன்ற வற்றின் அச்சறுத்தலின் மத்தியில் தாம் கொண்டு சென்ற சிலுவையின் சக்தியாலேயே பாதுகாப்பாக இக்கிராமத்தை அடைந்ததாக முன்னோர்கள் கூறியுள்ளதாக இன்றையோர் பகர்கின்றனர்.

இங்கு குடியேறி வாழ தலைப்பட்ட பின்பு இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் கண்டிய மன்னர்களுக்கு தமது உதவி ஒத்தாசைகளை வழங்கி வந்துள்ளனர். இதன் காரணமாக இக்கிராமத்தின் தலைவனுக்கு இராஜ வன்னி பட்டம் வழங்கப்பட்டது. இன்றும் அத்தலைவர்களின் பரம்பரையினர் இராஜவன்னி என்னும் பதத்தை குடிப்பெயராகக் கொண்டுள்ளனர்.

கல்கழுவ வாடிவீட்டிலிருந்து வண்டிப்பாதை வழியே மகாகல்கழுவ நோக்கிச் செல்கையில் தேவாலயத்திற்கு ஒரு கிலோ மீற்றர் முன்பாக உள்ள சந்தியில் மொக்கு மரம் என்னும் பரந்த பெரிய விருட்சம் ஒன்றைக் காண முடிகின்றது. இம்மொக்கு மரத்துடன் ஒட்டியவாறு கருங்காலி மரத்தினால் செய்யப்பட்ட ஒரு சிலுவை நடப்பட்டிருக்கிறது.

இக்கிராம மக்கள் இவ்விடத்தினுடாக செல்லும் போது இச்சிலுவையின் முன்பாக ஜெபித்துச் செல்வது இன்று வரை வழக்கமாக உள்ளது. இவ்விடத்திலேயே புனித ஜோசப்வாஸ் அடிகளாரை இக்கிராம மக்கள் வரவேற்றதாகவும் அவரே இச்சிலுவையை ஆசீர்வதித்துக் கொடுத்ததாகவும் இம்மக்கள் பெருமைப்படுகிறார்கள். இங்குள்ள மக்களின் பிரபல்யமான வழிபாட்டுத்தலமாக புனித அந்தோனியார் ஆலயமே விளங்குகிறது. தற்போது காணப்படும் ஆலயம் 1929 இல் இக்கிராமத்தை முன்னேற்ற முயன்ற தியாகி ஒருவரால் திருத்திக் கட்டப்பட்டதாகும். இவ்அந்தோனியார் தங்களின் பாதுகாவலர் எனக் கருதும் கிராம மக்கள் அவர் மீது மிகுந்த பக்தியும் அன்பும் கொண்டுள்ளார்கள். 1939 இல் மகாகல்கமுவ ஆனது சிலாபம் மறைமாவட்டத்தின் ஓர் பங்காக மாற்றப்பட்டது. அதற்கு முன் பங்குத் தந்தை பிரான்சிஸ் சேவியார் அடிகளாரின் கண் காணிப்பில் இருந்ததாகவும் வரலாறு கூறுகின்றது. 1987 இல் மகாகல்கமுவ ஆனது குருநாகல் மறைமாவட்டத்தின் ஓர் பங்காக மாற்றப்பட்டது. இங்கு ரோமன் கத்தோலிக்க தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை ஒன்று இயங்கி வருகின்றது. குருநாகல் மறைமாவட்டத்தின் ஒரே ஒரு ரோமன் கத்தோலிக்க தமிழ் பாடசாலை இதுவாகும். தற்போது இப்பாடசாலையில் ஒரு அதிபரும் மூன்று ஆசிரியர்களும் கடமை புரிகின்றனர். பதினாறு மாணவர்களே கல்வி கற்கின்றனர். இன்றைய அதிபரும், ஆசிரியர்களும் இக்கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்களே.

இன்று மகாகல்கமுவ பங்கில் நூற்று இருபது கத்தோலிக்க குடும்பங்களைச் சேர்ந்த நானூற்றியாறு பேர் வசிக்கின்றனர். 2011 இற்கும் 2013 இற்கும் இடையில் இவ் அந்தோனியார் ஆலயமானது இடிக்கப்பட்டு பெரிய அளவில் பேராலயமாக கட்டப்பட்டு சிறப்பான வழிபாடுகள் நடைபெற்று வருகின்றன.

இன்று இச்சிலுவை கண்ணாடிகளினால் அடைக்கப்பட்டு பாதுகாப்பாகப் பேணப்படுகின்றது. மரத்தை சுற்றி வர அரைச்சுவர் வேலி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சிலுவைக்கு முன்பாக காணப்படும் மண்ணை நோய்நொடிகளுக்கு மருந்தாக நம்பிக்கையுடன் பயன்படுத்துகின்றார்கள். கத்தோலிக்கர்கள் மட்டுமன்றி ஏனைய சமயத்தவர்களும் இம் மண்ணை நோய் தீர்க்கவும் பாதுகாப்பிற்கும் பயன்படுத்துவதைக் காணலாம். 1823 ஆம் ஆண்டளவில் இந்தியாவின் மலபார் கிறிஸ்தவர்கள் ஏழுகோரளையில் அமைந்த கல்கமுவவில் இருநூறு பேரளவில் குடியேறி வாழ்கின்றனர்.

இங்கு வாழும் கத்தோலிக்க மக்களால் பின்பற்றப்படும் சம்பிரதாயங்களும் பழக்க வழக்கங்களும்.

கடவுள் பக்தியும், குரு பக்தியும் கொண்டவர்களாகவும் உள்ளனர். வைகாசி, ஐப்பசி, மாதங்களில் மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒவ்வொரு நாளும் செபம் சொல்லுவார்கள். ஐப்பசி மாதத்தின் இறுதி முன்று நாட்களும் திருப்பலி ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டு மாதா சொரூபம், அந்தோனியார் சொரூபம், செபஸ்தியார் சொரூபம் போன்றவற்றை ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்வர். கோயில் நிலங்களில் விவசாயம் செய்வோர் வருமானத்தின் பத்திலொரு பங்கை தேவாலயத்திற்கு வழங்குவர். உயிர்த்த ஞாயிறு தினத்திலும் கார்த்திகை மாதத்தின் ஆன்மாக்களின் இளைப்பாறும் தினத்திலும்

அன்னதானம் வழங்குதல் இடம்பெறும். மற்றும் நோய்களை நீக்குவதற்கு செபிக்கப்பட்ட நீர் வழங்குதலையும் காணலாம்.

திருமணம் என்னும் அருட்சாதனத்தை பெறாது தாயாகும் பெண்ணுக்கு தண்டனைகள் வழங்கப்பட்டன. இப் பெண்கள் ஒவ்வொரு ஞாயிறு ஆராதனையின் போதும் எரியும் மெழுகுவர்த்தியை ஏந்தி ஆலயத்தின் மத்தியில் முழங்காவிட்டு வணங்குதல் வேண்டும். திருமணம் நடக்கும் போது பெண்கள் சேலை கட்டுதலும் ஆண்கள் வேட்டி சால்வையுடன் தலைப்பாகை அணிதலும் முக்கியமான விடயம் ஆகும். வீட்டிற்கு அழைத்து செல்லப்படும் போது வழிநெடுகிலும் கம்பளம் விரித்து அதில் நடந்து செல்வர். வீட்டிற்குள் நுழையும் போது வாசலில் வைத்து பரிமாறப்படும் பாலை அருந்தி உள்ளே செல்லுதல் வேண்டும். தற்போது இவ்வகையான சம்பிரதாயங்களில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தற்போது புனித ஜோசப்வாஸ் அடிகளாருக் கென தேசிய யாத்திரை ஸ்தலம் நிர்மாணிப்பதற்கான வேலைத்திட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கிராமத்தினுடைய மறக்க முடியாத நிகழ்வுகளாக பின்வருவனவற்றை குறிப்பிடலாம்.

1692 ஆம் ஆண்டு புனித ஜோசப்வாஸ் அடிகளார் இக் கத்தோலிக்க மக்களை ஆசீர்வதித்து சிலுவைநாட்டல்.

1765 ஆம் ஆண்டு புனித சிலுவை நாட்டப்பட்ட இடத்தில் புனித சவேரியாரின் திருச்சொரூபம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

1989 ஆம் ஆண்டு சிலுவை வைத்த இடத்தில் புனித ஜோசப்வாஸ் அடிகளாரின் திருச்சொரூபம் ஸ்தாபித்தல், ஜோசப்வாஸ் அடிகளாரின் இறந்ததினம் ஜனவரி 16 இல் கொண்டாடப்படுத்தல்.

1995 ஆம் ஆண்டு புனித ஜோசப்வாஸ் அடிகளாரிற்கு முத்திப்பேறு கொடுக்கப்பட்டதன் நினைவாக அவற்றிகான சிற்றாலயம் அமைக்கப்பட்டது.

1995ல் அமைக்கப்பட்ட புனித ஜோசப்வாஸ் ஆலயமானது தேசிய யாத்திரை ஸ்தலமாக ஆயர்கள் சபையினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு குருநாகல் மறைமாவட்ட ஆயரினால் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.

2010 ஆம் ஆண்டு வரலாற்று புகழ் மிக்க சிலுவையை பாதுகாக்க கண்ணாடிக் கூடு அமைக்கப்பட்டது.

2012 ஆம் ஆண்டு யாத்திரைக்கு வருவோர் தங்குவதற்காக மண்டபம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது.

2014 ஆம் ஆண்டு சிலுவையை சுற்றி சிற்றாலயம் ஒன்றும், விசேட வழிபாட்டிற்காக வெளிமேடை ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டது.

2016 ஆம் ஆண்டு யாத்திரை ஸ்தலம் அமைப்பதற்காக வர்த்தமானி அறிவித்தல் மூலமாக ஐந்து ஏக்கர் காணி அரசினால் வழங்கப்பட்டது.

2017 ஆம் ஆண்டு யாத்திரை ஸ்தலத்திற்கான அடிக்கல் நாட்டப்பட்டு வேலைகள் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றன.

இக்கிராம மக்கள் தொடர்ந்தும் தமிழ் பேசும் மக்களாக வாழ்ந்து கல்வியிலும் பொருளாதாரத்திலும் சிறந்து நின்று நல்வாழ்வு வாழ அவர்களின் நம்பிக்கைக் குரிய புனித அந்தோனியார் வழிகாட்டுவாராக.

“அந்த இடத்துக்கு போறதெண்டா எங்கட வாகனம் போகாது. ஒடுங்கின ரோட்டு. ரண்டு பக்கமும் விடத்தல் பத்தை. வாகனத்த கீறிடும்.” என்று சொல்லிய சாரதிருபனை ஏற இறங்க பார்த்தேன்.

“சரி வாகனத்த இங்கயே விடுங்க. நடந்து போவம். எல்லா சாமான்களையும் எடுங்க குரூஸ்.”

“சரி சேர். இந்த கத்திய தீட்ட வேணும். ஒரு கல் கிடைச்சா காணும்.”

“அந்த புது கத்தி அடிக்க குடுத்தீங்களே எங்க அது?”

“இன்னும் எடுக்க இல்ல சேர். கந்தசாமி நகர் கம்மாலையில குடுத்தது. அந்த பக்கம் போக கிடைக்க இல்ல.”

“சரி சரி சமாளிப்பம். ஒரு பெட்டிய இவர் செல்வத்திட்ட குடுங்கோ. இண்டைக்கு வேல முடியிற நேரத்தில வேல வைச்சதுக்கு பணிஸ்மண்ட்.”

“அதுக்கென்ன சேர் இஞ்ச தாங்க. இதென்ன பெரிய பெட்டி....”

அந்த இடம் கிறிஸ்தவ குளத்துக்கு பின்புறம் இருக்கும் காட்டுப் பகுதி. அதிகம் பற்றைக் காடுகள் நிறைந்தது. பழைய காலத்தில் கிறிஸ்தவர்கள் வாழ்ந்த தாக குரூஸ் ஒருமுறை சொல்லியிருக்கிறார். இப்போது ஓரிரு கிறிஸ்தவ குடும்பங்களை தவிர மலையகத்தில் இருந்து வன்செயல்களால் எழுபதுகளின் இறுதியில் இடம்பெயர்ந்த மலையக தமிழ் இந்துக்களே அதிகம் வாழ்கின்றனர். டேவிட் ஐயா டொக்டர் ராஜகந்தரம் போன்றோரின் காந்தியம் அமைப்புதான் வன்செயலால் பாதிக்கப்பட்ட மலையக மக்களை இந்த இடம் உட்பட வவுனியாவின் பல பகுதிகளில் குடியேற்றினர். அன்று அவர்கள் குடியேற்றியதால் தான் இன்றைய வவுனியாவின் குடிப் பரம்பலில் தமிழர்கள் அதிகமாக இருக்

கிறார்கள்.

நான் பொதுவாக ஒரு மணிக்கே அலுவலகத்தை விட்டு வெளிக்கிடுவேன். எப்படியும் இரண்டு மூன்று பீல்ட் வேலை இருக்கும். ஆனால் மாதக் கடைசி என்பதால் மேலிடத்துக்கு அனுப்பவேண்டிய அறிக்கைகளை தயார் செய்ய அன்று மூன்று மணி வரைக்கும் இருக்க வேண்டி இருந்தது. சரியா மூன்று மணிக்கு செல்வம் அழைப்பை எடுத்திருந்தார்.

“சேர். நான் செல்வம்.”

“தெரியும்.; சொல்லுங்க

எங்க நிக்ருறீங்க? வெளிக்கிட்டிங்களா?

இல்ல இன்னும், ஓபீசில தான். என்ன விஷயம்?

சேர்.. பறையனாளங்குள புது ஓஐசி உங்களோட கதைக்கணுமாம்”

“ஏன்? என்னவாம்?”

“இல்ல இங்க கொஞ்ச எருமையல வெட்டிப் டாங்க. அதான் போஸ்ட் மோட்டம் செக் பண்ணணு மாம்.”

நேரத்தை பார்த்து எனக்கு கடுப்பாகி விட்டது. இவ்வளவு நேரமும் எங்க இருந்தவங்க என்று மனதுக்குள் கறுவிக் கொண்டு,

“எந்த இடம்?..”

“கிறிஸ்தவ குள காட்டுக்க.”

“கிறிஸ்தவ குளம் செட்டிசுள பொலிஸ்தானே. பிறகு ஏன் பறையனாளங்குள ஓஐசி?”

“இல்ல சேர்.. போடர். ஆத்துக்கு அங்கால. அணைக்கட்டுக்கு கிட்ட. அது பறையனாளங்குளம். தங்கட வாகனம் அனுப்பிறதெண்டாலும் ஒக்கேவாம்.”

“சரி செல்வம். இவங்க வாகனம் அனுப்பி நான் எப்ப வீட்ட போறது? எங்கட வாகனத்திலயே வாறன். எப்ப பார்த்தாலும் உவங்கள் பறையனாளங்குள

போஸ்ட்மோர்ட்டம்

எஸ். கிருபானந்தகுமாரன்

பொலீசுக்கு தான் மாட்டுக் கேசும் மான் கேசும். ஓஐசி-
குடுங்கு.”

புது ஓஐசி பவ்வியமாக விசயத்தைச் சொன்னார்.
இடத்தை குறித்துக் கொண்டு ரூபணை வாகனத்த தயார்
படுத்தச் சொன்னேன். குருஸிடம் போஸ்ட் மோர்ட்டம்
கிட் ஐ தயார் படுத்த சொல்லிவிட்டு நானும் தயாரா
கினேன்..

வெளிக்கிடும் போதே நேரம் மூன்றே முக்கால்.
கிறிஸ்தவகுளம் போக நாலு பத்து. ஒருவாறு செல்வம்
கைபேசியில் வழிகாட்ட உணர்சனமும் உதவி செய்ய அந்த
இடத்தை தட்டு தடுமாறி நெருங்கினோம். வழியில்
செல்வம் தனது மோட்டார் சைக்கிளில் நின்றார்.
மோட்டார் சைக்கிளை அவ்விடத்திலேயே நிறுத்த
சொல்லி விட்டு அவரையும் ஏற்றிக்கொண்டு எமது
வாகனம் சென்றது.

செல்வம் என் செட்டிகுளம் கால்நடைபிரிவில்
இருக்கும் பெரிய பண்ணைக்காரர். ஐந்நூறு பசு மாடும்
முந்நூறு எருமையும் வைத்திருப்பவர்.

“என்ன செல்வம் பிரச்சன?”

“மூன்று எருமைகளை கொண்டு உரிச்சிட்டாங்க.
பாவக் குளத்து கபூர் காக்காட மாடுகள். என்ற
எருமையளோட கொஞ்சம் ஓடி வந்திட்டு. குறிய பார்த்து
அவங்களுக்கு சொன்னேன். மேச்சல் இல்லாத்தால இந்த
காட்டு பக்கம் வந்திருக்கு. கன நாள் பார்த்து வேலய
காட்டிருக்காங்க.”

“யார் செஞ்சது.?”

“இவங்கள் கிறிஸ்தவ குள காரங்க. ஒருத்தன
படிச்சாச்சு. ஒரு மாடும் கம்பில கட்டின படி கிடக்கு.”

“என்ன செல்வம் வழமையா காக்காமார் தான்
மாட்டு கேஸ் எண்டா சிக்குவாங்க. இந்த முற காக்கா
மார்ட் மாட்டையே இவங்கள் போட்டிருக்காங்க.”

“ஓம் சேர் இங்க கிறிஸ்தவ குளத்தில கொஞ்ச
கொசப்புக்கள் இருக்கு. வேலைக்கே போறதில்ல. பரல்ல
வடி சாராயம் காய்ச்சிறதும் காட்டு வேட்டைக்கு
போறதுந் தான் வேல. ஒரே போலீஸ் பிடிக்கும். அத இத
செஞ்ச வெளிய வந்திடுவாங்க. அவங்களோட திரிஞ்ச
பொடியன் ஒன்றுதான் பிடிப்பட்டிருக்கு. மற்றவங்க ஓடிட்
டாங்க. இவன் இந்த பக்கம் காவலுக்கு நின்றிருக்கான்
. பொலீஸ் வெருட்டின வெருட்டில ஆக்கள சொல்லிட்
டான். இப்ப ஓடி ஒளிஞ்சிட்டாங்க. எங்க ஓடுறது.
வரத்தானே வேணும்.”

கொஞ்ச தூரம் போகத்தான் அந்த ரோட்
முடிவடைய, பிறகு நடக்க தொடங்கினோம். ரூபணை
வாகனத்துடன் நிற்கச் சொல்லி விட்டு நாங்கள்
நடந்தோம். வழியில் பாவக்குளத்தில் திறந்து விட்டு
கல்லாறாக பாயும் கிளை ஆற்றை கடந்தோம். வறட்சி
காலமாகையால் ஆற்றில் தண்ணீர் முழங்கால் அளவு
தான் பாய்ந்தது. இது அருவித் தோட்டத்துக்கருகே
மன்னார்- மதவாச்சி வீதியை கடந்து மல்வத்து ஓயாவில்
சேரும். மழை காலத்தில் பாவற்குள வான் பாய்ந்தால்
வவுனியா - நேரிய குள வீதியில் உலுக்குளத்துக்கு
அருகில் உக்கிரமாக பாயும். செட்டிகுளம் பூவரசங்குள
வீதியில் கல்லாறு என்ற இடம் வரும். அங்கேதான் முழு
வவுனியா சைவகாரர்களும் ஈம சடங்கு செய்வார் கள்.
சாம்பல் கரைப்பார்கள். எங்கள் அப்பம்மா, சித்தப்பா
மாமா எல்லாரின் சாம்பலையும் அங்குதான் கரைத்

தோம். அந்த கல்லாற்றை தான் நடந்து கடந்தோம்.
சிறிது தூரத்தில் அணைக்கட்டு எனும் பகுதி வரும்.
கல்லாற்று தண்ணீர் அணைக்கட்டி மறிக்கப்
பட்டிருக்கும். அணைக்கட்டு நிரம்பி வழியும்
தண்ணீர்தான் ஆற்றில் பாயும். எந்த வறட்சியிலும்
அணைக்கட்டில் தண்ணீர் நிரம்பியிருக்கும். எல்லாம்
பாவற்குள தண்ணீர். கல்லாறு மல்வத்து ஓயாவின்
கிளையாறு.

பாவற்குளம்தான் வவுனியாவின் பெரிய குளம்.
வவுனியாவில் ஏராளம் குளங்களுண்டு. ஒவ்வொரு
கிராமத்துக்கும் ஒவ்வொரு பெயர். குளத்தின்
பெயரால்தான் கிராமம் அழைக்கப்படும். தாண்டிக்
குளம், பண்டாரி குளம், கூமாங்குளம் வெளிக் குளம்
நெளுக் குளம், திருநாவற்குளம், முகத்தான்குளம்,
முதலியார் குளம், சிப்பிக்குளம், புளியங்குளம், வேப்பங்
குளம்... சில பெயர்கள் விசித்திரமாக இருக்கும். சூசைப்
பிள்ளையார் குளம், பேயாடி கூழாங்குளம், பன்றிக்
கெய்த குளம், மயில் முட்டையிட்ட குளம், ஆண்டியா
புளியங்குளம், பிரமனாளங் குளம், பறையனாளங் குளம்
விதானையார் ஒண்டுக்கிருந்த குளம், ... விதானையார்
ஒன்று திரண்ட குளம்தான் இப்படி மாறிவிட்டதாம் .
ஐம்பதுகளில் பாவற்குளம் மற்றும் உலுக்குளம் என்னும்
குளங்கள் இணைக்கப் பட்டு இன்றைய இந்த மிகப்
பெரிய குளம் அமைக்கப்பட்டது. அத்துடன் தமிழ்
மக்களின் பல பூர்வீக இடங்கள் கையகப் படுத்தப் பட்டு
உலுக்குளம் எனும் சிங்கள குடியேற்றமும் உருவாக்கப்
பட்டது. யுத்த காலத்தில் உயிர்ப் பலி நிகழ்ந்த முக்கிய
இடம். தற்காலத்தில் அடிக்கடி அயல் தமிழ்சிங்கள
முஸ்லிம் கிராம மக்களுக்கிடையில் புதிய
பிரச்சனைகள் வரும். தண்ணீர் பங்கீடு, மாடு வயலில்
மேயும் பிரச்சனை போன்ற பிரச்சனைதான் அதிகம்.
நெளுக்குளம் நேரிய குளம் வீதியில் வீரபுரம் தமிழ்
கிராமம். உலுக்குளம் சிங்கள கிராமம். பாவற்குளம் தமிழ்
முஸ்லிம் கிராமம். குடுவெந்த புலவு முஸ்லிம் கிராமம்
என அடுத்தடுத்து வரும். எல்லா ஊர் மாடுகளும்
பாவற்குளத்தில்தான் மேயும். அப்பிடி மேய்ந்த கபூர்
காக்காவின் மாடுகள் கல்லாறு வழியா இங்கே வந்து
மாட்டியிருக்கின்றன . அணைக்கட்டு பகுதியில் ஓஐசி
தனது பரிவாரங்களுடன் நின்றார். சிவில் உடை.
மானவடு என தன்னை அறிமுக படுத்திக்கொண்டார்.
மொழு மொழுவென மழித்த மொட்டைத்தலை. ஆறு
அடியைவிட சற்று குறைவான உயரம். அவருடன் 6-7
பொலீஸ் காரர்கள் நின்றார்கள். எல்லாரும் டீ சேட்டை
வெளியில் விட்டவர்கள். தலையை ஒருவிதமாக டீரிம்
பண்ணியிருப்பார்கள். பொலிஸ் கட. வெற்றிலை
போட்டு சிவந்த பற்கள் வாய்கள். இரவில் நித்திரை
முழிக்க இப்பிடி செய்வார்களாம்.

அவர்களுடன் அந்த இடத்துக்கு போனோம்.
ஒரு பாதியாக வளர்த்த மரத்தின் கீழ் உடல் பகுதி சுறண்டி
எடுத்தது போன்ற தோற்றத்துடன் எருமை ஒன்றின்
உடல் கிடந்தது. ஓரளவு மெல்லிய கம்பியாலான தடம்
கழுத்தில் சுற்றப் படிருந்தது. தலை வெட்டப் பட
வில்லை. அதன் உள் அவயவங்கள் தெளிவாக தெரிந்தன.
மணி இலையான் மொய்க்கத் தொடங்கி யிருந்தது.
இரவுதான் இந்த சம்பவம் இடம்பெற்றிருக்க வேண்டும்.
மூன்று அடி தள்ளி இன்னுமொரு உடல். அதே போல.

சிறிது தூரத்தில் உயிருடன் எருமையொன்று கழுத்தில் தடித்த இரும்பு கம்பியால் கட்டப்பட்டு மரத்துடன் இணைக்கப்பட்டபடி நின்றது. எங்களை கண்டதும் அது அச்சமடைந்து அங்குமிங்கும் தாவியது.

“பாவம் சேர்...! கூட்டமான ஆக்கள பார்த்து வெருளுது சேர்...அங்கால போவம். கம்பி அறுந்து போனா எங்கட கத சரி...!” குருஸ் என்னை எச்சரித்தார்.

“சேர் நான் அஜ்மல். பாவக்குளம் கபூர் காக்காட கடைசி மகன். எங்கட மாடுதான் இதுகள். உங்கட ஒப்பீசில பதிஞ்சு மாடுகள்.”

“எத்தின மாடுகள் தம்பி இப்பிடி காணாம போய்டு?”

“ஏழு வரும் சேர். இதில் புணமா ரண்டும் உசரா ஒண்ணும் நீக்குது. மீதி நாலும் ஓடிட்டோ கொண்ணுட்டாங்களோ தெரியா...அல்லா... செல்வண்ணதான் சொன்னார். அவர்ட பட்டில நம்ம மாடு 13 உருப்படி நிக்கிதாம். அவர் சொல்லித்தான் தெரியும். அடிக்கடி இங்கன மாடுக களவு போதாம்...”

“ஏன்டாப்பா... களவு போறதெண்டு தெரிஞ்சும் ஏன் காவலுக்க வர இல்ல..”

“இல்ல சேர்... வழமைக்கும் அங்கதான் மேயுறது....இந்த முறை வேற மாடுகளோட ஆத்துக்கால வந்திட்டு போல....”

“சரி ..குருஸ் இந்த ரண்டு செத்த மாட்டையும் வெட்டி பாப்பம்... எடுங்க கத்திய...”

“சேர் கத்திய பாவிக்க தேவையே இல்ல போல.”

“ஓம்..மிச்சமே வைக்காம சறண்டி வழிச்சிருக்காங்க பாருங்க. விலா எனும்பு பள பளண்டு தெரியுது...”

“நெற்றியில கூர் ஆயுத்தால குத்தியிருக்க காங்க. அடையாளம் இருக்கு பாருங்க. அந்த இடத்தில் அடிச்சா மாடு மயங்கிடும். சில வேளை மயங்கி இருக்கிற டைம்லயே இறைச்சிய எடுத்திருப்பாங்க. முந்தி சண்ட முடிஞ்ச புதிசில வன்னி பக்கம் வாற யாவாரிகள் மேயுற மாட்டின்ட ஒரு கால உயிரோட வெட்டி கொண்டு போவாங்கள் தெரியுமா....?”

“ஏன்சேர் அங்க? இங்கயும் அப்பிடிதான். நாலு காலையமே வெட்டின படி சின்னத்தம்பனைல ஒரு மாடு செத்து கிடந்தது. அதுவும் பொலிஸ் கேஸ்தான். செட்டிகுளம் பொலிஸ்.”

“குற்றவாளி கிடைச்சானா குருஸ்?”

“இல்ல சேர்...யாரோ யாவாரிகளாம். மதவாச்சி பக்கம். கண்டு பிடிக்க முடியலையாம்...”

வெட்டிய மாடுகளில் ஒன்றின் கருப்பையில் 3-4 மாத இளம் கன்று இறந்தபடி கிடந்தது. வெட்டும்போது அதன் பன்னீர்குடம் குத்தப்பட்டு கருப்பை நீர் வெளியேறியிருந்தது. கழுத்து பகுதியின் யுசுலர் வெயின் (jugular vein) வெட்டுப்பட்டிருக்க வில்லை.

“குருஸ். சவரா வெட்டினவன் முஸ்லீம் இல்ல. அவங்கள் கட்டாயம் கழுத்து நரம்ப வெட்டி ரத்தம் முழுக்க ஓட விடுவாங்க. ஹலால் முறை. இது அப்பிடி இல்ல.”

இப்ப எங்க சேர். கள்ள மாட்டு இறைசில முசுலீம் என்ன தமிழ் என்ன ...அந்தரத்தில் வெட்டுறது தானே. இங்க வெட்டி கூலர்ல கொழும்புக்கு அனுப்புறாங்க. எல்லாம் முஸ்லீம் யாவாரிக தான். அவனுக்

நான் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு புன் முறுவல் செய்தேன்....

இரப்பையில் நேற்று சாப்பிட்ட புற்கள் பாதி அரைப்பட்டபடி கிடந்தது. மாட்டு இரப்பையை வெட்டினால் எத்தனை கிளவுஸ் போட்டாலும் 2 நாட்களுக்கு அந்த மணம் போகாது. நாங்கள் ஒருமாதிரி இறந்த இரண்டு மாடுகளையும் போஸ்ட் மோட்டம் செய்து முடித்தோம்.

ஓஜசி சிங்களத்தில் விபரங்களை கேட்டார். அது ஏப்ரல், 21 தாக்குதலின் பின்னரான காலபகுதி. முஸ்லீம் உரிமையாளர் மீதும் ஒருவித சந்தேகம் அவருக்கு இருந்ததை புரிந்து கொண்டேன். இந்த நாட்களில் இறைச்சி விற்பவர்களை விசாரித்து பார்த்து சந்தேக நபர்களுக்கு உள்ள தொட்பை பார்ப்பதாக சொன்னார். தான் தூய பௌத்தன் எனவும் இந்த மரபாத கத்தை செய்தவர்களை தண்டிக்காமல் ஓயப்போவ தில்லை எனவும் என்னிடம் குரூரைத்தார்.

“நான் இங்க வந்த இரண்டு வருசத்தில் இப்பிடி எட்டு பத்து கேஸ பார்த்திருப்பன். என்ன உங்கட பறையனாளங்குள ஏரியாவில கொஞ்சம் கூடத்தான். மடு ரேன்ஞ் காடுகளும் இங்க பக்கத்தில் இருக்கு தானே... ஒருக்கா பசுமாட்ட கொண்டு கிணற்றுக்க மிச்சத்த போட்டுட்டாங்கள். சாட்சி சொல்ல ரெண்டு தடவ போனன்..இன்னும் அந்த கேஸ் வவுனியா கோட்ட போகுது. இதால உங்களுக்கு அலைச்சல் எங்களுக்கு அலைச்சல். இதோ இந்த கேசம் எத்தின நாள் இழுபட போகுதோ. இந்த பகுதி காட்டு பகுதி எண்டதால அடிக்கடி மான் மரை உங்கட ஆக்கள் பிடிப்பாங்க . அந்த ரிப்போட்டையும் நாங்கதான் குடுப்பம். குற்றத்த ஒப்பு கொண்டாசரி. இல்லாட்டி அலைச்சல்தான்.

“உடும்பு மான் மரைக்கு கடும் பைன்.”

தெரியும் உங்கட ஆட்கள் எங்க எல்லாத்தையும் பிடிக்கிறியல்? என்று நக்கலாக கேட்டேன்.

அதுவும் சரிதான்... என பலமாக சிரித்தார். தான் இந்தமாதிரியான கொடுமைகளை செய்ய விட மாட்டேன் என்றார். மறுபடியும் தான் தூய பௌத்தன் என்பதை சொன்னதோடு, மேலதிகமாக தான் தங்காலை, தென் மாகாணத்தவன் எனவும் மார் தட்டினார். நான் உள்ளுக்குள் சிரித்து கொண்டு,

இரண்டு நாட்களில் ரிப்போட் தருவதாக சொன்னேன். இரண்டு நாட்களில் வந்தார்கள். தலையில் தாக்கப்பட்டு மரணம் என அறிக்கை கொடுத்தேன்.

பிறகு சில நாட்களில் குற்றவாளி பிடிபட்டதாகவும் பொலிசின் தலையீட்டுடன் அந்த கேஸ் சமாதான படுத்தப்பட்டதாகவும் குற்றவாளிகள் ஒரு தொகை நட்ட ஈட்டை வழங்கியதாகவும் கேள்விப்பட்டேன்.

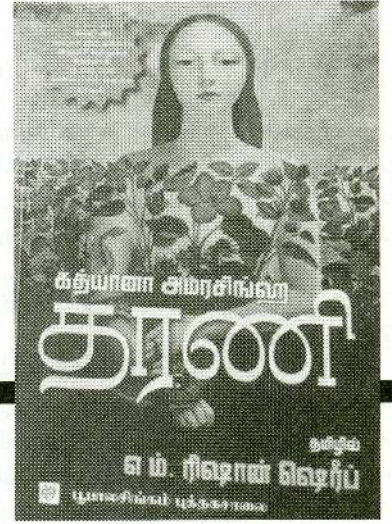
“அந்த தூய பௌத்த தென்மாகாணத்தவர் என்ன செய்தாரோ பாவம்” என்று சிரித்தபடி குருசிடம் சிரித்தபடி கூறினேன்.

சில நாட்களில் அதே பறையனாளங்குள பொலிஸ் நிலையத்தினர் என்னை அழைத்தார்கள். இன்னும் சில மாடுகள் கொல்லப்பட்டுள்ளதாகவும் பார்க்க வேண்டும் என சலிப்புடன் நானும் குருசும் போஸ்ட் மோர்ட்டம் செய்ய புறப்பட்டோம். ●

கத்யானா அமரசிங்கவின் “தரணி”

பொழுதுசென் னுமே
யாழ்ப்பாணம்

அண்மையில் நான் வாசித்த புனைகதை “தரணி”. இதுவொரு சிங்கள நாவலின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு. சிங்கள இலக்கிய உலகில் நன்கறியப்பட்ட எழுத்தாளர்களிலொருவர் கத்யானா அமரசிங்ஹ. புனை கதை, கவிதை, மொழிபெயர்ப்பு என இலக்கியத்தில் பன்முகத்திறமை மிக்கவர் இவர். அத்துடன் ஊடகத் துறையிலும் தீவிரமாகச் செயற்படும் சமூக, அரசியற் செயற்பாட்டாளர். இலங்கையின் சமகால சமூக, அரசியற் பிரச்சினைகளில் மிகுந்த தெளிவு மிக்கவர். அவற்றை இன, மத, மொழி ரீதியாக அணுகாமல், மானுடப்பிரச்சினைகளாக அணுகுமொருவர். இதனை இவர் எழுதி அண்மையில் வெளிவந்த “தரணி” நாவலிலும் காணலாம். இந்நாவல் இலங்கையில் பல விருதுகளுக்குப் பரிந்துரை செய்யப்பட்டுள்ளதும்குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நாவலைத் தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்திருப்பவர் எழுத்தாளர் எம்.ரிஷான் ஷெரீப். இவரும் இலக்கியத்தின் பல்வகைப்பிரிவுகளில், மொழிபெயர்ப்பு உட்பட, காத்திரமான பங்களிப்பைச் செய்து வருபவர். ஏற்கனவே பல நூல்களை, ஆக்கங்களைச் சிங்கள மொழியிலிருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்திருக்கின்றார். இந்நாவலின் மொழிபெயர்ப்பும் இவரது மொழி பெயர்ப்பில் தமிழுக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற சிறந்த படைப்புகளிலொன்றாக அமைந்துள்ளதென்பதை வாசிக்கும் எவரும் உணர்ந்து கொள்ளலாம். நூலைப் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வெளியிட்டுள்ளது.

கத்யானா அமரசிங்ஹவின் “தரணி” நாவலானது கருவினைச் சுருக்கமாகக் கூறுவதாயின் துலன்யா என்னும் பெண்ணொருத்தியின் வாழ்வு பற்றிய, அவளைப் பல்வகைகளில் பாதித்த ஆளுமைகளைப் பற்றிய அவளது எண்ணங்களின் தொகுப்பாகக் கூறலாம். அடிப்படையில் தாய் காதல் உணர்வுகளை மையமாக வைத்துப் பின்னப்பட்ட நாவலென்றும் கூறலாம். இந்நாவலில் நடமாடும் முக்கிய பாத்திரங்களின் காதலை விபரிக்கும் நாவலென்றும் கூறலாம். அப்பாத்திரங்களின் காதல் உணர்வுகளை துலன்யாவின் எண்ணங்கள் வாயியலாகக் கதாசிரியர் விபரித்துச் செல்வதுடன், துலன்யாவின் காதல் உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றார். இவ்விதம் மானுடக் காதலை மையமாக வைத்துப் புனையப்பட்ட நாவலென்றவுடன்

இந்நாவலை அன்றாடம் வெகுசனப் பத்திரிகைகளில், சஞ்சிகைகளில் வெளியாகும் பொழுதுபோக்கு அம்சங்களுடன் கூடிய காதல் கதைகளிலொன்றாக எண்ணிவிடாதீர்கள். தூய்மையான மானுடக் காதலை விபரிக்கும் அதே சமயம், இந்நாவலானது பல்வகைகளில் சிறந்து விளங்குவதை வாசிக்கும் எவரும் உணர்ந்து கொள்வர். படைப்புத்திறமை, பாத்திரப் படைப்பு, மொழி மற்றும் கூறும் பொருள் என்பவற்றில் இந்நாவல் சிறந்து விளங்குகின்றது.

கதாசிரியரின் படைப்புத்திறனை இந்நாவலானது கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள கதைப்பின்னல் வெளிப்படுத்துகின்றது. நாவலின் பிரதான பாத்திரமான துலன்யா வாசிக்கும் எவரும் மறக்க முடியாத வகையில் நாவலில் உலா வருகின்றாள். குழந்தைப்பருவத்திலிருந்தே அவள் வாழ்க்கை ஏனைய குழந்தைகளிலிருந்து ஒருவிதத்தில் வேறுபட்டதாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. அவள் அடிக்கடி பகற் கனவுகள் காணுகின்றாள். அவ்விதம் காண்கையில் அக்கனவுகளில் நடமாடும் மாந்தர்களும் அவள் நிஜவாழ்வில் பின்னிப் பிணைந்து விடுகின்றார்கள். கனவுலக மாந்தர்கள் சிலருடன் அவள் உரையாடுகின்றாள். உணர்வுகளைப் பரிமாறிக்கொள்கின்றாள். சிறு வயதில் தனிமையில் தன் துணிப்பொம்மையைத் சிநேகிதியாக வைத்து உரையாடி வளரும் அவள் பின்னர் தன் கனவுலகத்து மனிதர்களுடனும் அவ்விதமே உறவாடி வருகின்றாள். அதே சமயம் அவள் சாதாரண பெண்ணாகவும் அன்றாட வாழ்வினைக் கொண்டு நடத்தக் கூடிய ஒருவளாகவும் வாழ்ந்து வருகின்றாள். அவளது தனிமையை நாடிய போக்கும், கனவுலக மனிதர்களுடன் உரையாடி, உறவாடும் போக்கும் அவளது பிரியத்துக்குரிய உறவினர்கள் மத்தியில் அவளையிட்டுக் கவலையை ஏற்படுத்துகின்றது. அவளுக்கு உளவியல்ரீதியிலான பிரச்சினை இருக்கின்றதோ என்னும் சந்தேகத்தை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்துகின்றது. அவளை உளவியல் வைத்தியரைக் காண அழைத்துச் செல்கின்றார்கள். அவளோ அவர்கள் தனக்கு எதுவுமில்லாதநிலையில் தன்னை உளவியற்பாதிப்புக்குள்ளாகிய ஒருவளாக கருதி நடத்துவதாக ஆத்திரம் கொள்கின்றாள். உண்மையில் துலன்யா களங்கமற்ற அற்புதமான பெண்மணி. அவள்

தன் நாட்டின் சக மாந்தர்களை மாணுடர்களாக எண்ணியே அவர்களுடன் உறவாடுகின்றாள். எங்காவது அவர்களை அவள் மத, மொழி, இனரீதியாகப் பிரித்துபார்க்காத ஒருவளாகவே வாழ்ந்து வருபவள். அவ்விதமான ஒருவள் தன் கதையினை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்கின்றாள். தன் கதையைக் கேட்கும் வாசகர்கள் தன்னைப்பற்றி எடைபோடுங்கள் என்று வேண்டிக்கொள்கின்றாள். இவ்விதமே நாவல் ஆரம்பமாகின்றது. இவ்விதமாகத் தன் கதையைக் கூறத் தொடங்கும் துலன்யா பின் வருமாறு கூறத் தொடங்குவாள்:

“நான் உங்களிடம் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம், என்னைக்குறித்த அவர்களது கருத்துகளை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு முன்பு, நான் முன் வைக்கும் இந்தக் கதையை மிகவும் கவனமாக வாசிக்கும்படி மாத்திரமே. எனது வாழ்க்கையை மிகவும் பாதித்த ஆண்களினதும், பெண்களினதும் ஊடாக இந்தக் கதை பின்னப்

பட்டிருக்கின்றது.”

இந்நாவலானது துலன்யா என்னும் பெண்ணின் வாழ்வை, அவளைப் பாதித்த மாணுட ஆளுமைகளைப் பற்றி விபரிப்பதாகும். இவ்விதமாக ஆரம்பத்திலேயே நாவல் கூறப்போகும் விடயம் முற்றாகப் புரிந்து விடுகின்றது. அவ்விதமிருந்தும் நாவலைப்படிக்க வாசகர்களைத் தூண்டும் வகையில் நாவல் படைக்கப்பட்டுள்ளது; கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பாத்திரப்படைப்பிலும் இந்நாவல் தனித்துவம் மிக்கதாக விளங்குவதுடன், பாத்திரங்களை உயிர்த்துடிப்புடன் படைப்பதிலும் ஆசிரியர் வெற்றிபெற்றுள்ளார். இந்நாவலைப்படித்து முடிந்ததும் ஒருவரைக்கூட என்னால் மறக்கமுடியவில்லை. பாத்திரங்கள் அனைவரையும் என்னால் எவ்விதச் சிரமங்களும்மில்லாமல் நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடிகின்றது. அது ஒன்றே பாத்திரப்படைப்பின் வெற்றியை வெளிப்படுத்துகின்றது. இந்நாவலில் துலன்யா விபரிக்கும் மாணுட ஆளுமைகளில் முக்கியமானவர்கள் அவளது அம்மா, அம்மம்மா, அக்கா, பெரியண்ணன், ரஞ்சித் அண்ணன், ரவீந்திரன்,

ஜெயகாந்தன், வர்ணிகா மற்றும் ராஜினி. இவர்களுடன் மனநல மருத்துவன் வனசிங்ஹ. இவர்கள் அனைவருமே நாவலை வாசித்து முடிந்த பின்னரும் வாசிக்கும் வாசகர்கள் நெஞ்சங்களில் நிரந்தரமாகத் தங்கி விடுகின்றார்கள்.

பெரியண்ணன் வாழ்க்கையின் அடித்தட்டு மாணுடர்களின் நல்வாழ்வுக்காகப்போராடும் புரட்சிகர சிந்தனைகள் மிக்க மனிதர். அதற்காகவே அவர் கைது செய்யப்பட்டு வதைகளுக்குள்ளாக்கப்பட்டு நடைப்பிணமாக விடுதலையாகின்றார். அதன் பின்னர் அவரது வாழ்க்கை மீண்டும் பழைய நிலைக்குத் திரும்பவேயில்லை. வீட்டிலிருந்து நீங்கி வாழ்க்கையைத் தொடங்கும் அவர் ஒருநாள் தன் வாழ்வை முடித்துக் கொள்கின்றார். அவரது நண்பனான தமிழனான ரவீந்திரனோ வெள்ளை வானில் வந்தவர்களால் கடத்தப்படுகின்றான். இறுதியில் எரியுண்ட நிலையில் அவனது உடல்தான் எஞ்சுகின்றது. அவன் மேல் துலன்யாவின் அக்கா உயிரையே வைத்திருக்கின்றாள். அவனும் அவளையே காதலிப்பதாகத் துலன்யாவும் எண்ணுகின்றாள். ஆனால் நாவலின் இறுதியில்தான் தெரிய வருகின்றது அவன் விரும்பியது அவளது அக்காவையல்ல. அவளைத்தான் என்று. இதற்கிடையில் அவளது திருமணம் நடைபெறாது அவளது வயதும் ஏறிக்கொண்டே செல்கின்றது. இச்சூழலில் அவளது வாழ்வில் எதிர்ப்படுகின்றான் ஜெயகாந்தன். நாட்டின் அரசியற் துழல் காரணமாக நாட்டை விட்டு இங்கிலாந்துக்கு அகதியாகச் சென்று அங்கு வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு, நாட்டில் யுத்தம் முடிவுக்கு வந்தபின்னர் திரும்புவன். வயது முதிர்ந்தவன். அவன் மீது அவள் காதல் வயப்படுகின்றாள். ஆனால் அவனோ இயக்கப்போராளியான ராஜினியின் மீது காதலை வைத்திருப்பவன். யுத்தச்சூழலில் காணாமல் போன தனது காதலி என்றாவது திரும்பிவருவான் என்று நம்புவன். அவனும் வாழ்க்கைப்போராட்டத்தின் விளைவாக மீண்டும் இங்கிலாந்து திரும்புகின்றான். இந்நிலையில் திருமண வயதினைக் கடந்தும் கன்னியாகவே வாழும் துலன்யாவுக்கு எப்படியாவது திருமணம் முடித்து வைக்க அவளது தாயார் விரும்புகின்றாள். அவளது உறவினனான வர்ணிகாவை அவளுக்குக் கட்டி வைக்கின்றாள். வர்ணிகாவும் முதிர்ச்சியடைந்த மனத்தை உடையவன். துலன்யாவுக்கு ஜெயகாந்தன் மீதான காதலை உணர்ந்தவன். இருந்தும் அவளை மனப்பூர்வமாக ஏற்று மனைவியாக்கிக்கொள்பவன். கள்ளங்கபடமற்ற துலன்யாவுக்கு ஏற்ற கணவன் அவன். தூய்மையான உள்ளம் அவனுடையது. இவ்விதமாகச் செல்லும் கதையோட்டத்தில் ராஜினியைத் தன் கனவுலகத் தோழியாக உருவகித்துத் துலன்யா உரையாடுகின்றாள்; உறவாடுகின்றாள்.

இவ்விதம் பாத்திரப்படைப்பில் தனித்துவம் மிக்கதாக விளங்கும் நாவலின் மொழியும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. இயற்கையை, சக மாணுடரைப்பற்றிய துலன்யாவின் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தும் நாவலின் மொழிநடை நாவலின் சிறப்புக்கு முக்கிய காரணங்களிலொன்று. வாசகர்தம் இதயங்களை வருடிச்செல்லும் நடை. பாத்திரங்களின் உணர்வுகளைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தும் மொழி. உதாரணங்

கனாகப்பின்வரும்பந்திகளைக் குறிப்பிடலாம்:

“வயலைத் தாண்டி ஒரு பசும் புல் நிலம். அதையும் தாண்டி ஒரு பற்றைக்காடு. தொலைவில் நீல மலைத்தொடர் வரைக்கும் விரிந்து செல்லும் இப்பூமியின் தரிசனமானது அதிகாலை வேளைகளில் பனிப்புக்காரால் மூடியிருப்பதைக் காணலாம். அன்று, அசோக மரத்தினருகே வாங்கில் அமர்ந்திருந்த நான் அச்சத்தில் உறைந்து போய், அறுவடைக்குப்பிறகு பாழடைந்து போயிருந்த வயல்வெளியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சிறு பராயத்தில் அவ்விடத்தில், அதே பலகை வாங்கில் அமர்ந்திருந்த நானும், அக்காவும், பெரியண்ணனும் ஆகாயத்தில் பறந்து கொண்டிருக்கும் பறவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்போம். தோட்டத்தின் இடதுபக்க மூலையிலிருந்து தோன்றும் அவை முற்றத்தினூடாக ஆகாயத்தின் ஏகாந்தத்தைக் குலைத்தவாறு பறந்து சென்று தூரமலைத்தொடரில் ஓளிந்துகொள்ளும். அவை அவ்வாறு பறந்துசென்று எங்கே தங்கிக்கொள்ளும் என நான் பல தடவைகள் சிந்தித்திருக்கின்றேன். பால்ய வயதில், இரவில் ஆகாயத்தில் உதித்திருக்கும் நட்சத்திரக் கூட்டங்களை நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததுவும் இவ்விடத்திலிருந்து தான். பெரியண்ணன் பெருங்கரடி, சிறு கரடி விண்மீன் தொகுதிகளை வேறுபடுத்தி அறிந்துகொள்ளும் விதத்தை எனக்கும், அக்காவுக்கும் கற்றுத்தந்தார்.” (பக்கங்கள் 8-9)

இவ்விதமாகப்பெரியண்ணன் வாழ்ந்தபோது தன் வாழ்வினை விபரிக்கும் துலன்யா அவர் தன் வாழ்வை முடித்துக்கொண்டதும் அதன்பின்னரான தனது வாழ்வினைப்பின்வருமாறு விபரிக்கின்றார்:

“இராக்கால வானத்தை நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போதிலும், ஏனைய நாட்களைப்போல் பெருங்கரடி விண்மீன் கூட்டத்தை அடையாளம் காண என்னால் இயலாதிருந்தது. நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் தெளிவற்றதாக ஒன்றின் மேலொன்றென ஒழுங்கற்று உதித்திருப்பதாக எனக்குத்தென்பட்டது. இருண்ட வானத்தில் நட்சத்திரங்கள் ஓளி மங்கியிருப்பதைப் பார்த்தவாறிருந்தேன்.” (பக்கம் 23)

இவ்விதமாகப் படைப்புத்திறமை, பாத்திரப் படைப்பு, மொழி ஆகியவற்றில் சிறந்து விளங்கும் கூறும் பொருளிலும் தனித்துவம் மிக்கதாக விளங்குகின்றது. அத்துடன் நாட்டின் சமூக, அரசியற் தூழல்கள் எவ்விதம் மக்கள்தம் வாழ்வினைப்பாதித்துள்ளன என்பதையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. எழுதுவதன் மூலம் சமூக, அரசியற் செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்கும் ஜெய காந்தன், மக்கள் மீதான அரசின் மானுட உரிமை மீறல் களால் ஆயுதத்தைக் கையிலெடுக்கும் பெண் போராளி யான ராஜினி, அவர்களுக்கிடையில் நிலவும் காதலை, உள்ளக் குமுறல்களை விபரிக்கும் நாவல் அதே நாட்டுச் சூழல் எவ்விதம் அவர்கள்தம் வாழ்வினைச் சீரழித்து விடுகின்றது என்பதையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அவர்களை மட்டுமல்ல பெரியண்ணனின் முடிவுக்கும், ரவிந்திரனின் முடிவுக்கும் நாட்டில் நிலவும் சமூக, அரசியல் மற்றும் பொருளியற் தூழல்கள்தாம் காரணங்களாக அமைந்துவிடுகின்றன. இவர்கள் அனைவர்தம் வாழ்வியற் பிரச்சினைகளை, சவால்களை மானுடர்தம் பிரச்சினைகளாக அணுகுவதில் வெற்றியடைந்துள்ளார்

கதாசிரியர். நாவலை வாசித்து முடிக்கையில் எதற்காக இந்நாட்டு மானுடர்கள்தம் வாழ்வு இவ்விதம் சிதைந்து போக வேண்டும்? எதற்காக இவர்களுக்கிடையிலான காதல் உணர்வுகள் இவ்விதமான வலிகளுக்கு, வதை களுக்குள் ளாக வேண்டும்? என்று இந்நாட்டு மானுடர்கள் தம் வாழ்வில் பூரண மகிழ்ச்சி நிறையும்? எதற்காக இந்நாட்டு மனிதர்கள் அந்நிய நாடுகளில் அகதிகளாக அலைய வேண்டும்? என்று அடக்கு முறைகள் அனைத்தும் நீங்கி இந்நாட்டு மானுடர்கள் அமைதியான, அன்புமயமான வாழ்க்கையினை இன, மத, மொழி மற்றும் வர்க்க வேறுபாடுகளற்று வாழும் நிலை உருவாகும்?

ஒருவகையில் இந்நாவலின் மாந்தர்கள் அனைவரும் குறியீடுகள். நாட்டின் சமூக, அரசியல் மற்றும் பொருளியற் பிரச்சினைகளை விபரிக்கும் குறியீடுகள் அவர்கள். இவ்விதமாகச் சீர்குலைந்திருக்கும் மண்ணில் அமைதியும், நல்லினக்கமும் மலர வேண்டுமானால் எவ்விதம் முடியும்? அதற்கான பதிலையும் நாவலே முன்வைத்துமுள்ளது நாவலின் பிரதான பாத்திரமான துலன்யாவின் வடிவில். கள்ளங்கபடமற்ற துலன்யா எவ்விதம் சக மானுடர்களை மானுடர்களாக ஏற்றுக்கொண்டு காதலிக்கின்றானோ? அவர்கள் மேல் அன்பு வைக்கின்றானோ? நட்பு வைக்கின்றானோ? அவ்விதமே வையுங்கள் என்று மறைமுகமாகக் கூறுமொரு குறியீடுதான் துலன்யா பாத்திரம்.

தரணி என்றால் பூமி. இந்நாவலின் தலைப்பு எதனால் தரணி என்று எண்ணிப்பார்த்தேன். சமூக, அரசியல் மட்டும் பொருளியற் பிரச்சினைகளால் மத, மொழி, மற்றும் இனப்பிளவுகளால் பற்றியெரிந்து கொண்டிருக்கின்றது இத் தரணி. இவற்றுக்கெல்லாம் உண்மையான தீர்வு சக மானுடர்கள் மீதான நிபந்தனையற்ற பூரணமான தூய அன்பே! துலன்யாவின் சக மானுடர் மீதான தூய அன்பு அதனையே மறைமுகமாகக் கூட்டிக்காட்டுகின்றது.

அஞ்சலி : கலைவாதி கலீல்

1943.10.13 இல் மன்னாரில் பிறந்த கலீல் அவர்கள் ஆசிரியராக, உப அதிபராக, சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராக, உதவிப்பீடாதிபதியாக கடமையாற்றியவர். 1956 ஆம்

ஆண்டு “மறைந்த இருள்” என்னும் சிறுகதையை எழுதி இலக்கிய உலகில் பிரசவித்தார். “ஒரு வெள்ளி ரூபாய்” என்னும் முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டதோடு மேலும் பத்துநூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். கலா பூஷணம், கலைக்குரூசில், கலாகேசரி போன்ற விருதுகளைப் பெற்றவர். இலக்கிய உலகிற்கு தன்னாலான பல பங்களிப்புகளை செய்து வந்த கலைவாதி கலீல் 9.06.2023 இறைவனடி சேர்ந்தார். அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய இஊறவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

இயாத கொலைகள்

7

கொலை நிகழ்ந்த இடங்களுக்கு அருகே இந்த மறைகாணொளிக் காட்சிகளை உதவிக் காவலர் அசகாயன் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார். அந்தக் காவல் நிலையம் அனுதினமும் நகைச்சுவையாலும், விசாரணையாலும், குற்றவாளியின் மன்றாட்டங்களாலும் நிறைந்திருக்கும். மல்லிகைத் தோட்டமொன்றின் நறுமணத்தை உள்ளிழுத்துச் சொக்கிப்போகும் சிறுமியைப் போல, மத்தியான நேரங்களில் மெய்ம்மறந்து உறங்கலாம், செழிப்பான குடும்பத்தின் வாரிசுகள் யாரேனும் குற்றஞ் செய்து மாட்டிக்கொண்டால், உடனடி விடுதலையை அவாவி நிற்பார். அத்தருணத்தில் காவலர்களின் சட்டைப்பை பூரித்துப்போகும். ஏழைகளும், ஏதிலிகளும் பதவி உயர்வுகளுக்குப் பயன்படுவர். வறியவர்கள் எப்போதும் காவலர் கடமையுணர்வின் அடையாளங்களாகி, நீதிபதிகளின் கருணைக்கோ தண்டனைக்கோ உள்ளாவர். இத்தகைய நீரோட்டத்தில் திடீரென மாற்றம் நிகழ்ந்தது. காலத்தின் மந்திரக் கோல் அசைந்தது. தொடர் கொலையாளி குறித்த மர்மம் காவலர் மனதின் மெல்லிய பிரதேசங்களைத் தின்னத் தொடங்கியது. எப்படியாவது இந்த அழுத்தத்திலிருந்து விலகி ஆசுவாசங் கொள்ளவே அனைத்துக் காவலரும் விரும்பினர். ஏதேனும் சின்னஞ்சிறிய ஆதாரம் என்றாலும் கிடைத்து விடாதா? என்ற நற்பாசையில் அசகாயன் மறைகாணொளிக் காட்சிகளை உன்னிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“யுரேகா” “யுரேகா” என்று கத்துமளவிற்கு அசகாயனின் மனம் மகிழ்ச்சியில் பொங்கியது. செவ்வுகிரன் கொல்லப்பட்ட இடத்திற்கு அருகேயிருந்த காணொளிப் பதிவில் வித்தகன் தென்பட்டார். அவரை அநாமிகன் கொல்லப்பட்ட இடத்திற்கு அருகேயிருந்த காணொளிக் காட்சியிலும் அவதானிக்க முடிந்தது. வித்தகன் சராசரிப் பொதுமகன் அல்லன்; மிக முக்கியமான நபர்! காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர் சங்கத்தின் முதன்மை உறுப்பினர். வடக்கிலும் கிழக்கிலும் நிகழ்கின்ற பொதுமக்கள் சார்ந்த போராட்டங்களில் பங்கெடுப்பவர். புலனாய்வுப் பிரிவினரும் வித்தகன் மீது ஒரு கண் வைத்திருந்தனர். வித்தகன் இந்தக் கொலைகளில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கலாம் என அசகாயன் நினைத்த கணத்திலே, பல்லியொன்று “இச்... இச்....

இச்...” என உச்சத்திலிருந்து சத்தமிட்டது. உச்சத்துப் பல்லி அச்சமில்லை என்று தாயார் அடிக்கடி சொல்வதை சகாயன் நினைத்துப் பார்த்தார்.

அசகாயனும், கனகமுகனும் வித்தகனின் வீட்டினுள் நுழைந்தபோது, வாசலிலே அமர்ந்திருந்த வித்தகனின் தந்தை மாட்டுக்குச் சேர்வை அரிந்து கொண்டிருந்தார். அவர் கையிலிருந்த கத்தி பளபளப்பாக இருந்தது. நுங்கின் பனுவிலை நீக்கி, மேற்புறத் தோலைச் சீவி அகற்றினார். உட்புறத்தினை சின்னஞ்சிறிய துண்டுகளாக அரிந்தெடுத்தார். தாத்தாவின் அருகிலே வித்தகனின் மகன் அமர்ந்திருந்தான். அணில் குடித்தது போக, நுங்கின் எஞ்சிய கண்களைக் குடிப்பதற்காகத் தாத்தாவின் அருகிலே முகாமிட்டிருந்தான். “சார்பு” கிழிப்பதற்காகப் பனையோலையும் சத்தகமும் அவனுக்குப் பக்கத்திலே இருந்தன. ஈர்க்கினை அகற்றிப் பச்சை ஓலையினைச் சிறு கீலங்களாக்கி, அருவாள் மணையால் நறுக்கி விட்டு, மாட்டுக்கு உணவாகப் போட வேண்டும். நுங்கைக் குடித்துவிட்டுத்தனக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட வேலையைத் தொடங்குவோம் என்ற எண்ணத்தில் தாத்தாவுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தான்.

“உண்மையான குற்றவாளியை விரைவிலே கண்டு பிடிப்பீங்கள் என்று நம்புறன்”

“நிச்சயமாகக் கண்டு பிடிச்சிடுவம். கவலை வேணாம் வித்தகன்”

“மிக்க மகிழ்ச்சி”

“நாங்கள் கிளம்புறம்”

வித்தகன் மீதான அனைத்துச் சந்தேகங்களும் நீங்கிய நிலையில் அசகாயனும், கனகமுகனும் வித்தகன் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டனர். அரசியற் கட்சியினர், முன்னாள் போராளிகள், புலம் பெயர்ந்து மீளவும் தாயகம் திரும்பியோர் என்றவாறாக அனைவரிடமும் விசாரணை நடத்தியாயிற்று. ஆனாலும் அடுத்த கட்டத்திற்கு எதுவும் நகரவில்லை. சூன்யத்துள் எதைத் தேடுவது? சிறிய இழையொன்று கிடைத்தால் போது மென்று “பொலிஸ் புத்தி” புலம்பியது. அவர்களின் மனதிலே உருவமற்ற ஒருவன் உறைந்திருந்தான். புதிர் முடிச்சுகளை அவிழ்த்தால் அவனுக்கு உருவம் கிடைக்கும். அவிழ்ப்பதற்கான எந்த இழையும் கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் வரை தென்படவில்லை.

8

நந்தவனத்தினுள் அனுமதியின்றிப் பிரவேசிக்கும் வண்ணத்துப்பூச்சி, அங்கே உலாவும் எந்தப் பேரழகியையும் கண்டுவியப்பதில்லை. மரக்கிளையில் அமர்ந்திருக்கும் ஓணான் ஒன்றின் நாக்கிலே மரணப்பொறி இருக்கலாம் என்ற பயத்தில் கிளைகளோடு உறவாடாது இருப்பதில்லை. ஒவ்வொரு

உயிரிக்கும் சாவைத் தள்ளிப்போடும் எத்தனமே வாழ்வாகிறது. இயங்கியற் பொருள்களும் நிலையியல் பொருள்களும் எத்தனைகோடி கதைகளைச் சுமந்துள்ளன. காற்று மரத்திடம் ஓயாமற் கதை சொல்கிறது. அலை கரையிடம் ஓயாமற் கதை சொல்கிறது. மின்மினி இருளிடம் ஓயாமற் கதை சொல்கிறது. இயற்கையின் பெருவெளி கதைகளால் நிறைந்திருக்கிறது. கதைகளின் வழியே தான் காலத்தைக் கடக்கிறோம். காலம் கதையாகிறது. கதை காலமாகிறது.

எத்தனை எத்தனை கதைகளைக் கேட்டுச்சலித்த அந்தக் காவல் நிலையம் கொலையாளி ஒருவனின் கதைக் காக்க காத்துக் கிடந்தது. அசகாயனுக்கு இனிப்பான செய்தியொன்றினைச் சொல்லப் போவதாக கனகமுகன் கைபேசியில் கூறியிருந்தார். அவரது வரவுக்காக அசகாயன் காத்திருந்தார். அவர் கண்கள் வாசலையே பார்த்த வண்ணமிருந்தன. தெருவிலே சென்ற சிறுவன் ஒருவன் காவல் நிலையத்தை மெதுவாக எட்டிப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றான். அவனது கையிலே சைக்கிள் சக்கரத்தின் கம்பியொன்று வில்போலவளைந்திருந்தது. மெல்லிய நைலான் நூலொன்றைக் கட்டியிருந்தான். மறுமுனையில் ஆணி தொங்கியது. சைக்கிள் கம்பியின் ஒருமுனையில் உட்புறத்திருக்குள்ள சிறுநட்டு அமைந்திருக்கும். அதனைப் பக்கம் மாற்றிப் பூட்டிவிட்டு அதன் நுண்வாயில் தீக்குச்சி மருந்தைத் திணித்து ஆணிமுனையைச் செருகி ஓங்கி அடிக்க “படர்” என்று வெடிக்கும். அசகாயனுக்கு சின்ன வயதிலே சைக்கிள் சக்கரக் கம்பியில் “அடிவெடி” செய்த ஞாபகம் நிழலாடியது. சிறுவனின் பெற்றோர் காவல் நிலையத்திற்கு முன்னால் வெடிச்சத்தம் போடக்கூடாது என்று எச்சரித்து அனுப்பியிருக்க வேண்டும். அதனால் தான் அவன் எட்டிப் பார்த்து விட்டுச் சென்றான் என அசகாயன் எண்ணினார். அப்போது தூரத்தில் “படர்” என்றமெல்லிய சத்தம் கேட்டது. அசகாயனின் உதடுகளில் குறுநகை அரும்பியது. அரும்பிய குறுநகை அடுத்த கணமே காணமற்போனது. வாசலில் கனகமுகன் நின்றிருந்தார்.

“குட் ஈவினிங் அநாமிகன்... நல்லசெய்தியோட வந்திருக்கிறன். கடைசியாகக் கொல நடந்த இடத்தில இரண்டு கைபேசியள் கிடைச்சிது. ஒண்டு கொல செய்யப்பட்டமனோ தீரன்... மற்றது...”

“மற்றது... ஆர்... சேர்”

“பூவரசப்பூக் கட்சியினர் உபதலைவர் நாயமதுரன்...”

அவரை விசாரிச்சால் எல்லாம் தெரிஞ்சிடும்”

“வாங்கோ... சேர்... உடன கிளம்புவம்”

அசகாயனும் கனகமுகனும் விரைவாக வாசலை நோக்கி நடந்தனர். அவர்கள் வாசலில் இறங்க, மழுத் அம்பாரியின் வாகனம் வாசலில் வந்து நின்றது. விறைப்பான தோற்றத்தோடு மழுத் அம்பாரி வாகனத்திலிருந்து இறங்கினார். உயிரற்ற சிரிப்பொன்றினை உதிர்த்தார்.

“குட் ஈவினிங்... பேந்தும் ஒரு துக்கமானசெய்தி வந்திருக்கு... பூவரசப்பூக் கட்சியினர் உபதலைவர் நாயமதுரனை அந்தக் கொலைகாரன் கொன்றிட்டான். கையில் கத்தியால் “சிபி” என்று எழுதியிருக்காம்”

அசகாயனும், கனகமுகனும் அதிர்ச்சி அடைந்தனர். சற்று முன்னர், திருநீறு போட்டு துலக்கிய அரிக்கன் விளக்கின் சிமினி போல காணப்பட்ட

முகங்கள் புகை படிந்தன. அலம்பல் வேலியில் அமர்ந்திருந்த தும்பியைப் பிடிப்பது போல, இந்த வழக்கினை நிறைவு செய்ய முடியாது என்பது உறுதியாகத்தெரிந்தது. சாணேறமூழும்சறுகியது.

“ஏதாவது ஒரு திசைநோக்கி நகர ... நிறு தடயமாவது கிடைக்க வேணும். என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்ல சேர்”

“ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கு” என்றார் மழுத் அம்பாரி. அவரது குரலில் வெற்றிக்கான பாதையொன்று திறந்ததைப்போன்ற புளகாங்கிதம் வெளிப்பட்டது.

“என்னெண்டு சொல்லுங்கோ சேர்”

“துப்பறியும்புலி அரிமாநேத்ரனிடம் உதவிகேட்போம்”

9

“ஸிம்ஹாவ லோகனம்” என்ற வடமொழித் தொடருக்கு அரிமாநோக்கு என்றுபொருள். வனத்தில் ராஜநடை போட்டுச் செல்லும் சிங்கம் முன்னும் பின்னும் நிதானித்து நோக்கிவிட்டுப் பயணிக்கும் இயல்பினை உடையது. அரிமாவின் இந்த நோக்கு நிலை வேறெந்த ஜீவராசிகளிடமும் கிடையாது. அதனால் தான் அடவி ராஜ்யத்தின் அரசனாக அரிமாவை ஆராதிக்கிறார்கள். குழந்தைகளுக்கு நாமஞ்சூட்டும் போது தீர்க்க தரிசனத்தோடு பொருத்தமான பெயரை வைக்கும் பெற்றோரும் உள்னர். அரிமாநேத்ரனின் பெற்றோருக்கும் அந்தப் பெருமை உண்டு. கடந்ததையும் எதிர் வருவதையும் நிதானமாக நோக்கித் துப்பறிகின்ற இயல்பினை உடையவர் என்பதனால் அரிமாநேத்ரன் என்ற பெயர் சாலப் பொருத்தம். புத்தகங்களோடு தீராக் காதல் கொண்டு சகல துறைப்புலமையினையும் உள் வாங்கியவர். தனது கணவரின் பன்முக ஆளுமையினை எண்ணிப் பெருமிதம் கொள்ளும் டிம்பிள் மெல்வீ மட்டும் சாதாரணமானவரல்லர்; அவரும் சகலகலா வல்லியே...! மேதமையோடு அவர் கேட்கும் வினாக்களிலிருந்து அவரது ஆற்றலை உணர்ந்து கொள்ளலாம். அன்றையதினம் தம்பதியின் கேள்வி பதிலானது கணிதத்தில் மையங்கொண்டிருந்தது.

“உலகின் முதலாவது கணிதப்பதிவு”

“லேபோம்போ எலும்பு. பெண்ணொருத்தி கருவுற்ற காலக்கணக்கை எலும்பொன்றில் வரவுக்குறியாக பதிஞ்சு வைச்சிருந்தார். இரண்டாவது பதிவான இஷாங்கோ எலும்பும் பெண் உடையது தான்”

“கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல் என்பவற்றில் இருந்து வகுத்தல் எந்தவகையில் வேறுபடுது?”

“ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம் என்று நகர் வரிசையில் ஒன்றின் இடத்தில் இருந்து செய்யிறதாக கூட்டல், கழித்தல் பெருக்கல் அமையும். வகுத்தல் மட்டும் முரண்பக்கத்திலே இருந்து செய்யிறதாக அமையும். அதாவது நான்கு இலக்க எண் எண்டால் ஆயிரமாவது இடத்தில் இருந்து”

“காப்ரேகர் மாறிலி எண்டு சொல்லப்படும் எண்”

“6174 இந்த எண்ணை இறங்கு வரிசையில் எழுதிப் போட்டு ஏறுவரிசையைக் கழிச்சால் அதே எண்வரும். எந்த நான்கு இலக்க எண்ணையும் இப்பிடி

தொடர் நிலையில் செய்ஞ்சால் கடைசியில் 6174 வரும்”

“இரு மூன்றடுக்கு எண்களின் கூட்டுத்தொகையாக இருவிதங்களில் வெளிப்படக்கூடிய சிறிய எண் எது?”

“1729 கணித மேதை இராமனுஜன் கண்டு பிடிச்சதால் இராமனுஜன் எண் என்று சொல்லுறம் $1^3 + 12^3 = 9^3 + 10^3 = 1729$ சரியா...”

“பொன்விகிதம் என்பது...?”

“ஏதேனும் இரு இயல் எண்களுக்குள்ள இருக்கிற விகிதம் அந்த இரண்டு எண்களின் கூடுதலுக்கும் அவற்றில் பெரிய எண்ணுக்கும் உள்ள விகிதத்திற்கு சமனாக இருக்கிறது தான் பொன் விகிதம். 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13 என்று நீன்ற எண்தொடர் ஃபிபோனாட்சி எண் என்று சொல்லுவினம். இந்த எண் அளவீட்டை செவ்வகம் ஒண்டில குறிச்சால் சுருள் வடிவம் கிடைக்கும். சூரிய காந்திப்பூவின் விதையினர் அமைப்பு, புயலினர் சுழற்சி, சங்கு, டாவின்கியினர் ஓவியங்கள் போன்ற வற்றில பொன் விகிதத்தைக்காண முடியும்”

“வெப்ப மண்டலக் காடுகள் மண்ணுக்குள்ள வாழ்ற மஜிசிகடா எண்ட பூச்சி 13 அல்லது 17 வருஷங்களுக்கு ஒருக்காத்தான் வெளியில் வரும். அதுக்கான காரணத்தைச் செல்லுங்கோபாப்பம்”

“13 உம் 17 உம் முதன்மை எண்கள். மஜிசிகடா 12 வருஷத்துக்கு ஒருக்கா வெளியவந்தா 2, 3, 4, 6, 12 வருஷ வாழ்நாளுள்ள உயிரினங்களால உண்ணப்படும். 12 எண்டிறுது 2, 3, 4, 6 எண்ட எண்களால வகுபடக்கூடியது”

“இரண்டு வருஷவாழ்நாள் உடைய உயிரினம் ஒண்டு 13 வருஷத்துக்குப் பிறகு வரும் மஜிசிகடாவைச் சந்திக்க 26 வருஷம் காத்திருக்கோணும். அதுவே 17 வருஷத்திற்கு பிறகு வெளியில் வரும் மஜிசிகடாவைச் சந்திக்க 34 வருஷம் காத்திருக்கோணும்”

“நீங்கள் துப்பறியும் புலி மட்டுமல்ல. கணிதப் புலியும் தான்” என்று பாராட்டியவாறு கணவரின் தோளிலே சாய்ந்தார் டிம்பிள் மெல்வீ. டொக்... டொக்... டொக் எனக் கதவு தட்டப்படும் ஓசை கேட்டது. விரைவாக எழுந்து சென்று அரிமா நேத்ரன் கதவைத் திறந்தார். மழுத் அம்பாரி, கனகமுகன், அசகாயன் ஆகிய மூவரும் நின்றுருந்தனர்.

10

அரிமா நேத்ரனின் உந்துருளி வல்லைப் பாலத்தைக் கடந்து வடமராட்சி நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. வல்லை என்பது வெளியாலான மொழியால் விந்தைக் கதைகள் சுமக்கும் பிரதேசம். காற்றுக் கப்பல் போர்க்கதைகளை மூட்டை மூட்டையாகச் சுமந்திருக்கும். ஆயதமேந்திய வீரன் போன்ற பொம்மையினைப் போராளிகள் வடிவமைக்க, தினமும் தோட்டாக்களை உமிழ்ந்தும் களைப்படையாத படையினரின் உலங்கு வானூர்தி பற்றிய கதைகளை வடலிகளிடம் கேட்கலாம். “பராலை” வானில் மிதக்க எத்தனை எறிகணைகள் நடுகை செய்யப்பட்டன என்பதை முனியப்பர் உறைகின்ற பூவரச மரம் மௌனம் கலைத்தால் அறியலாம். பிசாசுகள் பற்றிய கதைகளை, தாத்தாமார் கண்டெடுத்த அலிபாபா குகையும் இந்த வல்லை வெளி தான்! போர்க்காலத்தில் ஆரம்பப்

புள்ளியில் அமைந்த மயானத்தின் வாசனை இந்த வெளியெங்கும் வியாபித்திருப்பது போலத் தோன்றும். படையினரின் சோதனைச் சாவடித் தடவல்களைப் பார்த்துக் கோபப் பட்டுச் சிவந்த ஈச்சங்காய்கள், உப்புக் காற்றின் உரசல் களால் முகங்கருத்திருக்கும். இன்று வல்லை வெளியில் நின்றபடி நாற்புறமும் வழிகளைச் சுழற்றினால் தொலைபேசிக் கோபுரங்கள் தூரத்தே துலங்கும். கம்பள வீதியான பின்னர் வித்துக்களைக் குத்தகைக்கு எடுத்துள்ளது. எப்போதும் அந்திநேரத்தில் சூரியன் செம்பந்தாக வசீகரிக்கும், வல்லைவெளி வெளிநாட்டுப்பறவைகளின் விருந்தினர் மாளிகை!

இசைரூபன் கொல்லப்பட்ட இடத்திலே அரிமாநேத்ரன் உந்துருளியை நிறுத்தினார். வல்லை வீதியும், மண்டான் வீதியும் சந்திக்கும் இடத்திற்கு சற்றுத்தள்ளி சுகாட்டை ஒட்டியபடி அந்த ஆலமரம் நின்றுருந்தது. அந்த மரத்தின் கீழே தான் இசைரூபனின் சடலம் கண்டெடுக்கப்பட்டது. ஆலமரத்திலே பன்னீர்க்குடப் பொதிகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஆடு, மாடு ஆகியவை பிரசவிக் குடும் போது எஞ்சுகின்ற பன்னீர்க்குடக் கழிவுகளை உரப்பை அல்லது சாக்கில் பொதி செய்து பால்மரத்தில் தொங்க விடுதல் கிராமத்து வழக்கம். பால் மரமொன்றில் அவ்வாறு கட்டித் தொங்கவிட்டால் கால்நடைகள் அதிகமாகப் பால் சுறக்கும் என்பது ஜதீகம். ஆலமரத்தின் கீழுள்ள பிரதேசத்தை அரிமாநேத்ரன் ஆர்வத்தோடு உற்று நோக்கினார். எதுவிதமான தடயமும் தென்படவில்லை. கொலைகள் நடந்த அனைத்து இடங்களிலும் தேடியாயிற்று. தோல்விதான் எஞ்சியது. இதுதான் இறுதி இடம். புற்கள், செடிகள் அனைத்தையும் கால்களால் தட்டிப்பார்த்தார் சின்னஞ்சிறிய தும்புகள் தான் ஆங்காங்கே தென்பட்டன.

உந்துருளியின் “சைற் ஸ்ரான்ற்றை” தட்டிவிட்டு உந்துருளியை முகிழ் இயக்கத்திற்கு உட்படுத்தினார். மனதிலே பொறி மட்டியது. புற்களிடையே பார்த்த சிறு தும்புகளை வேறொங்கோ பார்த்ததான ஞாபகம் மங்கலாக நிழலாடியது. நினைவு நிலத்தைச் சற்று ஆழமாக் கினார். தெளிவு பிறந்தது. நயமதுரன் கொல்லப்பட்ட இடத்திலும் இதே வகையான சிறுதும்புகள் கிடந்தமை நினைவுள் மின்னியது. எனினும் அவை “அன்று” கவனக் குவிப்பைப் பெறவில்லை. உந்துருளியிலிருந்து வேகமாக இறங்கித் தும்புகளைப் பக்குவமாகச் சேகரித்தார்.

அரிமாநேத்ரன் மீண்டும் உந்துருளியில் ஏறியவாறு “சைற் ஸ்ரான்ற்றை” தட்டினார். அவர் தட்டிய வேகத்தில் மண்ணிலிருந்து ஏதொவொரு பொருள் அரை குறையாக வெளிவந்தது. மினுமினுங்கியது. அதனைக் குனிந்து எடுத்தார். மருந்து வில்லையின் மேலுறை olanzapine என்ற பெயர் தெளிவாகத் தெரிந்தது. கைபேசியை எடுத்துக் கூகுளில் தேடினார். உள்நோயாளிகளுக்கான மாத்திரை என்பதைக் கூகுள் வெளிக்காட்டியது. மாத்திரை மேலுறையில் செந்நிறக் கோடும் அமைந்திருந்தது. மருந்தகத்தில் மருத்துவரின் பரிந்துரைச் சீட்டு இல்லாமல் இவ்வகை மாத்திரைகளை வாங்கமுடியாது. மருத்துவரின் சிபார்சு இல்லாமல் உட்கொள்ளத்தடை என்பதைக் குறிக்கவே சிவப்புக் கோடு மாத்திரை அட்டையில் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

(தொடரும்)

புரியாத

மனஅழுத்தத்தில்

புலம்பெயர்ந்து மக்கள்

விழி சிந்தும் கண்ணீரும், விடை தேடும் கண்களும், ஏக்கங்கள் நிறைந்த மனங்களும், ஏங்கித் தவிக்கும் உறவுகளின் சோகமும், முன்னேறத் துடிக்கும் மனங்களும் நிறைந்த கூட்டங்களின் சேர்க்கைதான் புலம்பெயர்ந்த மக்கள்.

பண்பாட்டுப் பெயர்வு என்பது இடம்பெயர்வாலேயே ஏற்படுகின்றது. அன்று சிந்துவெளியிலே காணப்பட்ட நாகரிகம் தென்தமிழ்நாட்டு நாகரிகமாக இனம் காணப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்குக் காரணமாகக் கருதப்படுவது அன்றைய மக்கள் இயற்கைச் சீற்றத்தாலோ படையெடுப்பாலோ ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் இடம்பெயர்ந்திருக்க வேண்டும். இவ்வாறு இடம்பெயர்கின்ற போது ஏற்படுகின்ற மக்களின் நிலை காலப்போக்கில் மன அளவில் ஏற்படுத்துகின்ற மாற்றங்களே இக்கட்டுரையாகின்றது.

இலங்கையில் ஏற்பட்ட உள்நாட்டு யுத்தம் காரணமாக இலங்கையில் இருந்து மக்கள் புலம்பெயர்ந்து 40 வருடங்களாகி விட்டன. அவர்கள் வெவ்வேறு நாடுகளில் தம்மை அந்தந்த நாடுகளின் பிரஜைகளாக தம்மை நிலைநிறுத்தியுள்ள இக்காலகட்டத்தில் அவர்களுடைய மனதளவில் பல மாற்றங்களும் உடலளவில் பல நோய்களையும் எதிர்நோக்குவதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

மனம் கொண்டதனாலேயே அவன் மனிதன். அந்த மனிதன் தாங்குகின்ற மூளை கொண்டிருக்கின்ற பதிவுகள் அவனுடைய மனதாகக் கருதப்படுகின்றது. சொந்த நாட்டைப் பிரிந்தவர்கள் சோகக் கதைகள் சொல்லி மாளாது. ஒவ்வொரு மனங்களும் பேசும் வார்த்தைகள் சொந்த நாட்டில் இருப்பவர்களுக்கோ வாழ வந்த நாட்டில் இருப்பவர்களுக்கோ சொல்லியும் புரிய வைக்க முடியாது. புலம்பெயர்ந்து வாழ்பவர்கள் ஒரு வகையில் அனைவரும் மனஅழுத்தம் உடையவர்களே. உடைகளைக் கிழித்துக் கொண்டு, தலை வாராது. பிதற்றிக் கொண்டு திரிபவர்கள் மட்டுமே மனஅழுத்தம் மிக்க மனநோயாளிகள் அல்ல. சாதாரணமாக இருப்பவர்களுக்கும் மனஅழுத்தம் இருக்கின்றது. அந்த மனநோயின் பிரதிபலிப்புக்களே அபாரத் திறமை

யாக புலம்பெயர்ந்த சில மக்களிடையே வெளிப்படுகின்றது.

கற்ற கல்விக்கு ஏற்ற வேலை கிடையாது. கற்ற விடயங்களை வெளிப்படுத்த முடியாது. தம்முடைய அறிவுக்குத் தகுந்த வேலையைச் சொந்த மொழியில் செய்ய முடியாது. பெற்ற பட்டங்களும் பதவிகளும் வாழ வந்த நாட்டில் பிரயோசனம் அற்றுப் போகின்றது. அவற்றைக் கொண்டு பணமீட்ட முடியாத நிலை. இவ்வாறு மனதுக்குள் இருக்கும் ஏக்கங்களும் அந்த ஏக்கங்களை வெளிப்படுத்த முடியாது போகின்ற நிலை அம்மக்களிடம் ஏற்படுகின்றது. இதனால், அவர்கள் தம்முடைய திறமைகளை ஏதோ வகையிலே வளர்த்துக் கொண்டு பிரமாண்டமாக வளர்ந்து நிற்கும் மனிதனும் அவனுடைய மனஅழுத்தத்தின் தாக்கமே. கற்கை தொடர முடியவில்லை. கண்டது கற்கப் பண்டிதனாவான் என்பது போல தேடித் தேடிக்கற்க வெளிநாட்டு வாழ்க்கை அவர்களுக்கு இடம் கொடுக்கின்றது.

ஆற்றல் இருந்தும் அறிவு இருந்தும் குடும்ப நிதி நிலைமை, சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் போன்ற காரணங்களினால், கட்டுப்பாட்டுக் கிடந்த தாயக வாழ்வின் தாக்கமானது புலம்பெயர்ந்த போது உடைக்கப்பட்டது சுதந்திரம் தந்தது. அது அளவுக்கு மீறிய ஆற்றலை உந்தித் தள்ளியது. அதுவும் மனிதனின் ஒருவகை நோயே. ஒரு இடத்தில் இருக்காது ஓடி ஓடித் திரிகின்றீர்களே. அளவுக்கு மீறி உழைத்து என்ன செய்யப் போகின்றீர்கள் என்று கேள்வி கேட்பவர்களுக்குத் தெரியாது. அவனின் மனதின் நோய். அவனுக்கே தெரியாது, அவன் ஏன் இப்படி மாடாய் உழைக்கின்றான் என்னும் மந்திரம்.

தாம் பிறந்த மண்ணிலே அடிமட்டத்தில் வாழ்ந்து மக்களால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் ஏக்கமானது புலம்பெயர்ந்த பின் தீவிர முயற்சிக்கு அவர்களைக் கொண்டு வருகின்றது. தலைமைப் பண்புக்கு ஏங்கும் மனநிலையை ஏற்படுத்துகின்றது. முட்டி மோதி, விழுந்து எழுந்து உயர்ந்து நிற்கப் போராடும் போராட்டக் குணத்தை மனம் அம்மனிதர்களுக்குக் கொடுக்கின்றது. அந்த மனிதர்களின் மனதுக்குள் குடைந்தெடுக்கும் வஞ்சம் வைராக்கியம் அத்தனையும் அவனை எந்தவித

வேறுபாடும் பார்க்காது மனிதத்தை நேசிக்கும் நாடுகளில் முன்னேற்றப் பாதைக்குக் கொண்டு போகின்றது. வசதி வாய்ப்புக்களை பெருக்கிக் கொண்டு உயர்ந்து நிற்கின்றான். தாய் நாட்டில் தான் இழந்த மதிப்பை மரியாதையை புலம்பெயர்வில் பெற்ற திமிருடன் தாயகம் சென்று தன்னை வெளிப்படுத்துகின்றான்.

மனிதற்குள் ஆசை என்னும் விதை போட்டு, கற்பனையில் கோட்டை கட்டி, தன் விரலுக்குத் தக்க பணத்தை சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்து, ஒரு வீட்டைத் தன் மனதுக்குள் மாளிகையாய்க் கற்பனை பண்ணிக் கட்டிய வீடு போரின் நிமித்தம் சின்னாபின்னமாக சீரழிந்து பொலிவிழந்து மண்ணோடு மண்ணாகிப் போனதைக் கண்டு புத்தி பேதலிக்காத மனிதன் சாதாரண மனிதனாக வாழுகின்ற போது மனதுக்குள் சிறுகச் சிறுக அரித்த வேதனை அவனை நோயாளியாக்கி படுக்கையில் போடுகின்ற போது யாருக்குமே தெரியாது அந்த மனிதனுக்கு நோய் வரக் காரணம் என்ன என்னும் இரகசியம். நன்றாகத்தான் வாழ்ந்தான். ஏன் இந்த நோய் வந்தது என்னும் காரணத்தைப் பலர் தேடலாம். மன அழுத்தத்துக்குத் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளத் தெரியாது என்பதே உண்மை.

பெரும்பாலான புலம்பெயர்ந்த மக்கள் வாழுகின்ற பகுதிகளில் கோயில்கள் அமைந்திருக்கின்றன. ஆரம்பத்தில் வீட்டின் கீழே கெல்லர் (keller) என்று சொல்லப்படும் ஒரு பகுதி இருக்கின்றது. அதற்குள் அடிக்கடி பாவனைக்கு உட்படாத பொருட்களை வைத்திருப்பார்கள். அதற்குள்ளே கோயில் வைத்து கடவுளை வணங்கிய சமூகமே புலம்பெயர்ந்த சமூகம். அதன் பின் முறையான சிறிய கோயில்களாக ஆரம்பித்துத் தற்போது மிகப் பிரமாண்டமான பக்தர்கள் கொண்டாடுகின்ற ஹம் அம்மன் ஆலயமாக ஆலய வழிபாடானது விரிவுபட்டிருக்கின்றது. காரணம் என்னவென்றால், மனதுக்குள்ளே இருக்கும் குழப்பங்களும், வருத்தங்களும், குற்றவுணர்வுகளும், பேசித் தீர்க்கமுடியாத பிரச்சினைகளும், மனதுக்குள்ளே இருந்து மெல்லவும் முடியாது விழுங்கவும் முடியாது தவிக்கின்ற போது யாரிடம் சொல்ல முடியும். எதனையும் செவி மடுக்கும் அந்த ஆண்டவனிடம் மட்டுமே சொல்ல முடியும். பேசாது விட்டாலும் பரிசுசிக்க மாட்டார் இல்லையா? பலரிடம் தம்பட்டம் அடிக்க மாட்டார் இல்லையா? உன்னொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேச மாட்டார் இல்லையா? இறைவனைத் துதித்துவிட்டு நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் வெளியே வரலாம் இல்லையா?

கா.மு.ஷெரிப் அவர்கள்

வாழ்ந்தாலும் ஏசும் தாழ்ந்தாலும் ஏசும்

வையகம் இதுதானடா

வாழ்ந்தாரைக் கண்டால் மனதுக்குள் வெறுக்கும்

வீழ்ந்தாரைக் கண்டால் வாய்விட்டுச் சிரிக்கும்

இல்லாது கேட்டால் ஏனாம் செய்யும்

இருப்பவன் கேட்டால் நடிப்பென மறுக்கும்

என்று எழுதியுள்ள பாடல் வரிகளைப் போல் மொளத்தின் மூலம் ஆண்டவனிடம் மனத்தைத் திறக்க ஆலயங்கள் புலம்பெயர்ந்த மக்களுக்குத் தேவைப்பட்டது. இதைவிட உலகம் எங்கும் பரவிக் கிடக்கின்ற உறவுகளின் சங்கமமாகவும் ஆலயங்கள் அமைகின்றன. இவர்கள் மனதில் போராட்டமில்லை. கர்ப்பக்கிரகத்தை

தரிசிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அவர்கள் தேடுவது ஒன்றே ஒன்றுதான் ஓடிக் கொண்டே இருக்கும் உடலுக்கு ஒரு ஒத்தடம் போடுவது போல் உறவுகளின் சந்திப்பு. அதைத் தேடி படை எடுப்பதே ஆலய திருவிழாக்கள் என்றால் அது பொய்யல்ல. யாரும் இங்கே மதம் என்னும் மதம் பிடித்தவர்கள் அல்ல. மனதில் உள்ளவற்றைக் கொட்டித் தீர்க்க ஓர் இடம் வேண்டும். அது ஆலயங்களை அமைத்தார்கள்.

தாயகத்தில் கல்வி கற்க முடியாது இருந்த பெற்றோர் புலம்பெயர்ந்து வந்து பெற்ற பிள்ளைகளை படிக்கச் சொல்லி வற்புறுத்துவதும், அவர்களுடைய கற்றலுக்காகத் தம்மை அர்ப்பணிப்பதும் பிள்ளைகளை உயர்த்துக்குக் கொண்டு வந்து அழகு பார்ப்பதும் ஒரு ஏக்கத்தின் பிரதிபலிப்பே. புலம்பெயர்ந்த நாடுகள் இலவசக் கல்வியையும், வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய வசதிகளையும் இலவசமாகச் செய்து வைத்திருக்கின்றது. இது பெற்றோர் அர்ப்பணிப்பு, ஊக்கம் என்ற மை பூசிய மன அழுத்தமே. நீங்கள் படித்தீர்களா? எங்களை ஏன் கஷ்டப்படுத்துகின்றீர்கள்? எங்களால் மட்டும் முடியும் என்று நீங்கள் ஏன் நம்புகின்றீர்கள்? என்று பெற்றோர் கனிடம் பிள்ளைகள் கேட்க முடியாத ஒரு மறைவான உண்மையே பெற்றோர்களின் ஏக்கமும் மன அழுத்தமுமாகும்.

ஏதோ உயிர் தப்ப வேண்டும் என்றும், இந்தக் கலவரத்துக்குள் காலம் கழிக்க முடியாது என்றும் வெறும் 5 விரல்களுடன் புலம்பெயர்ந்து விட்டனர். அதற்குரிய சந்தர்ப்பங்களும் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. வந்த நாட்டில் சிதம்பர சக்கரத்தைப் பேய் பார்ப்பது போல் புரியாத மொழி, ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத கலாசாரம், பிடிக்காத உணவுவகை இருந்தும் வாழ வேண்டும். வாழ்ந்தார்கள். பிள்ளைகள் பிறந்தன. பிறந்த பிள்ளைகளை எம்முடைய கலாசாரத்தில் வளர்க்க வேண்டுமே, எம்முடைய மொழி பேச வேண்டுமே என்று பாடசாலைகள், இசை, நடனம் என்று எல்லாவற்றையும் பிள்ளைகளுக்குத் திணித்தார்கள்.

அவர்கள் தன்னுடைய பிள்ளை நல்ல நிலைக்கு வந்துவிட வேண்டும் என்று கொடுக்கின்ற நச்சரிப்புக்கள். தம்முடைய பிறந்த மண்ணிலே தாம் பட்ட வலிகளைப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிப் பிதற்றுவதல், நாம் இப்படி வாழ்ந்தோம், அங்கு பிள்ளைகள் சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லாமல் கஷ்டப்படுகின்றார்கள், என்றெல்லாம் பேசுகின்ற போது அவை பிள்ளைகளை மனநோய்க்கு ஆளாக்குகின்றது. அவர்கள் பூட்டிய வீட்டுக்குள் இருந்து கொண்டு தம்முடைய கைகளை பிளேட்டினால் கீறிக் கொள்வதும், அளவுக்கு மீறி உடல் பெருப்பதும், அளவுக்கு மீறி மெலிவதும், நடத்தையிலே மாற்றங்களைக் காட்டுவதும் கண்டு பெற்றோர் மன அழுத்தத்துக்கு உள்ளாகின்றார்கள். இதனால், பிள்ளைகளும் பெற்றோர்களும் பாதிக்கப்படுகின்றார்கள். ஒரு இனம் தம்முடைய வாழ்க்கைத் தரத்தையும் வசதிகளையும் மாற்றுகின்ற போது இவ்வாறான பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது என்பது கவலைக்குரிய விடயமே.

பல்வேறுபட்ட கலாசாரத்தில் வாழுகின்ற பிள்ளைகள் பெற்றோர்களுடைய சொல்லுக்கு அடிபணிவதில்லை. ஒருநாளில் கூடுதலான நேரத்தை

அந்நியநாட்டு மக்களுடன் செலவு செய்கின்ற பிள்ளைகளின் எண்ணப்போக்கு பெற்றோர்களுடைய எண்ணப்போக்குக்கு எதிர்மாறாக கருதப்படுகின்றது. கலாசாரக் கலப்பு பூவிரிவது புரியாதது போலவே தமிழ் மக்கள் மத்தியில் கலந்து கொண்டது, இக்கலாசாரக் கலப்பு அவர்களின் திருமண வாழ்க்கையைத் திசை திருப்புகின்றது. அவர்கள் பெற்றோர் விரும்பிய துணையை ஏற்க மறுக்கின்றனர். மனதுக்குப் பிடித்த துணையை அவர்களுடன் வாழ்ந்து பார்த்து அதன்பின் திருமணம் செய்வது தான் நிலைக்கும் என்று நம்புகின்றார்கள். மொரொக்கோ, துருக்கி, ஆபிரிக்கா, ஜெர்மனி, போலந்து, இங்கிலாந்து போன்ற நாட்டுத் துணைகளுடன் இணைந்து பழகி அவர்களைத் திருமணம் செய்து வாழுகின்றனர். இவ்வாறான கலப்புத் திருமணங்கள் தமிழர்களுடைய கலாசாரத்துக்கு மாறானது எனக் கருதுகின்ற பெற்றோர்கள், அதனை எதிர்ப்பதற்காக தற்கொலை நாடகங்களை எல்லாம் கையாண்டார்கள். ஆனால், முடிந்ததா? முடியாத பட்சத்தில் கலாசாரக் கலப்புக்குத் தம்மை பழக்கப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

ஒரு மொரொக்கோ பெண்ணை மணந்த ஒரு பையனுடைய தாய், உடல் மெலிந்து, பல வகையான நோய்களுக்கு உட்பட்டு வாழுகின்றாள். வேறு ஒரு தந்தை தன்னுடைய மகனுடைய திருமண நடைமுறையிலே பெண்கள் ஒருபுறமும் ஆண்கள் ஒருபுறமும் மறைக்கப்பட்டு திருமணக் கொண்டாட்டம் செய்கின்ற போது இருபுறமும் ஓடிஓடி மனம் வருந்தி அழுத சம்பவம் போலப் பல சம்பவங்களை நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. “புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்து இனிது உறையும் முட்டாற் சிறப்பின் பட்டினம்” என்று பட்டினப் பாலையிலே சொல்லப்படுவது போல் பல மொழிகள் பேசுகின்ற மக்கள் வாழுகின்ற ஜெர்மனியிலே பல இன மக்கள் கலந்த வாழ்வில் புலம்பெயர் இலக்கியங்கள் படைக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். பண்பாட்டுக் கலப்பு இயல்பானதாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. “பண்பெனப்படுவது பாடறிந் தொழுதல்” என்னும் கலித்தொகையில் கூறப்படுவது போல் பிறருடைய இயல்பை அறிந்து அதற்கேற்ப நடத் தலையே பாடறிந்து என்பார்கள். ஒரு நாளின் அதிகமான நேரத்தைப் பிற மொழி பேசுபவர்களுடன் செலவு செய்கின்ற பிள்ளைகளுக்கு இயல்பாகவே ஏற்படுகின்ற காதல் உணர்வுகளை, ஏற்றுக் கொள்ளுகின்ற பக்குவ நிலைக்கு ஆளாகியுள்ளார்கள். ஒரு தலைமுறை எண்ணிய எண்ணங்கள் தவிடு பொடியாகிய போது அவர்களின் மனதுக்குள் எத்தனையோ போராட்டங்களைக் கொண்டிருப்பார்கள். அடுத்த தலைமுறையின் கலந்த வாழ்வை ஏற்றுக்கொள்ளத் தம்மை எப்படித் தயார் படுத்தியிருப்பார்கள் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கயாரும் முற்படுவதில்லை.

தமிழர் கலாசாரத்திலே ஆண்மகனைத் தலைவனாகக் கொண்டு வாழுகின்ற பெண்கள் அவர்களின் தவறான பேச்சுக்களையும், தாக்குதல்களையும் பொறுத்துக் கொண்டு வாழுகின்ற போது பல்வேறு உடல் நோய்க்கும் உளநோய்க்கும் ஆளாகின்றார்கள். ஆண்மகனோ தாயகத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட போர்த்தாக்கங்களையும், வலிகளையும், வேதனைகளையும் மனதுக்குள் போட்டு அடக்கி வைப்பதனால் மன அழுத்தத்துக்கு ஆளாகி அதனைத் தன்னுடைய

மனைவியில் பிரதியீடு செய்கின்றான். முள்ளந்தண்டு உடைபட்ட ஒரு பெண் தன்னுடைய கணவனைப் பிரியவும் முடியாது. சேர்ந்து வாழவும் முடியாது வேதனையில் காலத்தைக் கழிப்பதைக் கண்கூடாகக் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இரவிலே உறக்கமின்றி நடு இரவில் எழுந்து இருந்து அழுவுதலாகச் சொல்லுகின்ற எத்தனையோ பெண்களை நாம் அறிந்திருக்கின்றோம். இவ்வாறு மனதால் ஒன்றி வாழமுடியாத எத்தனையோ குடும்பங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் பெரும் மன அழுத்தத்துடன் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

இவ்வாறான குடும்பங்களின் பிரச்சினைகளால், அரசாங்கம் தனித்து வாழுகின்ற பெண்களுக்கு வாழ்வாதார வசதிகள் செய்து கொடுப்பதனால், அவர்கள் தனித்து வாழ வேண்டிய சூழ்நிலைகளும் சுதந்திரமும் கிடைக்கின்றது. இதனால் விவாகரத்துக்கள் அதிகரிக்கின்றன. இதன்மூலம் தந்தையைப் பிரிந்து வாழும் பிள்ளைகள் மன அழுத்தத்துக்கு உள்ளாகின்றார்கள். தனித்து அனைத்துக் கடமைகளிலும் ஈடுபட வேண்டிய பெண்கள் வேலைச்சமையினால், மன அழுத்தத்துக்கு உள்ளாகின்றார்கள். தனியே வாழுகின்ற வயதானவர்கள் தம்முடைய மனத்தாக்கங்களை வெளியே சொல்லுகின்ற போது ஏற்படுகின்ற அவமானத்தைத் தாங்க முடியாது. நோயின் தாக்கத்தை பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது தற்கொலைசெய்துகொள்ளுகின்றனர். தம்மைத் தாமே எரித்துக் கொண்டு குளியலறையில் இறந்து கிடந்த பெண் போன்று எத்தனையோ சம்பவங்களைப் புலம்பெயர்ந்தோர் அறிந்திருக்கின்றோம்.

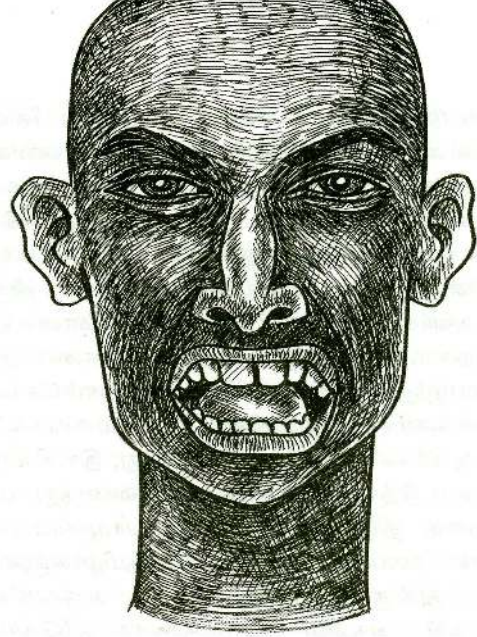
இவ்வாறான காரணங்களினாலே தம்முடைய மனதுக்கு ஒரு ஆறுதலுக்காக தாம் பிறந்த மண் சுமுகமான சூழ்நிலையில் இருக்கின்ற காரணத்தினாலே, தாய்நாட்டைத் தேடி ஓடுகின்ற புலம்பெயர்ந்த மக்கள், தம்முடைய கவலைகளை மறக்க பிறந்த மண்ணுக்குச் சென்று தம்முடைய வாழ்க்கையைப் பெருமையாகக் காட்டுகின்றார்கள். தாம் மகிழ்ச்சியோடு வசதியோடு வாழ்வதாக ஒரு மாயையை ஏற்படுத்துகின்றனர். இது அவர்களுக்கே தெரியாத ஒரு மனதின் விம்பமாகும்.

ஓடிஓடி உழைப்பதும், உறக் கமில்லாமல் முயற்சிப்பதும், காசை எறிந்து பகட்டுக் காட்டுவதும், இல்லாத உறவுகளைத் தேடி ஊருக்குப் போவதும் சாதாரணமாக ஊரிலுள்ளோருக்குத் தெரியலாம். ஆனால், அவரவர் ஏக்கங்களைப் புரிந்து கொள்ளும் ஞானிகள் யாருமில்லை. அனைக்காவிட்டாலும், ஆறுதல் கூறாவிட்டாலும், கேவலமாகப் பேசாதிருந்தால், அவர்கள் மனவேதனை குறையும்.

அவர்கள் உழைப்பின் கடுமையை அவர்களின் கைபட்டுத் தேய்ந்து போகும் கறிச் சட்டிக்குத் தெரியும். அவர்கள் கைபட்டு பளிச்சிட்ட உணவகத்திற்கும், அரசாங்கக் கட்டிடத் தரைகளுக்கும் தெரியும், நித்திரையில்லாது உழைத்த கம்பனிகளுக்குத் தெரியும், பைநிறைய சுமந்து செல்லும் மாத்திரைகளுக்குத் தெரியும், என்றோ ஒருநாள் ஓய்ந்து போகும் உடலுக்குத் தெரியும். அந்த மனிதர்களின் மனநோயின் வெளிப்பாடு.

எனவே எந்த ஒரு மனிதனையும் பார்த்தவுடன் எடைபோட ஓர் இயந்திரம் இன்னும் படைக்கப்படவில்லை. அதனால், எந்த ஒரு நடவடிக்கையையும் அணுகி ஆராயும்பட்சத்தில் உண்மை வெளிப்படும். ●

மாற்றம்

காற்சட்டையுடன் டீசேர்ட்டையுடன் அணிந்து கொண்ட ரமீஸ், ஞாபகத்துடன் சிவப்பு “கப்”பையும் கையிலெடுத்துக் கொண்டார்.

“இவளவு காலமும் மாறிமாறி குடுத்தும் எல்லாம் பொட்ட பொக்கம் தானே, இனி புதுஷா ஒண்டுக்கு தான் குடுத்து பாக்கோணும் ...” இந்த முடிவுக்கு அவர் வந்தது அரசலயிற்கு பிறகுதான்.

மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறி நேரே சுமணரட்னவின் வீட்டுக்குச் சென்றார். அந்தக் கட்சியின் பிராந்திய அமைப்பாளர் அவர்தான். அங்கு ரமீஸைப் போலவே பலரும் நின்றுனர். இன்னும் சற்று நேரத்தில் பஸ்கள் வந்து விடுமாம். அரசாங்கத்தின் அராஜகப் போக்கு, வாழ்க்கைச் செலவு உயர்வு, பொதுச் சொத்துக்களை விற்பனை செய்தல் என்பவற்றுக்கு எதிராக கொழும்பில் இடம்பெறவுள்ள பேரணியில் கலந்து கொள்வதற்காகவே அத்தனை பேரும் காத்திருந்தனர்.

அந்தக் காலம் தொட்டு ரமீஸ் ஓர் அரசியல் பிராணி. அரசியல் மூலம் சமூகத்துக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென எதிர்பார்ப்பவர். எழுபதுகளில் மேலோங்கி நின்ற உள்நாட்டு உற்பத்திக் கொள்கை, அணிசேராக் கொள்கை என்பவற்றினால் கவரப்பட்டு நீலக் கட்சியின் தீவிர ஆதரவாளராக மாறியவர். உயர்தரம் படிக்கும் காலத்திலேயே அவரை அரசியலில் ஈடுபாடு கொள்ள வைத்ததும் இவ்வாறான கொள்கைகள் தான். பதவிக்கு வந்ததும் இஸ்ரேல் தூதரகத்தை நாட்டை விட்டும் வெளியேற்றியது கட்சி மீது இன்னும் அபிமானத்தைக் கூட்டியது.

காலப்போக்கில் எல்லாம் தலைகீழாக மாறியது. அந்நியச் செலாவணி நெருக்கடிக்குத் தீர்வாக உள்நாட்டு உற்பத்திகளை ஊக்குவித்தல் எனும் பெயரில் இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டதோடு, சோற்றுக்குப் பதிலாக மரவள்ளியையும் வற்றாணையையும் சாப்பிட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மேல் அரிசியை எடுத்துச் செல்ல முடியாதென்ற இறுக்கமான நிபந்தனை... குறிப்பிட்ட நாட்களில் ஹோட்டல்களில் சோறு விற்பனை தடையென்ற கட்டுப்பாடு... பாணுக்காக அதிகாலை முதல் கியூவில் காத்திருக்க வேண்டி வந்தது... பாண் விநியோகத்தில் ஏற்பட்ட முறைகேடுகள்... பால்மா தட்டுப்பாடு... இத்தியாதி நடவடிக்கைகளினால் மக்கள் உணவுக்காக அளவிட முடியாத துன்பங்களை அனுபவித்தனர். பொதுமக்கள் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கையில் அரசாங்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள் பாதிப்புக்கள் இன்றி வாழ்க்கை நடத்தியது வேறு கதை.

அரசாங்கத்துக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்தவர்கள் என்னும் சந்தேகத்தில் ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் கொடுரமான முறையில் அடக்கப்பட்டனர். பல்கலைக்கழக மாணவி மனம்பேரியின் கொலை மக்களின் உணர்வலைகளை அப்படியே உசுப்பி விட்டது. ஹஜ் உம்ரா கடமைகளுக்கு விதிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடு, பேருவளை நளீம் ஹாஜியார் சிறையிலடைக்கப்பட்ட நிகழ்வு போன்றவற்றால் முஸ்லிம் மக்களின் எதிர்ப்பலையும் மேலோங்கிக் காணப்பட்டதோடு, தரப்படுத்தல் போன்ற நடவடிக்கைகளினால் தமிழ் மக்களும்

வேறு விதமாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கினர்.

ஐந்து வருடத்துக்கெனத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலத்தை மக்கள் அங்கீகாரமின்றி இரண்டு வருடங்களால் கூட்டிக்கொண்ட ஜனநாயக விரோதப் போக்கு, அரசாங்கத்தின் மீதான வெறுப்பை இன்னும் அதிகரிக்கச் செய்தது.

“... இப்படியிருச்சோட்டு தான் பெரியிலக்ஸன் வந்த. இப்ப மாதிரி மனாப கிரம ஒண்டுமில்ல டிரெக்ட் போட்டி. கன்வலிங் மீட்டிங் கீட்டிங் எண்டு டொக்டர் நெவிலோட முழுப் பாணந்துறேலேம் தல போட்டு வேல செஞ்ச...”

லிட்டன் சுற்றுவுட்டத்துக்கு அருகில் வந்து சேர்ந்த பேரணியில், தன்னோடு கூட வந்த முஸ்லிம் இளைஞர்களுக்கு கடந்தகால நிகழ்வுகளை விளக்கிக் கூறினார் ரமீஸ். இளைஞராக இருந்து அன்று அனுபவித்தவை இன்றும் அவர் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்து கிடக்கின்றன.

டொக்டரும் வென்று ஆறில் ஐந்து பெரும்பான்மையுடன் யானைக்கட்சி பதவிக்கு வந்த போது ரமீஸும் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தார். இனி எல்லாம் சரியாகி விடுமென இனிய கனவும் கண்டார்.

உணவுத் தட்டுப்பாடு நீங்குமென்ற எதிர்பார்ப்பு நிஜமாகியது உண்மையே. மற்றப்படி அனைத்தும் தலைகீழாகவே மாறிவிட்டது. பதவியைப் பொறுப்பேற்றதும் வரலாற்றில் முதல் தடவையாக பொலிஸார்க்கு லீவு வழங்கப் பட்டது. எதிர்க் கட்சியினரின் வீடுவாசல்கள் நொறுக்கப் பட்டு தனிமனித தாக்குதல்களும் இடம்பெற்றன. கூட்டிலிடப் பட்ட நாயைத் திறந்து விட்டது போல திறந்த பொருளாதாரம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

1982 இல் சர்வசன வாக்கெடுப்பு எனும் போர்வையில் கள்ள வாக்குகளின் கிருபையால் பாராளுமன்ற ஆயுட்காலத்தை மேலும் ஆறு வருடங்களால் நீடித்து ஜனநாயகத்துக்கே சாவுமணி அடிக்கப்பட்டது. 1978, 1983ம் ஆண்டுகளில் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான இன சங்காரத்தை அரசாங்கமே முன்னின்று நடத்தியது. இதன் மூலம் தனிநாட்டுக் கோரிக்கையுடன் விடுதலைப் போராட்டம் வலுப்பெற்றது. சிறைச்சாலைக்குள் வைத்தே தமிழ் இளைஞர்கள் கொல்லப் பட்டனர்.

1987 ஆகும் போது நிலைமை இன்னும் மோசமாகியது. ஒரு புறம் விடுதலைப் போராட்டம், மறுபுறம் ஜேவிபி கிளர்ச்சி.

எண்பத்தொன்பது தொண்ணூறுகளில் ஆயுத பலத்தைக் கொண்டு இளைஞர்களின் கிளர்ச்சியை அடக்க முற்பட்ட போது நாடே இரத்தக் களரியாக மாறியது.

அநீதிகளைக் கண்டால் ரமீஸின் வாய் சும்மா இருக்காது.

கண் முன்னாலேயே இளைஞர்கள் டயரில் போட்டு எரிக்கப் பட்ட காட்சிகளைக் கண்டபோது அவரது உள்ளம் கொதித்தது. அரசாங்கத்துக்கு எதிரான அதிருப்தியை வார்த்தைகளால் வெளிக்காட்டிய போது ஊரிலுள்ள ஆளும் கட்சிக்காரர்கள் சிலருக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. “ஜேவீபீகாரன்” எனக் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டார். யாருக்கோ செய்த நலவு டயரில் போடப்படாதது. இத்தனைக்கும் அவர் ஆயுதப் புரட்சியில் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ சம்பந்தப்பட்டவர் அல்லர்.

நீண்ட நேரமாக ரமீஸ் இவற்றையெல்லாம் இரை மீட்டிக்கொண்டு ஏதோ சிந்தனையில் இருந்தார். தடுத்து வைக்கப்பட்ட போது பட்ட ஆக்கினைகளை இன்று நினைத்தாலும் மேனி புல்லரிக்கின்றது. அது அவருள் ஒரு வெறியையே ஏற்படுத்தி விட்டது.

இதே காலப்பகுதியில் தான் புதிதாக முஸ்லிம் கட்சி கிராமங்களில் சூடு பிடிக்கத் தொடங்கியது. இரண்டு பிரதான கட்சிகளையும் ஆதரித்து ஏமாந்து வெறுத்துப் போன நிலையில் அதன்பால் அவரது மனம் சென்றது. தலைவரின் வசீகரமான பேச்சும், கிழக்கு மாகாணத்தில் ஆயுதக் குழுக்களினால் முஸ்லிம்கள் தொடர்ச்சியாக இலக்கு வைக்கப்பட்டமையும் தனித்துவக் கட்சியில் சேர்ந்தியங்கும் உத்வேகத்தை ரமீஸில் ஏற்படுத்தியது. “நாரே தக்பீர்” கோஷம் அவரது நாடி நரம்புகளையெல்லாம் உசுப்பேற்றியது. தேர்தலைப் புறக்கணிக்கும் குழுவினரின் அச்சுறுத்தலுக்கு மத்தியிலும், முதலாவதாக இடம்பெற்ற மாகாணசபைத் தேர்தலில் கட்சியின் வெற்றிக்காக மாவட்டத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் சென்று வேலை செய்ததோடு, தொடர்ந்தும் கட்சியின் வளர்ச்சியில் தன்னை இணைத்தும் கொண்டார். இதன் காரணமாக பாணந்துறை தேர்தல் தொகுதியின் அமைப்பாளராகவும் நியமிக்கப்பட்டார்.

“இது வெச்சி படமொண்டே எடுக்கேலும்...” - மாகாண சபைத் தேர்தல் காலத்து சுவாரஸ்யமான அனுபவங்களைப் பற்றி ரமீஸ் அடிக்கடி கூறும் சம்பவங்களை வைத்தே ஒரு நாவல் எழுதிவிடலாம்.

நானுக்கு நான் சமூகத்தில் கட்சியின் செல்வாக்கு அதிகரித்துச் சென்றது. தொடர்ந்து வந்த காலத்தில் பிரதான எதிர்க்கட்சியுடன் ஒப்பந்தமொன்றையும் தலைவர் செய்து கொண்டார். நாட்டின் ஆட்சிப் போக்கில் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும், அனுபவித்து வரும் தொடர் பிரச்சினைகளிலிருந்து சமூகம் விடுதலை பெற வேண்டுமென்ற வேட்கை ரமீஸின் நெஞ்சில் வேரூன்றிக் காணப்பட்டது. 1994 பொதுத்தேர்தலில் கூட்டணியின் வெற்றிக்காக முழுமூச்சாக உழைத்தார்.

அவர் சார்ந்த சமூகக் கட்சியும் வென்று புதிய அரசாங்கத்திலும் முக்கிய பதவிகளைப் பெற்றுக் கொண்டது.

இருப்பினும், எதிர்க்கட்சியாக இருந்த போது நடந்து கொண்டதற்கும் ஆளும் கட்சியாக உள்ளபோது நடந்து கொள்வதற்கும் இடையிலான வித்தியாசத்தை ரமீஸ் வெகு விரைவிலேயே உணர்ந்து கொண்டார். எல்லாமே வெறுத்துப் போன நிலையில் அரசியலுக்கே தலாக் சொல்லும் முடிவுக்கு அவர் வந்தார். அவரைப் பொறுத்தவரை 2009 வரை வோட்டு போட்டுவிட்டு வீட்டிலிருக்கும் அரசியல் மட்டுமே.

2009 இல் ஆயுதப் போராட்டம் முடிவுக்கு வந்த போது நாட்டில் நல்ல மாற்றம் ஏற்படுமென நம்பினார். சிறுபான்மையினர் மீது புறக்கணிப்பு தீவிரமாகிய போது மனம் வெதும்பினார். கிறீஸ் பேய் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு முஸ்லிம் கிராமங்கள் அச்சுமுட்டப்பட்டன. தேரரின் சேனை ஆரம்பிக்கப்பட்டதும் இதே காலப்பகுதியில் தான். பாதுகாப்பு செயலாளரின் அனுசரணை அதற்குக் குறை வின்றிக் கிடைத்தது. சிறுபான்மையினரை நசுக்கும் முயற்சிகள் பரவலாகவே இடம்பெற்றன. அதன் உச்சகட்டமாக அனந்தகம்

சம்பவம் இடம்பெற்றது. நாட்டு நடப்புகளைக் கண்டு ஆளும் கட்சி மீதும், வாய் மூடி மௌனம் காக்கும் சமூகக் கட்சிகள் மீதும் ரமீஸுக்கு சொல்லமுடியாத வெறுப்புப் பேற்பட்டது.

பிரதான எதிர்க்கட்சியிலும் நம்பிக்கை இல்லைதான். இருந்தும், “இப்லீஸ் வெரட்டியதுக்கு தாருங்கூட சரி சேர்த தானே வேணும்” என்ற பொதுமக்களின் மனப்பாங்கு அவரிலும் மேலோங்கியது. ஜனாதிபதி தேர்தலில் பொது வேட்பாளரின் வெற்றிக்காக இரவுபகல் வேறுபாடின்றிப் பாடு பட்டார். “இதென்தன் இவர் கொஞ்ச காலத்துக்கொருக்க கட்சி மாறிய ஓணன் மாதிரி...” என ஆட்கள் நையாண்டி பண்ணிய போதும் மனம் தளராதது தனது இலக்கில் கண்ணாக இருந்தார்.

எதிர்பார்ப்பு போலவே “நல்லாட்சி” மலர்ந்தது. ஆயினும் அது காயாகிக் கனியாகவில்லை. எத்தனையோ ஓட்டைகள் அதில் காணப்பட்டன. மத்திய வங்கி கொள்ளை பற்றி நாட்டில் பரவலாகப் பேசப்பட்டது. அம்பாறை, கிந்தோட்டை, திகன போன்ற பகுதிகளில் முஸ்லிம்களை இலக்கு வைத்து கடும் போக்குவாதிகளினால் திட்டமிட்டு தாக்குதல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அரசாங்கம் இவற்றைக் கண்டும் காணாதது போல நடந்து கொண்டது. பொலிஸாக்குப் பொறுப்பான அமைச்சராகிய அன்றைய பிரதமர் பொம்மையாக வாயடைத்துப் போய் நின்றார். தாக்குதல்களின் பின்னணியில் பிரதான எதிர்க்கட்சியே என்ற வெளிப்படையான குற்றச்சாட்டை அரசாங்கம் பொருட்படுத்தவேயில்லை.

பேரணியில் வந்தவர்கள் தற்போது ஓரிடத்தில் கூடி விட்டார்கள். லிப்டன் சுற்றுலாட்டம், அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் சனம் நிறைந்து காணப்பட்டது. கூடி நின்றவர்களுக்கு கட்சித் தலைவர் உருக்கமான உரையொன்றை நிகழ்த்தினார். படு பாதாளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் பொருளாதாரத்தை மீளக் கட்டியெழுப்புவதல், இனங்களுக்கிடையிலான நட்புறவை உருவாக்குதல், நாட்டைச் சூறையாடியோரை சட்டத்தின் முன் நிறுத்தி தண்டனை பெற்றுக் கொடுப்பதோடு அதனை மீள அறவிடல் என்பன அவரது உரையின் தொனிப்பொருளாக இருந்தது.

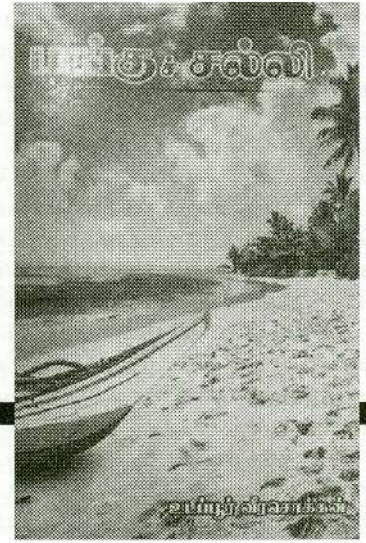
ஈஸ்டர் தாக்குதலைக் கருவியாகக் கொண்டு இனவாதத்தைப் பயன்படுத்தி ஆட்சிக்கு வந்தது, தராவீஹுக்குக் கூடச் செல்ல முடியாமல் கொண்டாடாமல், மினுவன்கொட பகுதிகளில் நடத்தப்பட்ட தாக்குதல்கள், வீட்டுப் பாவனைக் கத்தியைக் கூட வைத்திருக்க முடியாமல் செய்த கொடுமைகள்... இன்னும் எத்தனையோ அந்நேரம் பார்த்து ரமீஸுக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

பேரணி நிறைவு பெற்று சனம் படிப்படியாக வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. ஊர் இளைஞர்களுடன் பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருந்த ரமீஸ் பேசத் தொடங்கினார்.

“...மனிஷருக அரசல செஞ்சது அவர வெரட்டிட்டு இவர் கொண்டாரதுகில்ல உண்மையான மாத்தம் வரோணுமெண்டு தான். கபடாக பதுக்கி வெச்சிருச்சிய டொலரயெல்லம் திருப்பி எடுக்கோணும் நாட்டுக்கு. ஈஸ்டர்ல சம்பந்தப்பட்டங்களேம் கூட்டில போடோணும். எல்லம் வேலபாழ். எங்கடவனுசளும் வெக்கம் கெட்டு பெய்த்து இருவதுக்கு கைதுக்கின. புராவஸ்து செல்லி செல்லி தமிழ் முஸ்லிம் எடமெல்லம் புது பிலிம் வெச்சிகொண்டு வார. புதிய கோமண்ட் ஒண்டு வராம இதுகளுக்கு முடிவு கட்டடோலா”

ஊருக்குச் செல்வதற்கான பஸ் வந்து நிறுத்தப்பட்டது. அதில் சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம்கள் என எல்லோருமே ஏறிக் கொண்டனர். சிங்கள இளைஞர்கள், “லொவே செமா கெம தயே தூதருவன் வேவா” பாடலைப் பாடத் தொடங்கு கின்றனர். எழுபது வயதைத் தாண்டிய ரமீஸும் அவர்களுடன் இணைந்து கொள்கின்றார். பஸ் புறப்படுகிறது.

உடம்பூர் வீரசொக்கனின் “பங்கு(ச்)சல்லி” தொகுப்பின் சிறுகதைகள் உடம்பூரின் பாரம்பரியத்தையும் புகைப்புலனையும் எடுத்துச் சொல்லுகின்றது

உடம்பூர் வீரசொக்கனின் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியான “பங்கு(ச்)சல்லி” உடம்பூ மண்வாசனையும், புகைப்புலனையும், மீனவ சமூக கட்டமைப்பையும், அவர்களின் வாழ்வாதார பின்புலத்தையும் எடுத்துச் சொல்லுகின்றன. இக்கதைத் தொகுப்பில் 12 சிறுகதைகள் 155பக்கங்களில் மலர் விரித்துள்ளது.

இலக்கிய வடிவங்களில் சிறுகதைகள் புது வீச்சுடன் முனைப்புப் பெற்றுத்திகழ்கின்றது. குறிப்பாக பிரதேச மக்களின் உள்ளணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதுடன் அதனோடு ஏற்படுகின்ற சோகங்கள், துயர வேட்கைகளையும், பண்பாட்டுக் கோலங்களையும் சித்திரிக்கும் போதுதான் சிறுகதை வடிவம்புதுமெருகு பெறுவதாக துலங்கள்.

இன்று நாளேடுகளிலும், வார வெளியீடுகளிலும் சஞ்சிகைகள் சிறப்பு மலர்களில் சிறுகதைகள் பிரசுரிக்கப்பட்டு புது இரத்தம் பாய்ச்சப்படுவதை உணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

இலக்கியம் என்பது காலக் கண்ணாடியாகும். அவ்வவ்வகாலத்தில் ஏற்படும் நிகழ்வுகளை படம் பிடித்துத் தரும் கருவியாகும். இதை உள்ளீடாக புனைவுடன் மக்களின் வாழ்வுக் கோலங்களை இலட்சியக் கனவுகளை துயரச் சமைகளை பண்பாட்டு நெறிகளை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. பெரும் நிகழ்வுகளை சிறுகக் கூறி சிந்திக்க வைக்கும் ஆற்றல் இந்த சிறுகதைகளுக்கு உண்டு. இதனால் படைப்பிலக்கியத் துறையில் சிறுகதைகள் காலத்தின் தேவையாக கணிக்கப்படுகின்றன.

மக்களின் தேவைகளின் தாக்கங்கள் ஏக்கங்கள் கதைகளில் பின்னோட்டப்படும் போதுதான் கதைகள் சாகாவரம் பெறுகின்றது. அத்துடன் அதன் உண்மைத்தன்மையதார்த்த நிலை அடையும் போது ஆசிரியரின் நோக்கம் பூரணத்துவம் காணும். கதைகள் வாசகர்களின் மனதை ஆர்ப்பரிக்கும் போது அக்கதை வெற்றிக்கு வழிவகுப்பதாக இருக்கும்.

அன்று இலக்கியங்கள் வெற்றியடைவதற்கு “தேடல்கள்” முதன்மை பெற்றன. ஆனால் சமகாலத்தில் வாசிப்பு நுகரும் தன்மை மந்தநிலை அடைந்துள்ளதினால் இலக்கியச் செந்நெறி பின்னடைவை கண்டு வருகின்றது. காலத்தின் தேவை கருதி இலக்கியங்கள் சமூகப் பின்னணி யுடன் சமுதாயப்பணியாகவும் இருப்பதை காணுகின்றோம்.

இதனை புனைவாகக் கொண்டு இளம் தாரகை வட்டம் வெளியீடாக “பங்கு(ச்)சல்லி” என்ற சிறுகதைத்

தொகுதி மலர்ந்துள்ளது. மணம் வீச மனதை அலங்கரித்துள்ளது. இச்சிறுகதைத் தொகுதியானது உடம்பூ மக்களின் பண்பாட்டை, பாரம்பரியத்தை, சமூக கட்டமைப்பை எடுத்துச் சொல்லும் கதைகளாகும்.

உடம்பூ மக்களின் ஜீவனோபாயத் தொழில் கடல் தொழில். அதன் மூலவிசை கரைவலைத் தொழிலே அதன் அடையாளமாகும். அதில் ஏற்படும் வேதனை பிரச்சனைகள் துன்ப துயரங்கள் நிஷ்டிரங்கள் அபகரிப்புகள் ஏமாத்து வித்தைகள் என்பவற்றின் மொத்த வடிவமாக இத்தொழில் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வதார்த்த தன்மையின் வெளிப்பாடாக இக்கதைகள் நகர்த்தப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் விளிப்புநிலை மாந்தர்களின் துயர வெளிப்பாடுகள்: அதன் கோலங்கள், வாழ்வாதார பின்புலங்கள் கூட இக்கதைகளில் இழையோடு மின் மினித்து நிற்கின்றன.

கடலை நம்பி வாழும் மக்கள் கூட்டம். அவர்களுக்கு அன்றாடம் ஏற்படும், ஏற்படுவரும் அசௌகரியங்கள் நெருக்கடிகள் சந்தி சிரிக்கும் பரப்புரைகள் பொருளாதார மந்த நிலைகள் நகர்த்த முடியாத வாழ்வுக் கோலத்தையும் கதைகளில் நடமாடும் பாத்திரங்கள் மூலம் உணர்ந்து அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

சமகால ஓட்டத்தில் பல்வேறு துயரங்களையும் சந்திப்புக்களையும் மன வேட்கைகளை படம் பிடித்துக்காட்டியுள்ள வீரசொக்கன் புனைவு இலக்கியத்துறையில் ஈர்க்கப்பட்டு கால் பதித்துள்ளார் என்பதை இக்கதைகள் கூறும் தன்மையின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

நூலாசிரியர் தன் எண்ணவோட்டத்தில் குறிப்பிடுவது போல :- உடம்பூ கிராமத்தின் அடையாளம் ஸ்ரீ திரௌபதி அம்மன் திருக்கோவில் அங்கு நடைபெறும் தீமதிப்பு பெரு விழா. இவ்வூர் மக்களின் சமய நெறிமுறைகள் இறுக்கமான மதப்பற்று இவர்களை நெறிப்படுத்தும் சமய செந்நெறிகள் சமயம் சார்ந்த ஒழுக்க கட்டமைப்பு கலை, கலாசார பண்பாட்டு விழுமியப் பண்புகள் சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் என்பன இவ்வூர் மக்களின் சிறப்பான வாழ்க்கைக்கு வித்திட்டுள்ள தென்புயமிகைப்படுத்தப்படாத கூற்றாகும் என்கின்றார்.

இதை உள்ளீடாக இக்கிராமத்தில் பல வர கவிகள் எழுந்ததாக கவிபுனையும் கவிஞர்கள் நாடக வல்லுநர்கள் சமகாலத்தில் பேசப்படும் வில்லிசை பெரி சோமாஸ்கந்தரின் வில்லிசைக்கலை பல்துறை ஆளுமையுள்ள எழுத்து வாண்மையினர் உருவமைப்பின் பின்புலமாக இருந்துள்ள

ளார்கள் என்பதை கோடிட்டு காட்டியுள்ளார்.

அத்துடன் இக்கிராம மக்களின் பகைப்புலனை எதிர் கால மாந்தர்கள் அறியவேண்டும் என்ற உள்ளக்கிடக்கையை வீரசொக்கன் பட்டவர்த்தனமாக இக்கதைகள் மூலம் வடித்துள்ளமை கட்டியும் கூறி நிற்கின்றது.

ஒரு கிராமத்தின் மண்வாசனை என்பது என்பது அம்மக்கள் அன்றாடம் பாவிக்கப்படும் பேச்சு மொழி என்பது அம்மக்களை உயிர் பெறச் செய்யும் இக்கதைகள் உயி ரோட்டம் சிறக்க கதையை வழிநடத்துவதாக காணப்படுவது இம்மக்களிடத்திலே இருந்து வரும் பேச்சு மொழியே இம் மொழியுடன் செம்மொழியும் கதை ஆலாபரணம் செய்வதால் கதையை உணர்ந்து ரசித்து நுகரக் கூடியவகையில் கதைப்புணர்வுவடிவாக அமைப்பதாக இருக்கின்றது.

நூலாசிரியர் கவிஞர் கட்டுரையாளர் விமர்சகர் சிறுவர்படைப்பாளி ஊடகத்துறை எழுத்துவாண்மை மற்றும் சிறுகதையாளர் என்ற பன்முக ஆற்றலை விரித்தவர் பல படைப்புத்துறையில் பல ஆக்கப் படைப்புகளை கிருஷ்ணரூது அகலக் கால் பதித்தவர் இவரின் இந்த “பங்கு(ச்)சல்லி” 20வது படைப்பாகும்.

“அறுவாய்” என்றும் கதையில் ஆரம்பித்து “வந்தான் வடக்குத்தியான்” வரை கதை முடிவுறுவதாக இக்கதைத் தொகுதி அமைந்துள்ளது.

இச்சிறுகதைகள் “தினகரன்”, “தென்றல்”, “நவமணி” போன்ற பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் பிரசுரித்து வெளிவந்த கதைகளாகும்.

பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா தனது அணிந்துரையில் சிறுகதை வடிவத்தோடும், அதன் வடிவான அழகியல் கையளிப்போடும் ஆழ்ந்த அனுபவ புதையலை தொடுவதாகவும், சமூக விசையூட்டும், செய்தி தறுதலோடும் உட்பூரை கலைநிரலில் அடையாளப்படுத்தி வருபவர் வீரசொக்கன்.

நெய்தல் நில வாழ்வோடு இணைந்த உட்பூரின் எழிற்கோலத்தையும், பண்பாட்டு பசுமையின் செல்வழி நயங்களையும் இயல்பில் மொழியின் இங்கிதங்களையும் தனது கதை வழியாக கலையெழுகை செய்து வருபவர் நண்பர் வீரசொக்கன்.

அவரின் அறுவாய் பங்கு(ச்)சல்லி திருந்திய உள்ளம் அரங்கேறாத ஆசைகளும் எண்ணங்களும் வாழ்வு தந்த பொங்கல் என்பன பல கதைகளின் மேற்கூறிய பதிவுகளில் விரிந்து நிற்கின்றன. இக்கதைகள் காதல் இன்பரலாபாசம் இல்லாமல் கடலை நம்பி வாழும் மாந்தரின் யுதார்த்த நிகழ்வோட்டங்களை வாசகர் மனதில் பதியும் படியாக தனக்கே உரித்த பிரதேச மக்களின் அன்றாடம் பாவிக்கும் பேச்சு மொழிச் சொல் கதைகளில் விரிவி நிற்கின்றன.

உழைத்து உழைத்து ஓட்டாண்டியாக போன மாந்தரின் வாழ்வு கோலத்தின் நிலைகளிலிருந்து மீட்சி பெற்று சுய தொழில் மூலம் வாழ்வை வளப்படுத்த முடியும் மீட்சியுடன் அது நீட்சியாக அரும்ப வேண்டுமென்ற பிரக்ஞை பூர்வமாக உழைத்தால் விடுதலை பெற்று சுதந்திர மனிதராக வரமுடியுமென்ற கருத்தியலை தமது கதைகளில் ஆசிரியர் விதைத்துள்ளார்.

கடலே தமது ஜீவிதமாகவும் தொழிலும், கஷ்டங் களும் பின்னப்பட்ட கடற்றொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டம் தற்புதியங்கள் கதைகளில் முன்னிலைப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலான், கீழான் வர்க்க வேறுபாடுகள் சொல்லப்பட்டாலும் தொழிலாளர்களின் மன உறுதி கதைகளின் மூல வேறாக அமைந்துள்ளது. உடம்பு மண்ணின்

செழுமை, காலை வேளையில் காகங்களின் கூவலும், கலைவளமும், இயற்கைச் செல்வமும் கிராம சூழல் எம் கண் முன்னே காட்சியளிக்கின்றது.

வந்தான் வடக்குத்தியான்

இக்கதையானது பல பின்னூட்டல்களை எடுத்து சொல்லுகின்றது. உடம்பு மக்கள் பன்னெடும் காலமாக முல்லைத்தீவு போன்ற பகுதிகளில் தமது ஜீவனோ பாயத் தொழிலான கடற்றொழிலை மேற்கொண்டுவந்தனர். காலம் செய்த கோலத்தால் 1983 ஆண்டு இன யோதல் வீரியம் பெற்றது. இதனால் இவர்கள் இடம் பெயர்ந்த சொந்த இடமான உடம்பில் வாழ்ந்துவந்தனர்.

பின்னர் சமாதானம் பிறந்தது. இவர்கள் தத்தம் தொழில் மேற்கொள்ள தமது சொந்த இடங்களின் இடத்தில் பாடுகளில் வாடி போட்டு தொழில் ஆரம்பிக்கும் போது பிரதேச வாதம் கச்சிதமாக முன்னெடுக்கப்பட்டது. முனைப்படி பெற்றது. இவர்கள் தமிழர்களாக, தமிழ் கலாசாரத்தை இருக்கமாக பேணுவார்களாக இருந்தும் தொழில் செய்யவோ வாடி போடவோ முடியாத நிலை. இக்கதை இவ்வாறு நகர்த்தப்பட்டுள்ளது. ஓ... நீங்க எங்கிருந்து வந்தீங்க... ஆம் நீர் உடம்பாரே...! யாரிடமாவது கெட்டினீங்க...! இந்த இடத்தில் வாடி போட...! விசர் களே...! நாங்க ஊரவர்களாக இருக்கின்றோம். எம்மிடம் வந்து கேட்டீர்களே!

எங்க ஊர் பெரும்பான்மை சூழலில் இரிக்கிங்க...! அதகுட்டி தமிழகம் என்றே போற்றி புகழ்வாங்க...!.

ஒங்க பகுதியிலிருந்து வோடியிங்க வந்து எமதுரில் முகாமிட்டு ஒன்றும் தெரியாத ஊர் சனங்கள ஏமாத்தி கிளால் என்றும் வகுப்பென்றும் கூறி உணர்ச்சிகளை ஏற்படுத்தினாங்க வங்கி கொள்ளையடிச்சி எங்க ஊரைக் காட்டிக் கொடுத்தாங்க... இவ்வாறு தொடர்கின்றது.

மகிழ்ச்சியான பொங்கல்

கிராமமக்களின் வாழ்வாதாரம், உழைப்பு இன்னல் களை பகைப் புலனாகக் கொண்டு கடற்றொழிலாளர்களின் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. தனக்கு உழைத்துத்தரும் சிதேவியான தெய்வத்தை விலைக்கு வாங்கி, தொழில் வளத்தை அபகரிக்க நினைக்கும் சம்மட்டியாரின் திருகுதலாம் இங்கே விபரிக்கப் பட்டுள்ளது. பொங்கலை சிறப்பாக கொண்டாட நினைக்கும் மனைவியரின் உள்மன வேட்கையின் துயரத்தை கட்டியும் கூறி நிற்கின்றது. கிராம பண்பாட்டு நெறி துலங்கி களிநடனம் புரிகின்றது.

அரங்கேறாத ஆசை

போராட்டம் நிறைந்த கடற்றொழில் வாழ்க்கை பல இழப்புகளையும் சந்திக்க வேண்டி வரும். கரைவலைத் தொழிலின் மூல வேர் சம்மட்டியார். இப்பட்டத்தைச் சுமந்தவர் சகல வல்லமைக்கும் உரித்துடையவர். இவரின் சொல்லை மீறமுடியாது. தொழிலாளர்களால் வாஞ்சிக்கு முதலாளியான சம்மட்டியரின் செயல் வடிவங்களை அறிந்த மகன் பின்னல் அப்பட்டத்துக்கு உரித்துடையாகின்றான். தொழிலாளருக்கு ஆதரவாக செயற்பட்ட இவர் தன்தகப்பனின் வடிவே செயல் படுகின்றார். கிராமிய சொல்லாடல், கிராமப் பண்பாட்டு கோலங்கள் இயற்பூக்கோடு கோடிட்டுக்காட்டப்படும் இக்கதையம்மன் இக் கிராம தொழில் முறைமையை எடுத்து சொல்லுகின்றது.

இலங்கை நாட்டின் வட பகுதியில் பிரமாண்ட காட்சியறையுடன் அச்சுப்பதித்தல் சார்ந்த அனைத்து விதமான வேலைகளுக்கும்மான ஓர் அச்சுக்கூடம்

மதி கலர்ஸ்

BEST QUALITY | BEST PLACE | BEST PRICE & YOUR BEST CHOICE

MATHI COLOURS (PVT) LTD.

உங்களுக்கு எண்ணத்தலில் உண்ணத்தலாய்!....

PRINTERS & WEDDING CARDS

உங்களுக்கு தேவையான அனைத்து விதமான பிறிண்டிங் தேவைகளையும் உடனடிக்குள் கரமாகவும், நேரித்தியாகவும் வழங்கக் கொள்ள நாடுங்கள்...

One Miss Call
070 222 2259

தஞ்சை

அழைப்பத்தழகர்கள்

கட்சியறை

NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.
021 222 9285
mathicolours@gmail.com

CUSTOMERCARE
077 722 2259

MATHI
COLOURS

ஒவ்வொரு பத்திரம், ஸ்கர்ன் பத்திரம், புகட்டல் பத்திரம், கலர் பத்திரம், கிராபிக் புகைஷன், டைப் ரசுற்றல், வைத்தல்

Digitized by Noolaham Foundation.

இச் சூழலாக அல்லாப் கவையகம் வெளியிட்ட உரிமையாளர் கலாநிதி சூ. காமமணி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தின் அச்சிட்ட வெளியிடப்பட்டது.